

ÖZEL SAVAŞ
Cemal ŞERİK

Medyayınları

MEDİSA Eğitim, Basım, Yayın Reklam Markasıdır

Medyayınları
Roman 1

Baskı Tarihi:

Şubat 2010

Yayın Koordinatörü: Mehdi TANRIKULU

Editör: Zerdeşt ROJHILAT

Yayına Hazırlayan: Mizbah FİSKAYA

Baskı ve Cilt

Gün Matbaacılık

Reklam Film Basım Yayın Sanayi Ticaret Ltd. Şti.

Beşyol Mah. Akasya Sk. No: 23/A

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 0 (212) 580 63 81

ISBN: 978-975-9094-81-2

MEDİSA Eğitim Basım Yayın Reklam

Atatürk Bulvarı Ünlü İş Merkezi No: 25

Kat:5/105 Unkapanı/İSTANBUL

ÖZEL
SAVAŞ

Cemal ŞERİK

MedRoman

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
ÖZEL SAVAŞ	7
Savaş Nedir	10
Özel Savaş Nedir?	11
20. yüzyılda Özel Savaş	13
Özel Savaş Stratejileri	17
Özel Harekât	18
Özel Savaşın Strateji Olarak Geliştirilmesi ve	
Uygulandığı Ülkelerde Yarattığı Sonuçlar	22
Egemenli Sistemlerin Sürdürülmesinde Özel Savaşın Rolü	28
Gayri Nizami Harp	33
İstikrar Harekâtı	42
Psikolojik Savaş	49
Psikolojik Harekat Nedir?	58
Psikolojik Savaşın Özel Savaş Kapsamında	
Stratejik Olarak Ele Alınarak Geliştirilmesi	62
Psikolojik Savaşın Bireyi Toplumsallıktan Uzaklaştırmanın Temel Bir Yöntemi	
Olarak Kullanılması	65
Sinir Savaşı ve Soğuk Savaş	67
Psikolojik Savaşın Araçları	68
Bio İktidar, Özel Savaş Devleti ve Derin Devlet	70
Süreklileşen Özel Savaş	75
Din İstismarcılığı ve AKP Çizgisi	81
KÜRDİSTAN'DA VE TÜRKİYE'DE YÜRÜTÜLEN ÖZEL SAVAŞIN	
SOMUTLAŞMASI	91
Doğu Kürdistan	133
Güney Kürdistan	136
Güneybatı Kürdistan	140
Sonuç olarak	143
EK BELGE 2002 YILI PSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ	146
2003 YILI PSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ	148
2004 YILI PSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ İl Merkezinde	149
İlçelerde	150
EK BELGELER	153
EK BELGELER -1 Bir Özel Savaş Belgesi Örneği:	
SAHRA TALİMNAMESİ	155
EK BELGE – 2 BİR GENERALIN AĞZINDAN G	
AYRI NİZAMİ HARP KONSEPTİ	165

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, devlet aygıtının ortaya çıkışından bu güne kadar devam eden, görünen orduları ile değil de gizli güçleri ile halkı hedef alan Özel Savaş yöntemlerini analize tabii tutmaktadır. Aslında bir bakıma yeralında ki devletin, yeralında ki ordusunu ve savaş gücünü ele almaktadır. Egemen kesim devleti halka kapattıkça Özel Savaş aygıtını da buna paralel olarak geliştirmektedir. Şüphesiz Özel Savaş, kendi hukukunu, medyasını, ekonomisini de mafyalaşma ve çeteleşme temelinde oluşturmaktadır.

'Özel Savaş' kavramı hiç bir zaman olmadığı kadar Türkiye'de güncelliğini koruyan ve araştırılmaya değer bir konudur. 1980 öncesinde kontrgerillanın özellikle devrimci hareketlere karşı kullanıldığı biliniyordu. Ancak 12 Eylül askeri darbesinden sonra kontrgerilla hiç olmadığı kadar aktifleşmiştir. Devrim, sol, demokratik ve zaman zaman da İslami güçlere karşı devreye sokulan Özel Savaş Yöntemleri bir devlet politikası haline gelmiştir. Özellikle Kürt Özgürlük Hareketini ve Türkiye devrimci hareketini bitirmek için her yol ve yöntemi denemekten geri durmayan Özel Harp Dairesi adeta toplumu gözetlemek ve kontrol altına almak için, her yönü ile uygulanmıştır. Ortaya çıkan belgeler ile ispatlanmıştır ki Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere Kürdistan'daki tüm uygulamalar Özel Harp Dairesi tarafından yönetilmiştir.

1984'ten sonra gelişen direnişin ardından Özel Harp Dairesinin Kürdistan'da yürüttüğü savaş daha da kirli ve kapsamlı bir hal almıştır. Kürdistan'daki kirli savaş, en antidemokratik anayasa ve yasalar çerçevesinde bile yapılamayacak insanlık suçlarıyla doludur. Nitekim 1990'lı yıllarda 12 Eylül Anayasası ve yasaları da bir tarafa bırakılmıştır. Her şeyden önce de bu 12 Eylül Anayasasının bile neden rafa kaldırıldığının bilinmesi gerekir.

Türkiye'de bir derin devlet vardır. Bunlar önceleri doğrudan ABD tarafından eğitilen ve yönlendirilen çevrelerdi. Bu Özel Harp Dairesi ya da Ergenekon denilen resmi örgütlenme ilk önce sola, sonra Kürt Özgürlük Hareketine karşı kullanılmıştır.

Bu generaller ve özel savaşçılar, bir bütün olarak Türk devleti iddia ettikleri gibi bu savaşı vatan millet için yürütmemişlerdir. İnkârcılığı sürdürmek ve Kürt halkını Türkleştirmek, Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek için bu suçları işlemişlerdir. Yaptıkları, Türkiye'yi savunmak ve bölünmekten kurtarmak değil, bir halka karşı ağır suç işlemektir. Dolayısıyla Türkiye halkını da kendilerini de aldatmışlardır. Türkiye'ye bir trilyon daha zarar vermişler. On binlerce insan ölmüştür.

1990'lı yıllardan sonra bu kirli savaş dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir biçimde Kürt halkına günün yirmi dört saati, ölüm, işkence, yakma ve yıkmayı dayatan gerçek bir cehennem olmuştur. 1990'lı yıllardan sonra Kürt halkına yaşatılan zulmü sözle ve yazıyla anlatmak zordur. Bu cehennemi ancak çok güçlü sanat ve edebiyat eserleri anlatabilir. Ancak Cemal Şerik'in uzun süren çalışmaları sonucu hazırladığı bu eser, kavramsal olarak 'Özel Savaş' uygulamalarının ne anlama geldiğini ve bununla beraber bu kavramın Kürt Halkı açısından ne ifade ettiğini kapsamlı bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu eserin demokratikleşmeye ve kirli ilişkiye dayanan iktidar odaklarının çözülmesine katkı sunacağı düşüncesi siz okuyucularımıza sunuluyoruz.

ÖZEL SAVAŞ

Kürdistan'da Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen bir savaş var. Bu, özel savaştır. Buna karşı halk savaşımızı geliştirme açısından, 'özel savaş nedir, ne değildir, taktikleri nelerdir, bunlar nasıl boşa çıkartılır' şeklinde tartışmalar yürütülüyordu. Özel savaşı tartışırken onun ülkemizde uygulama boyutunu ele alıyorduk. Rejimin özel savaş karakterini ortaya koyuyor, ona göre taktikler geliştiriyor ve stratejiler belirliyorduk. Bu bizi daha doğru bir mücadeleye götürüyordu. Ancak iki binlerden sonraki süreçte nasıl 'Savaş ve Ordu' konusu, kadro okullarımızda ve genel ortamımızda fazla tartışılmamışsa, Özel Savaş konusu da tartışılmamaya, unutulmaya başlandı. Aslında bu bizim iki binlerden sonraki yaşanan süreci doğru kavrayamayışımızla ilintilidir. Önderliğin esareti ve sonrası süreci yeterince kavrayaydık, 'Savaş ve Ordu', 'Özel Savaş' konularını tartışmaktan vazgeçmezdik. Çünkü geri çekilme sürecinde, güçlerimizi yeniden eğiterek toparlamaya çalışıyorduk. Düşman güçlerinin operasyonları ve özel savaşı sürüyordu. Değişen şartlara, koşullara göre gelişen özel savaşı boşa çıkarma çabalarımız vardı. Fakat Önderlik esaretinden sonraki sürecin doğru kavranamaması, savaş konusuna yanlış yaklaşımları beraberinde getirmekle birlikte özel savaş konusunu da yeterince ele almamamıza neden oldu. Doğal olarak silahlı savaşa ve özel savaşa bu yanlışlıklarla eksik yaklaşım bize zarar veriyor ve telafisi mümkün olmayan hatalara neden oluyordu. Bu gerçeklik savaş konusuna daha doğru yaklaşımla birlikte meşru savunmayı ve özel savaşı yeniden ele almayı, tartışmayı beraberinde getirdi.

Tarihte yaşanan her çatışma ya da her savaş özel savaş konusu değildir. Bu, Önderliğin yapmış olduğu çözümlemelerde ortaya konuluyor. Örneğin ilk topluluklarda klanlar, kabileler arasında çatışmalar vardır. Önderlik, doğal toplumda kabilelerle klanlar arasında

süren bu çatışmaları savaş olarak ele almıyor. “Kabileler ve klanlar arasındaki çatışmalardır” diyor. Çünkü klanların ve kabilelerin birbirleri üzerine egemenlik kurma gibi bir yaklaşımı yoktu. Ya da egemenliği kurma, geliştirme aracı olarak savaşa başvurmuyorlardı. Klanlar, kabileler yaşamlarını sürdürebilmek için kendisinden güçsüz canlılara saldırıyor ya da onları avlıyor; diğer kabilelerin, klanların mal varlıklarını ve ellerindeki yaşam araçlarını ele geçirerek kendi yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Bunun için o dönemin böylesi olayları, talanları ya da talanların gerçekleştirilmesi amacıyla çıkan çatışmalar, kabile ve klanlar arasındaki kavgalar olarak adlandırılıyor ve buna savaş denmiyor. O çatışmalarda, egemen olma gibi bir arayış yok. Yenilenleri köle olarak kullanma yoktur.

Sonraki süreçte insanın üretimdeki gücü daha fazla açığa çıkıyor. Gereksinim dışı yani fazla ürünler elde edilmeye başlanıyor. Böylece gerekenin dışında biriken ürünleri, zenginlikleri ve servetleri gasp etmek, o servetleri yaratabilecek insan gücünü kullanabilmek için, bilinçli olarak geliştirilen savaş ve çatışmalar dönemi de başlıyor. O türden gelişen çatışmalara savaş adı veriliyor. Yani egemenlik altına almanın, sömürmenin, iktidar olmanın bir amaç olarak belirlendiği koşullarda yaşanan çatışmaların adına savaş denilir. Demek ki, her çatışma savaş değildir. Her çatışmanın savaş olması için özellikler gerekir. Köleleştirme, sömürme ve egemenlik siyaseti gerekir.

Savaşın kendi içinde gelişim seyri vardır. İlk aşamada, o zenginlik kaynaklarına egemenlik nasıl sağlanacak, o tahakküm nasıl kurulacak, o zenginlik kaynakları nasıl gasp edilecektir? Bu ve bunun gibi soruların yanıtlarını aramanın araç ve yöntemlerini devreye sokma var. Buradaki plan, tasarım ve amaç buna göre belirleniyor. Yani bir anlamda ne zaman ki kent, sınıf ve devlet olgusu ortaya çıkıyor; sömürüyle, sömürgecilik siyaseti iç içe geçmeye başlıyor; oralarda halkları köleleştirme savaşları ya da güçlü olan devletlerin yeni alanları egemenlik ve sömürü altına almak için kendi aralarında yaşadıkları savaşlar gündeme geliyor. Tarihteki yaşanan kölecilik dönemi kent devletlerinin birbiriyle ya da imparatorlukların kent devletleriyle veya imparatorlukların birbirleriyle arasındaki çatışmalar böyle savaşlardır. Örneğin: Perslerle Makedonyalılar arasındaki mücadele böyle bir savaştır. Sümer-Akad çatışmaları böylesi bir savaştır. Yani egemenlik kurmak için yürütülen bir savaştır. Mısırlılarla Hititler arasındaki

savaşlar böylesi savaşlardır. Devlet olgusunun ortaya çıkışıyla sömürü ve sömürgecilik siyasetinin bütünleşerek bir politika çerçevesinde ele alınması ile birlikte savaşın daha incelikli uygulanmasını beraberinde getiriyor.

Böylece ne oluyor?

Savaşan birlikler tüm gücüyle karşı karşıya gelip, kim kimi alt ederse galiptir ya da o egemenlik altına almıştır. Temelde ve özünde bu vardır. Ama bunu gerçekleştirmek için kullanılan yöntemler farklıdır. Savaş o noktadan itibaren bilinçli yürütülen bir faaliyet haline gelmeye başlar. Hangi araçlar kullanılacak, araçları kullanırken o araçlar hangi sıralamaya tabi tutulacak ve o araçları kimler kullanacak? O araçları kullananlar savaş meydanında düşmanla karşı karşıya geldiklerinde nasıl konumlanacaklar? Tüm bunlar, devlet olgusunun ortaya çıkması, savaşın bir egemenlik kurma ve talan aracı haline gelmesiyle birlikte bilinçli olarak kullanılan yöntemler olmaya başlıyor. Ordular ya da savaşan güçler karşı karşıya geldiği zaman ona göre cephede ya da savaş alanlarında mevzi tutuyorlar. Mevzi tutarken ‘okçular mı öne gelecek, mızrakçılar mı ön sırada bulunacak’ diyerek ona göre konumlandırılıyorlar. ‘Önce mızrak mı yoksa oklar mı kullanılacak’ diye ona göre komut bekleniyor. En sonunda mızrakları kullananlarla, baltaları kullananlar hangi aşamada karşı karşıya gelecekler? Kısacası böylece savaş sürdürme sanatı gelişiyor.

Tarihin belirli dönemlerinde çeşitli büyük savaşçı ve komutan çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi Büyük İskender’dir. Savaş taktiklerini zengin uyguladığı için ‘büyük bir komutandır’ deniliyor.

Darius onu uyguladığı için büyük komutan konumuna geliyor. Mısır ve Hititler’de de öyledir. Böylece savaş bir sanat haline gelmeye başlıyor. Savaşın gelişmesi, savaşa bağlı teknolojinin gelişmeye başlaması, savaşta yeni aletlerin kullanılması, savaşın da ona göre bir biçim ve düzen kazanmasına neden oluyor. Ok ile yayın yerini ateşli silahlar yani barutun kullanıldığı silahlar, toplar alıyor. Bu sefer savaşta mevzilenme ona göre de bir biçim değiştiriyor. Topçular, tüfekçilerin mevzilenme biçimlerine göre savaşın gelişmesi sağlanıyor. Savaş bir sanat olarak ele alındığında onun icrasında farklılıklar yaşanmaya başlanıyor. Ama savaş özü itibarıyla değişmiyor.

Savaş nedir?

Hasmı egemenlik altına almak, iradeyi rakibe kabul ettirmek için uygun bir rota izlenir. Bu yirminci yüzyıla kadar da böyle sürüyor. Bilim ve teknik gelişiyor. Bilim ve tekniğin gelişmesi yeni savaş araçlarının devreye sokulmasına neden oluyor. Yeni savaş araçları kullanılmaya başlayınca, savaşlarda da ona göre bir düzenlenme geliyor. Yirminci yüzyıla kadarki savaşlarda hava kuvvetleri düzenlenmesinin rolü yoktu. Hava kuvvetleri düzenlemesi öncesinde, mancınkla bir yerden bir yere ateş topu atılırdı. Daha sonra toplar, havan topları yapıldı ve onu uçaklar, helikopterler takip etti. Bunların yanı sıra karadan karaya, karadan havaya füzeler yapılmaya başlandı. Böylece savaşlarda hava sahası da kullanılmaya başlanmıştır. Sonra da uzay silahları ve devasa kitle imha silahları geliştirildi. Böylece savaşan güçler karşı karşıya gelmeden de belirlenen hedeflere etkili patlayıcılar bırakarak yıllarca süren bir meydan muharebesinden çok daha etkili, çok daha kalıcı etkisi olan kesin sonuçlar elde etmeye başladı. Bu noktadan sonra savaşın ulaştığı boyuta bağlı olarak savaşların sürdürülmesine ilişkin hukukun uluslararası alanda işletilmesi ve kuralların belirlenmesi aşamasına geçildi. Böylece savaş belirli ölçülerle, belirli kurallarla sürdürülmeye başlandı. Yani ne tür araçlar ve hangi yöntemler kullanılacağı gibi konular kural altına alındı. Buna da 'konvansiyonel' ve 'anlaşmalarla sınırlandırılan savaş' denmiştir. Giderek silahların sınırlı kullanımı gündeme gelmiştir. Buraya kadar çok kısa da olsa savaş tarihinin gelişimi içindeki belli başlı dönüm noktalarını ifade etmiş olduk. Tabi bu aşamalar içinde de her değişime rengini veren ya da o aşamaları kendi özgünlüğünde somutlaştıran savaşlar var.

Yirminci yüzyılda çok gelişmiş teknolojinin kullanıldığı birinci ve ikinci dünya savaşları var. İkinci Dünya Savaşı'nda yetmiş milyon insan, Birinci Dünya Savaşı'nda on milyondan fazla insan hayatını kaybetmiştir. Onun öncesinde de gelişen büyük savaşlar var. Örneğin, Napolyon Savaşları var. Osmanlı İmparatorluğu'nun, Mısır ve İran ile yapmış olduğu savaşlar var. Ondan daha öncesinde Arap devletlerinin geliştirdiği savaşlar var. Haçlı Seferleri var. Çok çok öncesinde Büyük İskender'in, Darius'un savaşları var. Böyle birçok büyük savaş var, ama o büyük savaşlar gerçekleştiği koşulların savaşları olarak ele alınıyor. Burada şu ortaya çıkıyor ki çatışmayla savaş

aynı değil. Savaşın ve çatışmanın özü ile niteliği bir değil, farklıdır. Çatışmalar, kabileler arasında yağma ve talana yönelik olarak gelişirken, savaş, kentlerin, sınıfların ve devletin ortaya çıkmasıyla sömürgeciliğin bir siyaset olarak dünya sahnesinde yer almaya başlamasıyla birlikte baskı-sömürü ve egemenlik aracı haline geliyor.

Bu sınıflı toplumlar boyunca, demokratik uygarlık ile devletçi uygarlıkların arasında süregelen savaşlardır. Biçimleri ve kullanılan araçlar farklı olsa da, savaş taktik ve yöntemlerinde bir gelişme de olsa; savaş, bir askerlik sanatı olarak ele alınmaya başlansa da; yine yürütülen savaşlar belli kurallara bağlansa da sınıflı uygarlıklar boyunca yürütülen ve geliştirilen savaşlarda nitelik değişmiyor. Baskı-sömürü ve egemenlik aracı olarak değerlendiriliyor. Baskı ve egemenliğe karşı etnisitelerin-halkların, inanç gruplarının, ezilen ve sömürülen sınıfların vermiş oldukları mücadeleler var. Bunlara meşru müdafaa savaşı ya da öz savunma savaşı denirken, haklı savaşlar adı da verilmektedir. Bunlar kendini koruma savaşıdır. Kendini yok etmek isteyen güce karşı haklarını koruma ve haksızlık yapılmışsa, o haksızlığa karşı haklı temellerde gelişen mücadeleler oluyor. Bunun biçimleri de tarihin çeşitli dönemlerinde farklı şekillerde ortaya çıkıyor. Örneğin; Spartaküs'ün öncülük ettiği savaş, köleleştirilmeye karşı haklı ve meşru gelişen bir savaştır. Yine Med öncülüklü bölge konfedere güçlerinin Asur egemenliğine karşı direnişi sömürgecilğe karşı özgürlük talepli bir savaştır. Yine Anadolu halk isyanlarında yaşanan savaşlar da böyledir. Yirminci yüzyılda sömürülen sınıfların, ezilen halkların geliştirdikleri mücadeleler de haklıdır. Çünkü sömürüye ve egemenliğe karşı geliştirilen mücadelelerdir. Kendini koruma amacıyla gasp edilen haklarını elde etmek için geliştirilen savaşlardır. Bunlara meşru savunma savaşları da denir.

Özel Savaş Nedir?

Özel savaş olarak ele aldığımız olgu, sınıflı uygarlıklar boyunca geliştirilen baskı ve egemenlik aracı olarak başvurulmuş savaşın bir biçimidir. Ancak özel savaş, yukarıda belirttiğimiz savaş tanımlarını birebir karşılayan ya da onunla aynılaştırılan bir anlamda değildir. Ama kaynağını ve özünü oradan alıyor. Değişen koşullara göre sürdürülen bir savaş biçimi oluyor. Önderlik, komünal topluluklar döneminde yaşanan kabileler arası çatışmaların savaş olmadığı gerçe-

ğini belirtiyor. Sınıfların, kentlerin sömürgeciliğin ve devletin ortaya çıkmaya başladığı dönemde yaşanan savaşların çok daha farklı olduğunu, ancak o zaman yaşananlara savaş diyebileceğimiz gerçeğini ortaya koyuyor. Fakat özel savaşın, yirminci yüzyılda kurallara bağlanan savaşın da aşılması anlamına geldiği gerçeğine dikkat çekiyor. Ve buna, “Kuralsız savaş” diyor. Kuralsız savaş tanımı, özel savaşı anlatmaya yeter mi? Kuralsızlığı genel bir çerçeve olarak değerlendirip içine her şey sığdırılırsa olabilir. Ama kavram olarak anlatmaya yetmez. Çünkü özel savaş denen savaşta, salt askeri olarak hasmı alt ederek ona iradeyi kabul ettirme söz konusu değildir. Özel savaş, siyasetin şiddet araçlarıyla sürdürülmesi değildir, ama şiddet araçlarının kullanılmasını da içeriyor. Onun için özel savaş egemenler ve sömürücüler tarafından topluma karşı her alanda sürdürülüp, ilan edilmiş olan bir savaşı simgeler. Özel savaş kapsamına sadece ekonomik, siyasal, askeri, kültürel alanlar değil, bir bütün olarak insana ve topluma karşı savaş da giriyor. Kısacası toplumla ilgili ne varsa bunlar özel savaş kapsamına giriyor. Onun için özel savaşı ele alırken, genel savaş anlatımları dışında ele almak gerekiyor.

Savaş için yapılan tanımlar vardır. Savaş için Alman- Prusyalı General Clausewitz, “Savaş; politikanın devamıdır” der. Ama bu sözü söylerken, “Politikanın herhangi bir devamı değildir. Politikanın şiddet araçlarıyla devam ettirilmesi” diyor. Yine savaş ve politika ilişkisini ele alırken, politikayı her zaman belirleyici olarak görür. General Clausewitz :”Politika, savaşın belirlendiği döl yatağıdır. Savaş, politikaya göre belirlenir” biçiminde tespit yapar. Savaşı politikaya göre belirlerken de savaşın uygun şekilde bileşenlerini ortaya koyar. Savaşın, matematikle, kimyayla, fizikle, teknikle, ideolojiyle, coğrafyayla bağının önemini dile getirir ve bunların savaşla doğrudan olan bağını ortaya koyar. Böylece bütünlüklü bir yaklaşımla savaşı kendine göre tanımlamış olur. Daha sonraki süreçlerde, Clausewitz’in belirttiklerinin doğru yönleri olmakla birlikte, savaş her yönüyle anlatmadığı gerçeği de ortaya çıkar. Önderlik; ‘savaş politikanın devamıdır’ şeklinde yapılan genel belirlemenin doğru olmadığını söylemektedir. O nedenledir ki, savaşla, politika arasındaki bağın doğru kurulması ve mutlaklaştırılmaması gerekmektedir. Burada sorunu ele alırken bakış açısıyla olan bağını da yeniden ortaya koymanın gereği açığa çıkmaktadır. Felsefik olarak sorunun ele

alınışında yaşanan farklılaşma, daha sonra düşüncelerin de değişmesine neden olacak bir bakış açısı kazandırır. Zorunluluk yasası ve alt yapı- üst yapı ilişkilerinin, savaşla, politika arasındaki ilişkiye getirdiği tanımda bunu görmek mümkündür. O zaman burada Clausewitz’in yapmış olduğu tanımın, Ortadoğu gerçeğine uymadığını görürüz. Çünkü Ortadoğu’da savaş siyaseti belirlerken; siyaset de, ekonomiyi belirliyor. Yani Batı Avrupa’da kullanılan denklemlerin tam tersi Ortadoğu için geçerlidir. Değişen dünya koşullarında ortaya çıkan gerçeklikler Clausewitz’in savaş için yapmış olduğu tanımlamaları yalanlamamakla birlikte yetersizliğini ortaya koymuş olmaktadır. Bu yetersizlik ortamında savaşın daha farklı boyutları da ortaya çıkmaktadır.

20. yüzyılda Özel Savaş

Özel savaş denen olgu yirminci yüzyılda değişen dünya koşullarına bağlı olarak yürütülen savaşların da almış olduğu bir biçimi ortaya koymuştur. Ona göre de savaş, hem gerçekleşme biçimi, hem de kapsam ve hedef alanı olarak daha geniş bir boyutta ele alınmaya başlanmıştır. Özel savaş da bu çerçevede ele alınıyor. Önderlik; özel savaş için, “Topluma karşı bir bütün olarak ilan edilmiş bir savaştır” diyor. Bunu somutlaştırırken de Türkiye’de gerçekleşen bu özel savaşın Kürdistan toplumuna nasıl uygulandığını da dile getiriyor. Burada neyi görüyoruz? Kişiye karşı yürütülen bir mücadelenin de, toplumun ekonomik şekillenişinin de bir özel savaş olduğu, çıkartılan kararların da özel savaşın bir parçası olduğu ve oluşan hükümetlerin de özel savaşa göre şekillendiği gerçeği ortaya çıkıyor. Bu da özel savaş olgusuna daha farklı bir yaklaşımı gerektiriyor.

Özel savaşın kapsamı geniştir. Birçok nokta kısa da olsa dile getirildi. Burada ortaya konan görüşler bizim özel savaşı ne kadar doğru anladığımızı ortaya koyacaktır. Bununla özel savaş nedir sorusuna doğru cevap vererek, o konudaki eksikliklerimizi gidermeye çalışacağız.

Birçok yerde özel savaş üzerine yapılan tanımlar, bizim günlük tartışmalarda kullandığımızın çok az bir kısmını ifade ediyor. Özel savaş nedir, ona karşı nasıl mücadele edeceğiz. Bu sorulara verilen yanıtlar çoğu kez yetersiz kalıyor. Özel savaş nedir sorusu için verilecek yanıt çok önemlidir. Çünkü yapılacak tanım çerçevesinde, özel

savaşa karşı mücadele yürütülecektir. Her yönüyle özel savaş olgusunu ele alıp, tartışmazsak ve her yönüyle özel savaş nedir sorusuna yanıt vermezsek, doğal olarak ona karşı vereceğimiz mücadele de yetersiz kalır. Bu yetersizliği bilmemiz gerekir. Onun için verdiğimiz cevaplar ne kadar doğrudur? Doğrunun ne kadarını anlatıyor? Mesela felsefi olarak bakıldığında, bir nesnenin birçok boyuttan görünüşü vardır. Birisi kendi cephesinden, diğeri de bir başka cepheden gördüğünü anlatır. Her ikisinin de anlattığı yanlış mıdır? Hayır, kendi cephesinden gördükleridir. Sadece kendi cephesinden gördüklerini anlattıkları için de eksiktir. O nesne üzerine bütünlüklü bilgiyi, o görünen tüm cephelerinin ve onu var eden asıl nedenlerin ortaya konulmasıyla birlikte anlarız. Özel savaş olgusu da böyledir. Herkes bir yönüyle tanımda bulunur. Herkes anladığı kadarıyla anlatır ama o sadece özel savaşın bir yönünü ortaya koyar. Oysa özel savaş üzerine bütünlüklü bilgiye ulaşmak ve oradaki tüm anlatımların hepsinden sonuç çıkartmak ve eğer varsa eksik kalan yanları onları tamamlamakla mümkündür.

Özel savaş kelime anlamı nedir? Savaşın özelleştirilmesi nasıl sağlanıyor? Savaşa neden olan, savaşın yürütülmesinin asıl gerekçesini yani amacını ortaya koyan ne ise; o noktadan hareketle tüm imkânları seferber edip o konu üzerine yoğunlaşan ve hedefi yok etmek için ne yapılması gerekiyorsa onların yapılmasını koşulsuz kabul ederek yürütülen bir savaştır. Kurationsızdır, her şeyiyle onun üzerinde yoğunlaşmayı ifade eder. Mutlaka sonuç almayı ifade eder. Tüm imkân ve olanaklarını hedefe ulaşmak için seferber edip kullanır. Kelime karşılığını birebir anlamlandırdığımız zaman böylesi bir tanımlamayla karşı karşıya geliyoruz. Ama bu da bizim burada ele alacağımız özel savaşı her yönüyle ortaya koymaz. Savaşların gelişimini incelediğimiz zaman ya da özelleştirilen ve kuralları kendisi tarafından belirlenen savaşları ele aldığımızda karşımıza farklı olgular çıkıyor. Bunlardan birisi stratejik olarak rejimin, özel savaş temelinde kendini yapılandırması olarak ele alınmasıdır. Bu yönleriyle özel savaş, çeşitli toplumsal ilişkilerde, savaşlarda, siyasal oluşumlarda, askeri harekâtlarda kendini göstermektedir. Buna göre oluşan rejime de özel savaş rejimi denilebilir. Bununla birlikte geliştirilen bir askeri harekâta da, özel savaş harekâtı denilebilir. Bütünlüklü olarak özel savaşın karakterine uygun geliştirilen bir savaş varsa ve bu bir strate-

ji kapsamında uygulanıyorsa buna da özel savaş denilebilir. O nedenle özel savaş olgusunu sadece bir noktada kilitleyerek açıklamamalıyız. Ayrıca savaş içerisinde savaşın kaderi üzerinde etkiye bulunan ve özel olarak ifadelendirilen taktik ve birliklerin oluşumuna da tanık olunmuştur. Özel taktikleri geliştirmek ve uygulamakla sorumlu kılınan bu özel birlikler, klasik savaşı yürüten güçlerle hem yan yana hem de farklı pozisyonlarda durarak savaş içinde farklı yöntemlerle amaca uygun bir işlevsellik içinde yer almışlardır.

Mesela hemen herkesçe bilinir ve tartışmalarda dile getirilir. Perslerde, ‘Ölümsüzler Ordusu’ diye bir ordu vardır. Bunlar ordu içinde ve iktidar üzerinde ayrıcalıklı bir konuma sahipler. Giyim ve kuşamları, savaşta yer alışları, komuta düzeyleri farklıdır. Ona göre savaşta bunlara biçilen roller de farklıdır. Yüz binlerce kişiden oluşan ordu içinde, sınırlı sayıda seçkin kişiden bir ölümsüzler ordusu oluşuyor. Bununla beraber Hasan Sabah’ın Haşhaşileri de böyle bir özellik taşımaktadır. Haşhaşilere karşı Melik Şah döneminde Nizam-ül Mülk’ün oluşturduğu Cavlakiyeler de böylesi bir özelliğe sahiptir. Tarihin çeşitli dönemlerinde bu tür oluşumlar vardır. Bunlar özel harekâtlar geliştirerek, özel örgütlenmeler içerisinde yer alıyorlar. Buna göre ordu içerisinde de konumlanmış oluyorlar. Bu anlamda özel savaş, özel harekât boyutuyla ele aldığımızda sadece günümüzle ilintilendirmek, açıklamak doğru değildir. Çünkü kökleri o zamana kadar dayanıyor. Daha sonraki süreçlerde de benzer şeyler vardır. Osmanlı İmparatorluğu’nda, Akıncı Birlikleri vardır. Osmanlıların yüz binlerce kişiden oluşan büyük orduları vardır. Savaşlarda o orduları kullanır. Ama bu savaş içerisinde kullandığı çok özel bir ordusu vardır. Bunlar da Akıncılardır. Akıncı birliklerinin örgütlenmesi, savaşta mevzilenmeleri, savaşta devreye giriş anı, kullandıkları taktikler, bunların eğitimleri ve giyim kuşamları bir bütün olarak diğerlerinden farklıdır. Bunlar genel yürüyen bir savaş içerisinde kaderin tayin edilmesinde özel rolle donatılmış ve hazırlanmış güçlerdir. Bunlara da özel güçler ya da özel taktik uygulayan güçler denilirken, onlara göre savaş içerisinde kader belirleyici güçler anlamında bir yaklaşım gösterilmiştir. Hemen bütün tarih boyunca, savaşların sürdürülmesi-kazanılması için etkili olabilecek özel güçler oluşturulmuştur. Bu güçler özel harekâtlar geliştirmek için özel eğitimler almışlardır. Yani geleneksel ordunun ve savaşın dışında konumlandı-

rılmış güçlerdir. Bunların da özel olarak ele alınması söz konusudur. Çünkü bunların özelliği direkt iktidarla-egemenlikle ve doğal olarak da savaşa ilgili olmalıdır. Onun için savaşta oynayacakları rolleri kader belirleyici gibidir. Mutlaka kendilerine verilen görevleri yerine getirmeye kilitlenmişlerdir.

Bu anlayış temelinde giderek gelişen özel harekâtlar vardır. Mesela günümüzde özel askeri harekâtlar vardır. Özel askeri harekât denilince ne anlaşılıyor? Var olan geleneksel savaşın dışındaki askeri eylemlerin yürütülmesi, sürdürülmesi anlaşılıyor. Bunlar suikast, sabotaj, adam kaçırmak, nokta baskını gibi özel harekât kapsamında ele alınan eylemler, harekâtlar oluyor. Tabi savaş içinde de yerleri vardır. Bunlar da rakibe karşı geliştirilen, irade kırma, sindirme ve yok etme hareketi olarak gelişiyorlar. Savaş içinde bunların yerinin olmasına rağmen bunlar o geleneksel savaşın kuralları dışında özel bir harekât olarak ele alınmaktadır. Onun için tarihten günümüze kadar bütün savaşlar içinde özel harekâtlar ve bu özel harekâtları gerçekleştirecek özel güçler var olagelmıştır. Örneğin, Truva Savaşı'nda kullanılan Truva Atı, bu konuda tarihi bir öneme sahiptir. Bu uygulama tarihe, 'kaleyi içten fethetme' şeklinde bir özel savaş türü olarak geçmiştir. Bir özel savaş dendi mi anlaşılması gereken noktalardan bir tanesi budur. Yanlış mıdır? Hayır; doğrudur ama eksik bir doğrudur. Bugünkü kullandığımız anlamda özel savaşı anlatmaya yetmez.

İkinci bir nokta olarak da özel savaş olgusu ele alındığı zaman bunun bir strateji olarak; askerlik ve savaş stratejisi olarak değerlendirilmesidir. Bunun anlamı nedir? Savaşın içinde olmakla birlikte, savaş içinde sınırlılığı ifade eden özel boyutunu aşmasıdır. Özel harekât boyutunu aştığı zaman, savaş artık özelleştirilerek, özel yöntemler kullanılarak sürdürülüyor demektir. Bu da özel savaşın küçük bir gurup olarak örgütlendirme boyutunu aşması anlamına gelir. Yani özel savaş, genel bir savaşı sürdürme düzeyinde ele alınıyor demektir. Karadan, havadan, denizden sürdürülen savaş da piyadelerin yürüttüğü savaş da artık bu stratejiye göre belirleniyor demektir. Bu stratejinin kendisi kuralı olmadığı, sonuca ulaşmak için her yol ve yöntemi kullanarak tüm imkânları seferber etmeyi içermektedir. Bu savaş türünün geliştirilmesi daha çok İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkıyor. Özel savaş, bir strateji olarak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ele alınıyor. Böylece gelişen bu strateji uygulama safhası olarak

salt dış güçlere karşı yürütülen bir savaş olmaktan çıkıyor. Egemen sınıf, egemen güç kendini tek irade haline getirip içerideki ve dışarıdaki karşıt olarak gördüğü güçleri düşman olarak ilan ediyor ve bunlara karşı yürüttüğü savaşı özel savaş olarak ele alıyor. Bu anlamda özel savaş, salt dış güçlere karşı ya da sömürgecilik siyasetini uygulayarak sömürgeleri elde tutmak için yürütülen bir savaş olmaktan çıkıyor. İçeride, ülke içinde de bir iç savaş biçimi olarak da kendini şekillendiriyor. Kapsamı genişleyerek sadece dışa değil içe karşı bir savaş haline geliyor. Dışa karşı kimi düşman ilan etmişse ve içe karşı da kimleri düşman ilan ettiyse ona karşı sürdürülebilen bir savaş haline geliyor. Bu öyle bir savaş ki, kuralları kendine göre belirliyor. Hangi yöntem ve yolu izlemeleri gerekiyorsa onları kendileri için geçerli yol olarak kabul ediyor. Böylece kendi yasallıklarını kendileri ilan ediyorlar. Kendi yasallığı tek ve doğru yasallıktır, kendi çıkarlarına uymayan ise yasal değildir. Onun yasallığı her yönüyle kuralı olmadığı anlatılıyor.

Özel Savaş Stratejileri

Bizim burada ağırlıklı olarak ele alacağımız husus, özel savaş stratejisidir. Bu genel başlık altında belli başlı kısımlar vardır. Bu özel savaş stratejilerini ya da özel savaşı üç ana başlık altında ele alabiliriz.

Bir: Gayri nizami harp

İki: İstikrar hareketi

Üç: Psikolojik savaş.

Özel savaş stratejisi bu üç ayak üzerine kurulmuştur. Bu üç ayak kurulurken, her ayak için bir misyon biçilmiştir. Örneğin, 'Gayri nizami harp' dendiğinde, anlatılan kontrgerilla hareketidir. Ve kontrgerilla hareketi de özel harp şeklinde ele alınıp yeraltı ve yerüstü unsurlarıyla birlikte yürütülür. Yani yeraltı ve yerüstü unsurlarından oluşur. 'İstikrar hareketi' dendiğinde, anlatılan askeri darbelerdir. Bunlar 'destabilize' ve 'stabilize' diye adlandırılan bölümlerden meydana gelir. 'Psikolojik savaş' ise toplumun bilincini çarpıtmayı, bilinci üzerinde tesirde bulunarak onu yönlendirmeyi, bu anlamda iradeyi teslim alıp, kırmayı hedefler. Bu da değişik propaganda biçimleri üzerinde geliştirilir. Bunlar da beyaz propaganda, siyah propaganda, gri propaganda diye adlandırılırlar. Bunlar nasıl somutlaşıyor, nasıl gerçekleşiyor, nasıl biçim kazanıyor?

Özel savaşın ilk başta yaptığımız tanıma göre üçüncü yorumu ise

rejimlerin özel savaşa göre şekillenmesidir. Aslında bu Türkiye gerçeğini günümüzde anlamak açısından da dikkat edilmesi ve sonuç çıkartılması gereken bir bölümdür. Bunu şu şekilde de adlandırabiliriz. Rejimlerin, sistemlerin özel savaşa göre şekillenmesini şu şekilde ifadelendirebiliriz. Cellâdın sahiplerine dönmesi ya da sahiplerin ellerindeki kontrol mekanizmasını ele geçirmesi olarak da değerlendirebilir. İlk aşamada bir strateji tarafından geliştirilen özel savaşın politikaya dönüşerek rejimin kendisi haline gelmesidir. Mesela günümüzde ‘Türk özel savaş rejimi’ deniliyor. Rejimlerin özel savaşa göre şekillenmesi ve bu boyuta dönüşmesi aslında özel savaşın almış olduğu en korkunç biçimdir. Çünkü kullanılan araç, araç olmaktan çıkmış ve amaç haline gelmiştir. Ve o amaç haline geldikten sonra da, her şeyi kendi hizmetine kullanır. Ekonomiyi, kültürü, siyaseti kendi hizmetinde kullanır ve o yürüttüğü özel savaş, onun asıl varlık gerekçesi haline gelir. Özel savaşın belki de en tehlikelisi ve kalıcı etki bırakanı da budur. Dünyanın değişik yerlerinde bunun kalıcı iktidarlara dönüşmesi ve dünya halklarının başına bela olması gerçeği de yaşanmıştır.

Özel savaş gerçeğini ele alırken bu üç nokta üzerinde duracağız. Bu noktalar üzerinde dururken de bazen, bu noktaları birlikte ele alacağız. Çünkü özel harekâtle, strateji olarak özel savaşın uygulanması giderek bunun sisteme, rejime dönüşmesi kimi zaman bu noktaların iç içe geçmesine ve tekleşmesine neden olmaktadır. Bu nedenle birlikte ele alacağız, ama yer yer daha iyi anlaşılması açısından ayırıştırıp somutlaştırarak değerlendireceğiz. Bunun en somut uygulamasını Kürdistan ve Türkiye gerçeğinde dile getireceğiz. Türkiye’de özel savaş nedir, Kürdistan’da özel savaş nedir ve nasıl uygulanıyor? Bununla birlikte kişiliğimizde yaşanan özel savaş o şekilde mahkûm ederek, hem kişiliğimizdeki zaafı aşacağız hem de TC’nin özel savaş rejimine karşı yürüttüğümüz mücadeleyi zafere taşıyacağız.

Özel Harekât:

Özel savaş denildiğinde, öncelikli olarak özel harekât anlaşılır. Topluma bu şekilde yön verilmek istenir. Özel savaş denildiğinde özel eğitilmiş komandoların ya da rambo tipli insanların eylemleri anlaşılır. Toplum bu şekilde yönlendirilir. O tür tiplerin ya da o tür eğitilmiş güçlerin bir yerdeki esir Amerikalı askerleri kurtarmaya

yönelik hareketından bahseder hale getirilir. Bu bir manipölasyonudur. Bu şekilde özel savaş, topluma bu biçimiyle kabul ettirilmek istenir. Ama bu şekilde kabul ettirmenin yöntemleri ve araçları çok fazladır. Bugün bilgisayarlarda savaş oyunları vardır. Bu savaş oyunları bilgisayarların sistemlerine bile yüklenmiştir. Yine küçük çocukların eline atari oyunları verilir. Bunlarla yapılan nedir? Daha çocuk yaşlardayken toplumun büyük bir kesimini oluşturan gençlerin, savaşa göre eğitilerek hazırlanmasıdır. Bu yolla savaş, günlük yaşamın sıradan bir parçası haline getirilmektedir. Bilgisayardaki, atarilerdeki savaş oyunlarındaki, öldürmeler, baskınlar eli silah tutacak hale gelen ya da ilk fırsatta o silahı ele geçirecek imkânlarla sahip olacak insanda ne tür etkiler bırakır? Tabi ki bunları uygulamaya başlar. Bunun imkânları da oldukça fazladır. Toplum içinde şiddet eğilimlerinin o kadar yaygın olmasının nedenlerinden biri de budur. Toplum içinde hoşgörüsüzlüğün, sorunlara insani bakış dışında şiddeti ve insanı yok etmeyi amaçlayan yaklaşımların temel nedenlerinden birisi de budur. O nedenle dünyanın birçok yerinde ateşli silahların kullanımına sınır getirilirken; oyuncak silahların, çocuklara verilmesi yasaklanmıştır.

Yine bununla beraber piyasaya sürülen özel savaş filmleri, topluma savaşa teşvik edici rol oynayan bir araç olarak kullanılmaktadır. Bu filmlerde dikkat edilirse işlenen tema hep aynıdır. Savaş hangi siyasal nedenlerle ortaya çıkmış ve kimin çıkarıdır? Bunları ortaya koyacağına, bir askeri kurmay toplanıp karar verir. Hedef; kaleyi düşürmektir, insanları öldürmektir, baskın yapmaktır ve bunlara uygun şekilde, kişilerin eğitiminin verilerek harekete geçirilmesidir. Böylece askeri harekâtın özel elemanlar tarafından gerçekleştirilmesi anlamında sınırlı bir anlatımı vardır. Topluma ve gelişen nesle bu empoze edilir. Bunun sonucunda artık o bilinci alan, ona göre kendini şekillendiren kişinin de bir savaş makinesi haline gelmesi kaçınılmazdır. Türkiye gibi birçok ülkede, özel savaş stratejistleri ve kurmayları bunu son derece bilinçli olarak geliştirmişlerdir. Geliştirilen bu politikalarla yürütülen özel savaşın kadro ve eleman sorunu çözülmeye çalışılmıştır. Bugün Kürdistan’da, özel harekât güçlerinde kullanılan birçok insan, bu şekilde şoursuzlaştırılarak istenilen biçimde kullanılmaya hazır kesimlerden devşirilmektedir.

Bu durum, özel savaşın gerçekleşmesinin sadece bir yönünü

ortaya koyar, ama özel savaşın kendisi değildir. Bir sapmayı ve sapırtmayı anlatır. Kimi zaman bizde de savaşın politikayla, toplum yaşamıyla, toplumun geleceğiyle, ekonomiyle ilintisini kuramayan, meşru savunma savaşını niye gündemimize aldığımızın bilincinde olmayan kimilerin de böylesi bir yaklaşım etkili olabiliyor. Savaş bir macera olarak ele alan, vurup-kırmayla ve dökmekle sınırlı tutan yaklaşımlar da ortaya çıkıyor. Bu yaklaşımlar savaşta aşırılıklara neden oluyor. Savaşın amaçtan kopuk olması, aşırılıklara neden olur. Savaş içerisinde aşırılıkların ortaya çıkmasının nedeni budur.

Özel savaş, özel harekât olarak ele alındığında, başvuru yöntemlerin de buna göre geliştirilmesi ve kullanılması kaçınılmaz hale gelir. Bu çerçevede de kullanılacak her türlü yol ve yöntem, özel savaş içerisinde mubah görülür. Örneğin, savaşta tutsakların hakları vardır, ama orada tutsakların hakları yoktur. Hedefe bir noktadan mı ulaşıyor, o noktada savaştan muaf tutulması gereken kesimlerin varlığı bile önemli değildir. Öylesi kesimler de savaşın hedefidir artık. Mesela, uluslararası alanda savaşta muaf tutulanlar vardır. Bunlar siviller, gazeteciler, sağlıkçılardır, insan haklarıyla ilgili kuruluşlarda çalışanlar, din adamlarıdır. Bunlar hep savaştan muaf tutulan kesimlerdir. Ama özel savaş, özel harekât derekesinde ele alınıp uygulamaya konulduğu zaman, yönelinen ve hedeflenen yerde savaştan muaf tutulan kişilerin varlığı ya da yokluğu önemli değildir. Hepsini çok rahat bir şekilde imha edilebilir, yine ele geçirilen insanların kafası kesilebilir, cesetleriyle oynanabilir ve bu vahşet bir nişan ve övünç payesi haline getirilebilir.

Özel savaşın, özel harekât olarak ele alınıp, toplum yaşamıyla ve geleceğiyle ilgili olan boyutunun hesaplanmadığı koşullarda bunlar sürekli ortaya çıkan durumlardır. Bu, dünyanın her tarafında yaşanmıştır-yaşanmaktadır da. Amerika'nın, Vietnam'daki özel harekât birlikleri bunları yaygın olarak uygulamıştır. Türk devleti, Kürdistan'da bunu uygulamıştır-uygulamaktadır. Öyle ki bu tür savaşları yürütenler, savaş içinde giderek çeteleşmişler ve daha sonraki süreçlerde de ne yapmışlarsa, yaptıklarının da karşılığını devletten görmek istemişlerdir. Savaşın bittiği koşullarda ya da savaşın dışında kalındığı zamanlarda bile öylesi kişi ya da çevreler, özel savaşçı kimliğine uygun davranmış ve yaşamışlardır. Bunun sonucunda

toplumun başına bela olmuşlardır. Bunların bir kesimi, psikolojik sorunlar yaşayarak tedavi görmeye ihtiyaç duyar hale gelmişlerdir ya da onları özel savaşta kullanan kişiler-güçler tarafından tek tek imha edilmişlerdir.

Özel harekâtın, özel uygulama boyutuyla ele alınıp, onun amaçtan uzak tutulması, bu tür sonuçları da yaratıyor. O nedenle özel harekâtın, özel eğitimleri içerdiği gerçeğini bir kenara itmeyeceğiz. Özel eylemler içeriyor çünkü özel savaştır. Hedefin özelleştirilmesidir. Özelleştirilen hedefin, imha amaçlı olarak üzerine gidilmesidir. İmha etmek için her yolun, yöntemin kullanılması ve bu doğrultuda tüm imkânların seferber edilmesidir. Özel harekât, özel bir eylemle gündeme geliyor. Ama bu özel eylem genişledikçe, genişlediği alanı, bütünden yalıtıyor. Bütünden yalıtıldığında da tek eylem özgülünde uygulanan kuralızsızlık giderek büyüyor. Bu bir strateji haline geldiğinde de genel olarak kuralızsız, yoğunlaştırılmış bir savaş halini alıyor. O açıdan özel savaşın, özel harekâtla birlikte ele alınması giderek onu stratejik bir olgu haline getiriyor. Böyle bütünlüklü bir rolü ifade ediyor. Yani özel savaş, özel harekât içinde uygulanan bir yöntem olarak ele alınıyor. Bu nedenle biz, özel savaş sadece özel harekâtla sınırlandıran bir yaklaşımla ele almıyoruz. Fakat ondan da ayrı ve bağımsız olarak değerlendirmiyoruz.

Kısacası özel savaş dendiğinde bunu özel harekât olarak ele alan sınırlı bir yaklaşımla değerlendirmiyoruz. Özel harekât, her yönüyle özel savaş anlatmıyor. Sadece özel savaş içerisinde gerçekleştirilen eylemlerin bir kısmını anlatıyor. Egemenlerin özel savaş, özel harekâtla sınırlandıran, onun özel amacını gizleyen ve toplumu da bu şekilde yönlendirerek aslında özel savaş topluma çekici kılmaya çalışan yaklaşımlarının özel savaş gerçeğinin sapıtılması olduğunu burada görmek gerekiyor. Özel savaş eşittir aksiyon filmlerine konu olan eylemler değildir. Özel savaş içinde o tür eylemler olabilir, ama bu özel savaşın kendisi değildir. Özel savaş kuralızsız, yoğunlaştırılmış ve ölçüsüz bir savaş olarak egemenler tarafından geliştirilen bir stratejidir. Türkiye-Kürdistan somutunda yaşanan da budur.

Burada ayrıca bir nokta üzerinde durmakta yarar vardır. Oda bizdeki özel kuvvetler gerçekliğidir. Bizim bir savaş gerçeğimiz vardır. Geçmişte, tarihin derinliklerinde yaşananları, haklı savaşlar olarak değerlendirdik. Günümüzde de bunu meşru müdafaa savaşları ola-

rak değerlendiriyoruz. Yürüttüğümüz meşru müdafaa savaşı içinde de doğal olarak kendimizi, doğal toplum ve sosyalizm değerlerini korumaya yönelik önlemlerimiz olacak. Öz savunma güçlerini oluşturacağız. PKK'ye karşı özel kirli savaş yürütülüyorsa, gerilla güçlerini muhafaza edeceğiz. İmha amaçlı üzerimize saldırılar geliyorsa, o saldırıları bertaraf edecek tedbirleri alacağız. Bunların hepsi meşru müdafaa'nın içerisine girmektedir. Yani PKK, savaşı meşru müdafaa temelinde geliştiriyor. 2000'lerden sonraki süreçte hareket olarak Özel Kuvvetler örgütlenmesi içerisine girilmiştir. Bizde içerisine girilen bu örgütlenme ile yukarıda bahsini ettiğimiz özel savaş güçleri hiçbir şekilde birbirine karıştırılmamalıdır. Zaman zaman isim benzerlikleri nedeniyle karıştırmalar olabiliyor. Bizdeki özel kuvvetler tamamıyla meşru savunma temlinde oluşmuştur. Kullanılan taktikler ise tamamen kendini korumaya yönelik olarak geliştirilmektedir. O nedenle kesinlikle bir benzerlik söz konusu değildir. Bir başka yönüyle de bizde özel kuvvetler, gerillanın kendini gözden geçirerek yenilemesi ve eğer varsa aşınmalardan kendini kurtarması anlamına da gelmektedir. Bu fark görülerek bizde geliştirilen özel kuvvetler gerçeğine anlam verilebilmelidir.

Özel Savaşın Strateji Olarak Geliştirilmesi ve Uygulandığı Ülkelerde Yarattığı Sonuçlar

Özel savaş tanımını yaparken, onu savaş olgusundan ayrı düşünemeyeceğimize ama genel anlamda yapılan savaş tanımından da farklı olduğuna dikkat çekmiştik. Bu tanım önemlidir. Çünkü düz bir yaklaşım var. Herhangi bir konu anlatıldığında, tartışıldığında ya da değerlendirildiğinde başlangıç aşaması keskin hatlarla ortaya konuluyor. Sanki öncesi süreçlerde onu çağrıştıran, onun kaynağını aldığı hiçbir şey yokmuş gibi bir yaklaşımda bulunuluyor. Öyle değildir. Bir şeyin bir başlangıcı olabilir. Ama o başlangıç denen olgu kendisinden önce var olanın içinde mayalanır. Orada şekillenmeye başlar ve giderek ana hatlarıyla, özellikleriyle kendini belirginleştirdiğinde yeni bir olgu olarak ortaya çıkar. Özel savaş da böyledir. Özel savaş, 'İkinci Dünya Savaşı'nda ABD tarafından geliştirilen bir stratejidir' deniliyor. Belirleme açısından yanlış değildir. Ama özel savaşa kaynaklık eden, onun esinlendiği savaş taktikleri ve savaş yöntemleri önceki

dönemlerde de vardır. Daha önce örneklerini verdik.

Eksik ya da fazla olsun 'Savaş, politikanın şiddet araçlarıyla devam ettirilmesidir.', şeklinde bir değerlendirme vardır. Özel savaş da bir politikanın sonucu geliyor. Savaş içinde bu durum bazı yönleriyle geçerlidir. Özel savaş üç başlık altında toplamıştık: Gayri Nizami Harp, İstikrar Harekâtı ve Psikolojik Savaş. Mesela psikolojik savaş ya da savaşta ideolojinin rolü önceki dönemlerde de var. Hangi savaş olursa olsun, savaşa güç seferber edilince, mutlaka bir ideolojiye ve düşünceye bağlı bir şekilde hazırlanır. Harekete geçileceği zaman, güç psikolojik anlamda da buna hazır hale getirilir. Yani savaşa başlamadan önce onun psikolojik, düşünsel ortamının hazırlanması söz konusudur. Savaşın önce savaşan güçlerin, toplumun savaşa hazırlanmasıyla psikolojik savaş aynı değildir. Ama bunların birbirleriyle ilişki ve bağlantısı söz konusudur.

Özel savaşın başlıklarından bir diğeri İstikrar Harekâtıdır. Yani askeri darbelerdir. Ancak askeri darbeler de İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkmamıştır. Öncesi dönemlerde de askeri darbeler yaşanmıştır. Mesela, Fransa'da Bonapartizm'den bahsedilir. Burjuva devletlerinde askeri darbelerinin önünün açılması Bonapartizm ile birlikte başlar. Benzeri birçok örnek vardır. Bu örnekleri, 'özel savaş, İkinci Dünya Savaşı öncesinde yoktu, ondan sonra birden ortaya çıktı' biçiminde bir yanılsamaya düşmemek için belirtiyoruz. Yararlandığı, esinlendiği ve dayandığı noktalar var. Ama bunun bir strateji olarak ele alınması, geliştirilmesi farklı bir şeydir. Bu da İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra geliştiriliyor. Bunun gelişimine öncülük eden ABD'dir. ABD'nin rolünü burada önemli bir biçimde ortaya koymak gerekir. Neden böyle olmuştur? Bu soruya yanıt verildiğinde, ABD'nin burada rolü kendiliğinden ortaya çıkar.

ABD kıta olarak Avrupa'dan ve diğer kıtalardan uzak bir konumdadır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndan ciddi olarak etkilenmiş bir güç değildir. ABD, iki savaşta da güç olarak varlığını korumuş ve geliştirmiştir. Aynı zamanda sömürgeler savaşına, Batı'nın emperyalist devletlerinden daha sonra katılmıştır. Yani taze bir güç konumundadır. Bunun taze bir güç olması onu, o günkü koşullarda emperyalist devletler içerisinde gelecekte en gelişkin bir güç olma konumuna getirmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD sömürgecilik mirasını devralı-

yor. Kapitalizmin jandarması durumuna gelmeye başlıyor. Böylesi bir konuma gelen bir güç doğal olarak sömürü adına, egemenlik adına geliştirilecek olan politikaların uygulanmasının da öncü gücü durumuna gelir. Kapitalizmin jandarması durumuna gelen ABD emperyalizmi, artık dünya politikasına kapitalizm çerçevesinde yön vermede öncü güçtür. Böylesi bir öncü güç konumuna gelen bir devletin, sömürgeler mirasını devralarak kapitalizmi daha fazla ayakta tutmak için yeni arayışlar, yöntemler içerisine girmesi de kaçınılmazdır.

Böylesi bir gelişme zemini üzerinde askeri ve siyasi örgütlenmeler içerisine giriliyor. Örneğin: ABD öncülüğünde Avrupa'da Kuzey Atlantik Savunma Paketi (NATO), Uzak Doğu'da CEATO, Ortadoğu'da CENTO adları altında askeri paktilar oluşturuluyor. Bu askeri paktilarla birlikte IMF, OPEC gibi ekonomik örgütlenmelere de gidiliyor. Avrupa Ülkeleri Ekonomik Topluluğu(AET) şeklinde biraraya getiriliyor. Bütün bunlar ABD'nin öncülüğünde dünya kapitalist sistemini ayakta tutma girişimleri oluyor. Bunlar, ABD'nin kendisine ve kapitalizme karşı gelişen mücadeleler karşısında geliştirdiği savaş türü oluyor. Bu savaş türüne, özel savaş deniyor. Burada özel savaş olgusunu daraltılmış tek bir güce karşı ya da ABD sınırında olan savaş olarak ele almamak gerekir. Savaş pratikleştirildiğinde, somutlaştırıldığında özelleştiriliyor. Ama özel savaş, bir strateji olarak ele alındığında kapitalizm, emperyalizm karşıtı kim varsa, onu hedefleyen bir savaş halini alıyor. Bu savaş türü, hedefe kilitlendiğinde, o hedefi özelleştiriyor ve daraltıyor. Ama onu stratejik olarak ele aldığınızda kapitalist modernitenin ve ABD'nin karşısında olan tüm güçlere karşı yürütülen bir savaş olma gerçeğini ifade etmiş oluyor.

Burada kapitalist modernitenin karşıtı olan güçler hangileridir? O zamanki koşullarda, reel sosyalist güçler, kapitalizmin olduğu ülkelerdeki sınıf hareketleri ve sömürge ülkelerde gelişen ulusal-demokratik hareketlerdir. Yani Özel savaş, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini düşman ilan etmiştir. Özel savaş ele alındığı zaman tüm bu cepheelerde kapitalizme karşı geliştirilen mücadeleler karşısında emperyalizmin yürüttüğü bir savaş olarak değerlendirmemiz gerekiyor. Hedef o kadar geniş olduğuna göre, doğal olarak bu hedeflere karşı yürütülen özel savaşın biçim ve kapsamı da değişiyor. Örneğin, reel sosyalist ülkelere karşı geliştirilen özel savaş farklıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı geliştirilen özel savaş farklıdır. Her ülkedeki sınıf hareketlerine karşı geliştirilen özel savaş farklıdır. Nitelik itibarıyla değil, biçim ve gerçekleştirme yöntemleri açısından farklıdır. Örneğin, o zamanki koşullarda sosyalist ülkeler kimlerdi? Doğu bloğu olarak adlandırılan ülkelerdi. Sovyetler Birliğiydi, Doğu Avrupa'nın Macaristan, Çekoslovakya, Bulgaristan, Arnavutluk gibi ülkeleriydi. Bununla beraber dünyanın değişik yerlerine serpiştirilmiş durumda bulunan Küba, Kore, Çin, Vietnam gibi ülkelerdir. Bu ülkelere karşı geliştirilen özel savaş daha çok buralarda gerçekleşmiş olan devrim iktidarlarının çözülmesini hedefleyen özel savaştır. Bu nasıl sürdürülüyor? Buralarda klasik anlamda burjuvalar iktidardan alaşağı edilmişlerdi ve oralarda devrim iktidarları gerçekleşmişti. Doğru ya da yanlış bu gün ayrı bir olaydır. O iktidarların önlerine koyduğu hedefleri vardır. Üretimin toplumsallaştırılması ve sosyalizmin kurulması gibi hedefler vardı. Bu ülkelere karşı ABD'nin ve batının geliştirdiği özel savaş, bu ülkelerdeki iktidarların ve sosyalizmin başarılı olmasını engellemektir. Bu ülkelerde yeniden kapitalist insanın gerçekleşmesini sağlamaktır. Bunu nasıl gerçekleştiriyorlar? İktidardan alaşağı edilmiş kesimleri gizliden gizliye örgütleyip bir güç haline getirerek yapmak istemişlerdir. Bunun için de, halka yönelik olarak açık ya da gizli bir biçimde kapitalizmi özendirici propagandalar yapıyorlardı. Kapitalizmi özendirici propagandalar nelerdir? Radyo yayınları, daha sonradan gelişen sinema vb. yollarla yapılan propagandalardır. Çok daha sonra gelişen televizyon vb. araçlarla yapılan propagandalar da vardır. Bu propagandalar neye yöneliktir? O günkü koşullarda devrim yapılmış ülkelerde, ekonomik kalkınma olmakla birlikte, Batı'yla aynı düzeyde değildir. Batı'da bilimsel teknik gelişmeye bağlı olarak hızlı bir şekilde pazara yönelik tüketim nesnelerinin üretilmesi söz konusudur. Bunlar da Doğu blok ülkelerinde fazla gelişkin değildir. Çünkü Doğu blok ülkelerinde daha çok kullanım yönü ağırlıklı olan tüketim nesneleri üretiliyor. Yani iki gün kullanıp işlemez hale gelen malların üretilmesi yerine, daha uzun süreli kullanılabilecek ihtiyacın karşılanmasını hedef alan mallar üretiliyor. Bu belki kaba oluyor, göze hoş görünmüyor ve sanatsal yönü fazla öne çıkarılmış olmuyor. Ama Batı'nın ürettiklerine göre daha dayanıklı oluyor. Bununla beraber yaşamı rahatlatıcı, zevk yönünü öne çıkartan nesneler de Doğu blok ülkelerinde fazla üretilmiyor.

Mesela: cola, tişört, kot pantolon vs. fazla üretilmiyor. Bunun karşısında daha dayanıklı, halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik üretimler gerçekleştiriliyor. Bunu mantıken veya 'sosyal devlet' ya da sosyal boyut itibariyle değerlendirdiğimiz zaman 'Doğu blogunda gerçekleşen üretim biçimini hedef alarak o günkü toplumun ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir' diyebiliriz. Ama bunları daha çekici, daha cazip hale getirip, toplumsal yaşamda daha özendirici kılabılırler. Bu yönler eksiktir. Oysa Batı'nınkinden özendirici yönü, keyif yönü öne çıkan ama kullanım ve değer yönü de az olan bir üretim gerçekliği var. Kapitalizmin yaptığı, Doğu ve sosyalist ülkeler karşısında kendi yaptıklarının, kendi ürettiklerinin propagandasını yapmak ve bunu daha fazla çekici hale getirmektir.

Yine burjuva özgürlükleri diye adlandırılan özgürlükler var. Biz bunları eleştiriyor ve burjuva özgürlükleri olarak adlandırmıyoruz. Batı Avrupa'da halkların yürüttüğü mücadele sonucu elde edilmiş haklar olmasına karşın, burjuvazi bunları kendisine mal etmiştir. Örneğin seyahat özgürlüğü ya da kendi ürettiğini pazarlama gibi özgürlükler de var. Çok partililik gibi olgular da söz konusudur. Ama sosyalist ülkelerde bunlar pek gelişkin değildir. Maddi imkânların sınırlı olduğu, toplumun ancak kendi yaşamını sürdürebildiği koşullarda uluslararası seyahatlerin gerçekleştirmesi o kadar fazla olmaz. Olsa bile çok sınırlı olur. Farklı düşüncelerin parti ya da farklı biçimde örgütlenmesi de yoktur. Bunların da propagandası yapılıyor. Yani kapitalizm vitrinde göze, anlatımda kulağa hoş gelebilecek şeylerin propagandasını sosyalist ülkelere karşı yoğun bir şekilde yapıyor. Bu propaganda toplum içinde belli yönüyle etkide de bulunuyor. Örneğin, bugün de İran-İslam Cumhuriyeti'ne karşı benzeri şeyler yapılıyor. ABD'nin, İran'a yönelik yapmış olduğu televizyon-radyo ve internet yayınları var. Yayının çoğunluğu müziktir. O müzik yayınları otantik ya da İran halkının doğal özelliklerini, toplumsal gerçekliğini yansıtmıyor. Dil Farsça ama yapılan müzik Batı müziğidir. Bu müziklerde de müziği yapan kişilerin tipleri bir Doğulu'dan çok bir Batılı'dır. Giyim kuşamları tamamen Batı eksenlidir. O müzik türü İran'da çok yoğun bir biçimde dinleniyor. Toplum, gençler daha çok o müziği dinliyor. O müziği dinleyenler ve izleyenler orada sadece ruhen mi kendilerini dinlendirmiş oluyorlar yoksa orada yeni alışkanlıklar ve yeni özellikler mi elde ediyorlar? ABD o televizyon kanalla-

rında, o programlarla İslam Cumhuriyeti'nin topluma vermeye çalıştığı yaşam özelliklerini parçalamayı hedefliyor. İran'da gençler belki sokakta çarşafa bürünüyor ya da sakallı dolaşıyor ve İslam'da ne gerekirse onu yapıyor, ama eve kapandığında da o televizyonda gördüklerini yaşayan, onu taklit edenler durumuna geliyor. Bu İran'daki İslam Cumhuriyeti için en büyük tehlikedir. Çünkü toplumu ve bireyi çözüyor. ABD'nin yaşam tarzı, yaşam özellikleri, ilişki tarzı İran'a taşınmış oluyor. İran'da, İslam devrimi için en büyük tehlikeyi bu oluşturuyor. Çünkü kültürel, düşünsel ve yaşam alanında İslam devrimine karşı ilan edilmiş bir savaşı anlatıyor ve çok tehlikelidir. ABD bunu bugün İran'a karşı yapıyor ama geçmiş dönemde bunu sosyalist ülkelere karşı hem de çok yoğun bir biçimde yaptı. Bunu radyo, televizyon yayınları, gizliden gizliye ülkeye soktuğu dergilerle, gazeteler, ajanlarla, sosyalist ülkelerin Avrupa'daki bazı ülkelerin temsilcilerini ajanlaştırmakla yaptı. Mesela, reel sosyalist ülkelerde 1990'larda çatışmalar başladığında, o ülkelerdeki sistemler çöktüğünde gençlerin SSCB'de en çok elde etmek için saldırdıkları şeyler kolalar ve tişörtler oldu. Romanya'da da benzeri durumlar ortaya çıktı. Birden tüketimde patlama yaşandı ve o güne kadar yaşanmamış veya gizliden gizliye teşvik edilen Batılı kapitalist yaşam tarzı birden öne çıkartılarak toplumda geçerli hale geldi. Bu birden mi oldu? Hayır, öncesinde hem sistemden kaynaklı hastalıklar ve hem de bu ülkelere karşı yürütülen özel savaşın bir sonucu olarak gerçekleştirildi. Bu anlamda kapitalizmin o zaman karşıtı olarak ilan ettiği reel sosyalist ülkeleri içten içe fethetme mücadelesi olarak da özel savaş değerlendirilmemiz gerekiyor.

Yöntem nedir? Propagandadır, gizli çalışmadır, kapitalist yaşam tarzını, kapitalist modernist ilişkileri geliştirmedi. En tehlikeli olan da budur. Önderlik, 'Bir Halkı Savunmak' ta "En büyük mücadele ideolojik alanda, kültürel alanda yürütülen mücadeledir." diyor. İdeolojik alanda ve kültürel alanda bir mücadele başarıyla geliştiriliyorsa yoğun ve sağlam bir biçimde veriliyorsa, o başarılı olur. Şiddete dayalı bir devrim yapılırsa, iktidar ele geçirilebilir, ama ideolojik ve kültürel alanda toplum kazanılmazsa, şiddete dayalı ele geçirilen iktidar, daha sonra yıkılabilir, çözülebilir. Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan da bu oldu. İktidarlara ele geçirildi, ama sosyalizm iktidarın ele geçirilmesi değil, demokratik toplumculuğun

örgütlenmesinin önünü açmaktır, onun için çalışmaktır. Bu yapılmadığı için toplumsalcılık projesi önce kapitalizmin mezhebi sonra da kapitalizmin kendisi oldu. Bu sonucun böyle ortaya çıkmasındaki etkenlerden birisi, geliştirilen özel savaş gerçeğidir.

Özel savaşın hedeflerinden birisi de sınıf hareketleridir. Bu sınıf hareketleri daha çok emekçilerin hareketleridir. Bu sınıf hareketlerini ele aldığımız zaman, buralarda gelişen özel savaş, reel sosyalist ülkelere karşı gerçekleştirilen özel savaşla aynı şekilde ele alamayız, çünkü farklıdır. Bu ülkelerde iktidar burjuvazinin ve egemen sınıfın elindedir. Emekçiler ise burjuvaziye karşı alternatif bir güç olarak ona karşı mücadele veren bir güç durumundadır. Buradaki özel savaşın rotası buna göre belirleniyor. Burada iki esas üzerinde hareket ediliyor. Bunlar: Bir yandan kendi burjuva iktidamlarını sağlamlaştırmaktır. Onu güçlü olarak ayakta tutmaktır. Diğeri ise, ona karşı alternatif güç olup mücadele eden güçleri engellemektir. Sosyalist ülkelere karşı, o iktidamları çözmeyi hedefleyen ve yerine kendi iktidarını oluşturmayı amaçlayan özel savaş, sınıf hareketlerinin geliştiği yerlerde de kendi iktidamlarını sağlamlaştırmayı, alternatif olan emekçilerin mücadelelerini engellemeyi kendisi için tehlike olmaktan çıkarmayı hedefliyor.

Egemenli Sistemlerin Sürdürülmesinde Özel Savaşın Rolü

Genellikle özel savaş tartışıldığında, sadece cuntalar olarak ele alınır. Ya da elinde silah herkesi tarayan, işkence tezgâhlarına herkesi çeken iktidamlar olarak algılanır. Yani sadece baskıcı yönü görülür. Ama öyle değildir. O sadece özel savaş rejimlerinin görünen bir yüzünü oluşturur. İktidamları sağlamlaştırmak için uygulanan özel savaş yöntemleri gelişkindir. Tek düze bir hat izlemez. Yeri geldiği zaman cuntalara başvurur. Yeri geldiği zaman ise Türkiye'deki CHP gibi kendine sosyal demokrat diyen partileri hükümete getirir. Birinde şiddete dayalı olarak ve bastırarak mücadelelerin durdurulmasını hedeflerken; diğer taraftan da sahte yüzler takarak, lafta reformist uygulamalar içerisine girerek sınıf ve emek mücadelelerini durdurmak isterler. Her ikisi de özel savaş yöntemidir. Birinde şiddet öne çıkartılarak uygulanmıştır, diğer taraftan sahte reform vaatleriyle reformist söylemlerle özel savaş uygulaması içine girilmiştir. O açıdan özel savaş sadece darbeler, sadece şiddet uygulamaları olarak ele

almamak gerekir. Bunun dünyanın değişik ülkelerinde örnekleri var. Endonezya'nın Eski Başkanı Suharto vardı. Bir süre önce öldü. Suharto otuz yılı aşkın Endonezya'da devlet başkanlığı yaptı. Bunun devlet başkanı olması bir darbeyle gerçekleşti. O, dünyadaki en büyük komünist katliamını gerçekleştirdi. Bir gecede yüz binlerce komünist parti üyesi-taraftarı Suharto iktidarı tarafından katledildi. Bu tarz şiddete, baskıya, katliama dayalı bir biçimde otuz yıl iktidarını devam ettirdi. Bu özel savaşın, askeri darbeler biçiminde gerçekleşme biçimiydi. Yine, Şili'de 1973'de Salvador Allende vardı, sosyalizme barışçıl mücadele yöntemleriyle ulaşabileceğini savunuyordu. Seçimlerde iktidara geldi ve 1973'te Pinochet tarafından askeri darbeyle devrildi. Pinochet on beş, on altı yılı geçkin sürece Şili'yi yönetti. Bu da, askeri darbeyle gerçekleşen bir özel savaş uygulaması oluyor. Buna benzer Türkiye'de gelişen askeri darbeler var. Pakistan'da sık sık gerçekleşen askeri darbeler var. Bunlar özel savaşın askeri darbeler şeklinde kendi iktidarını sağlamlaştırmaya biçimleri oluyor. Bununla beraber dünyanın değişik yerlerinde reformist söylemlerle özel savaş partileri iktidara getiriliyor ve o partiler döneminde sınıf mücadeleleri ya da ezilenlerin ve emekçilerin mücadelelerinin önü alınıyor. Bu konuda Arjantin bir örnektir. Latin Amerika ülkelerinin tümünde gerilla mücadeleleri gelişmiştir. Bu gerilla mücadeleleri Latin Amerika ülkelerinin bazılarında başarılı da olmuştur. Başarısız olduğu ülkeler olsa da yine de ses getirmiş ve etki yaratmıştır. Daha sonraki gelişen mücadelelere zemin teşkil etmiştir ve kaynak yaratmıştır. Şili'de, Bolivya'da, Venezüella'da ve Peru'da da bu olmuştur. Latin Amerika'nın tüm ülkelerinde böyle mücadeleler gelişmiştir. Ama Arjantin'de güçlü bir şekilde gelişen gerilla mücadelesi yoktur. Gerilla deneyimleri vardır, ama gelişmemiştir. Gelişmemesinin temeli buradaki iktidamların özel savaş uygulamalarında gerilla mücadelesine zemin ve kaynak teşkil edecek, gerilla mücadelesinin üzerinde yükseleceği emekçiler ve yoksullar üzerinde geliştirmiş olduğu bilinçli politiklardır. Bu bilinçli politika nasıl geliştirilmiştir? Arjantin'in yoksul mahalle ve semtlerine devlet el atmıştır. Devlet nasıl el atmıştır? Orada yoksullar varsa, o yoksul kesimlerin yaşamını biraz daha kolaylaştırmaya tedbirler almıştır. Onlara mali destekler "köstek" vermiştir. Çeşitli alt yapı ihtiyaçları varsa yol, su gibi bunları karşılamaya çalışmıştır. Barınma sorunları varsa bunları da bir yönüyle çözmeye

çalışmıştır. Bu alanlarda devlet ya da hükümet, o halkın bu sorunlarını belli yönüyle acılı bir şekilde hissetmelerini engellemiştir. Doğal olarak bu kesimlerin de o hükümet ve yönetimlere karşı güçlü mücadelesi gelişmez. Böylece o kesimler üzerinde daha çok hükümet ya da devletin etkisi-örgütlülüğü gelişir. Arjantin’de de bu yapılmıştır. Eğer toplum sömürücü sınıflara, egemenlere karşı mücadelenin dışına çekiliyorsa ve giderek onu destekler hale geliyorsa; biz bu uygulamayı da bir özel savaş uygulaması olarak görürüz. Burada anlatmak istediğimiz şey, sınıf hareketlerine ve emekçi hareketlere karşı geliştirilen özel savaş bu tür ülkelerde birkaç boyutuyla ele alınır. Bunlar:

Bir: Kendi iktidarlarını sağlamlaştırma. Bunlar darbeler yoluyla da olabiliyor.

İki: Emekçileri tehlike olma durumundan çıkarma. Bunu bir yandan baskıyla sindirip etkisiz hale getirerek; diğer yandan da o sınıf mücadelesini yumuşatarak, sahte reformist yaklaşımlarla rotasından çıkartarak yapar.

Üç: Ezilen ya da sömürge halkların geliştirdiği mücadeleler karşısındaki özel savaştır. Burada geliştirilen ise politik ve stratejik anlamda iç içe geçen bir özel savaş anlatıyor. Diğer yandan sömürge yönetimleriyle orada hâkim kılınmaya çalışılıyor ve sömürge yönetimleri, yürütülen fiili savaşlarla kendisini orada etkili hale getirmek istiyor. Orada sömürgecilğe karşı gelişen bir mücadele varsa onu yok etmeye çalışıyor. Bu şekilde sömürgelerde geliştirilen kapsamlı bir özel savaş gerçekliği vardır.

Özel savaş somuta indirgendiği zaman hedefini daraltıp, küçültüyor ve onu yok etmek için her şeyi yapıyor. Konunun başında da belirttik. Özel savaş, yoğunlaştırılmış, kurlsız, özelleştirilmiş, tüm imkânlarını seferber eden, her yolu ve yöntemi hedefe ulaşmak için mubah gören bir savaştır. O, hedefini somutlaştırdığında, tüm bunları kullanarak amacına ulaşmak istiyor.

Buna göre özel savaş biraz daha somutlaştırmak durumundayız.

Özel savaş strateji olarak İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra geliştirilmeye başlıyor. Özel savaşın kapsamında ve hedefinde kapitalizm karşıtı olan her şey var. Amaçladığı da kapitalizmin siyasal, ekonomik, askeri ve kültürel olarak hâkimiyetini kurmasıdır ve sağlamlaştırmasıdır. Kapitalizm ve emperyalizm, bu temelde kendi örgütlenmelerini dünya genelinde yaygınlaştırıyor-kurumlaştırıyor. Bu oluşturan

örgütlenmeler, tek boyutlu ya da salt bir döneme ait gelişmeleri değil; geçmişten günümüze kadar yürütülen iktidar savaşlarından çıkartılan sonuçların toplamının biraraya getirilmesiyle ele alınmaktadır. Tarihte egemenlik kurma ya da iktidar olma savaşları nasıl başarılmıştır, şimdi nasıl kesin sonuçlar elde edilebilir? Özel savaşın temel sorusu budur. Ve bu konuda belirli sonuçlara varıyorlar. Ondan sonra bunun örgütleri ve araçlarını oluşturmaya başlıyorlar.

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki süreç, bilimsel-teknik devrimin devasa boyutlara ulaştığı ve yeni bir çağa damgasını vuracak gelişmelerin yaşandığı bir dönem olarak değerlendirilir. Bilimsel devrim ve teknik denildiğinde, yaşanan bilimsel gelişmelerin teknik alana yansıtılması ve bunun yaşam üzerinde yarattığı etkiler şeklinde ele alırsak, bilimsel teknik devrim gerçekliğini yetersiz algılamış oluruz. Bilimsel teknik devrim sadece bilimsel gelişmelerin yaşamasına neden olmuyor. Bilimsel gelişmelerin ortaya çıkardığı gerçeklikler var. O zamana kadar bilinmeyen olgular var. Onları da ortaya çıkarıyor. Bu doğa, toplum üzerinde o güne kadar olmadık düzeyde ayrıntılı bilgilerin edinilmesine neden oluyor. Eğer doğa, toplum yeniden ve daha kapsamlı tanınmaya başlanıyorsa, o zaman da doğa ve topluma karşı daha bilinçli faaliyetlerin geliştirilmesi, örgütlendirilmesi ortaya çıkar. Bilimsel-teknik devrim, dünyada bu türden gelişmeler yaratıyor. Doğa ele alındığı zaman, doğadaki var olan nesneler nasıl kullanılabilir, bunlardan neler elde edilebilir ya da bunlar nelere dönüştürülebilir? Bu sorunlara yanıtlar arıyorlar. Bu, birçok bilimsel keşfin ortaya çıkmasına neden oluyor. Toplum ele alındığı zaman toplumun güçlü ve zayıf yanları nelerdir? Topluma karşı, hangi yönden başlayarak hareket edilse istenilen sonuçlar elde edilir. Toplum, buna göre yönlendirilir, şekillendirilir vb. gibi sorularına yanıtlar alınıyor. Bu temelde de topluma yönelik bilinçli faaliyetler geliştiriliyor. Örneğin, bir parti hükümete mi gelecek, hükümete nasıl bir parti taşınabilir? Piyasaya yeni bir mal çıkartılıyor. Bu piyasaya çıkartılan malın çok daha fazla satımı nasıl gerçekleşir? Bunun gerçekleşmesi için toplumun hangi yanına hitap etmek gerekir? Bu bilinçli bir faaliyet olarak geliştiriliyor. Örneğin, çocukların, gençlerin, yaşlıların beğeni ölçüleri nedir, nasıl etki altına alınabilir? Kadınlar, erkekler nasıl etki altına alınabilir? Kadınlar, erkekler, çocuklar, gençler, yaşlılar nasıl tüketim kültürünün bir parçası haline getirilebilir? Kurulu düzenin

nasıl basit uygulayıcıları haline getirilebilir? Bunların hepsi bilinçli bir faaliyet olarak ele alınır ve buna uygun şekilde de politikalar belirlenir. Bu yapılırken de tüm bu alanlarda faaliyetleri örgütleyecek örgütlenmeler kuruluyor. Bu oluşturulan örgütlendirmeler önce kendilerini bilimsel araştırmalar yapan kurumlar olarak yansıtıyorlar. Fikir tartışmalarının yürütüldüğü bilimsel kuruluşlar olarak da kendilerini tanıtıyorlar. Yine, yeni politik açılımlar yapmak isteyen tartışma kulüpleri olarak da kendilerini tanıtıyorlar. Kendilerine farklı isimler de verseler temelde yaptıkları aynı şeydir. Bu da toplumu tanıdıkları oranda yönlendirilebilir, yönetilebilir hale getirmektir. Bu bize bilim adamlarıyla, Marks arasındaki ayrımı düşündürüyor. Marks felsefesini ortaya koyarken, kendi dünya görüşünü ve diğer bilim adamlarından farkını anlatırken ne demişti? O zamana kadar bilim insanları ya da doğa bilimiyle ilgilenenler sadece doğayı tanımakla yetindiler. “Asıl olan onu değiştirmektir.” Marks’ın felsefesini diğer düşüncülerden, diğer felsefik yaklaşımlardan ayıran temel noktalardan bir tanesi budur. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra da topluma yönelik özel faaliyet ve çalışmalar yürütenler bu bakış açısını kendi çıkarları doğrultusunda kullanma yoluna gitmişlerdir. Onlar da nesnenin tanınabileceğini, nesnenin anlaşabileceğini görmüşlerdir. Ama sorun nesnenin tanınması, anlaşılması değil, onun kendi çıkarları doğrultusunda kullanılması olduğu gerçeğinden yola çıkarak hareket etmişlerdir. O süreçten itibaren yürüttükleri tüm çalışmaları tanınabilen, anlaşabilen, bilinebilen toplumu, insanı ‘daha rahat nasıl yönetiriz’, ‘daha rahat nasıl yönlendiririz ve sömürürüz’ politikasının bir parçası olarak ele alıp, uygulamaya başlamışlardır. Bunun için öncelikle bireyin ve toplumun zayıf ya da güçlü yanları tespit edilmiştir. Kapitalistlerin çok daha fazla kâr etmeleri için ne yapmaları gerektiği tespit edilmiştir. Kapitalistlerin baskısına karşı halkın tepkisi geliştiğinde o tepkiyi yok etmek için ne yapmak gerekir? Sorusunun yanıtı aranmıştır. Bunlar üzerinde araştırmalar geliştirilmiştir. Tüm bunlar da bilinçli bir politikaya dönüştürülerek geliştirilen özel savaşın temeli haline getirilmişlerdir. ABD bu konuda da öncülük yapmıştır.

Dünyanın değişik yerlerinde doğaya, topluma yönelik bilimsel çalışmalar yapanlar biraraya getirilmişlerdir. Bunlar: Think-Thunk kuruluşlarıdır, bilimsel düşünce kulüpleridir. Bunların çatısı altında birçok fikir insanı biraraya getirilerek, çeşitli konular üzerinde düşün-

celer geliştirmeleri sağlanmıştır. Bu platformlarda toplum psikolojisini çözümleme yoluna gidilmiştir, sosyolojik çözümlemeler yapılmıştır. Davranış üzerinde neler etki yapar sorusunun çözümlemeleri yapılmıştır. Bu çalışma birimleri egemenlikçi-iktidarcı yaklaşım için son derece imkân ve olanak yaratmıştır. Bu imkânlar üzerinden ortaya çıkan bu görüşler ve olgular temelinde de yeni politikalar geliştirilmiştir. Birçok kez televizyonlarda çıkan haberler vardır. Örneğin derki: Amerika’da ‘X’ fikir kuruluşu bir toplantı yapmıştır. Bu fikir kuruluşunun yapmış olduğu toplantıda şöyle bir sonuca ulaşılmıştır. Yine stratejik araştırmalar yapan bir merkez toplanmış ve dünyadaki stratejik sorunları tartışmıştır, diye haberler çıkar. Tüm bu tartışmaları yapan kurumlar ve kuruluşlar tamamıyla özel savaşa hizmet temelinde ABD tarafından geliştirilen kurumlardır, kuruluşlardır. Son yıllarda Türkiye’de de bu tür kuruluşlar çok fazla geliştirilmiştir. Mesela ASAM (Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi) gibi birçok merkez bu temelde kurulmuştur. Ve bu merkezlerde geliştirilen düşünceler ilk başta askeri amaçlı kullanılıyor ve ardında da yine o amaca hizmet temelinde topluma yaygınlaştırılıyor. Böyle kullanılan görüşler de belirttiğimiz hedeflere yönelik olarak özel savaş için geliştiriliyor ve uygulanıyor. O açıdan özel savaş olgusunu somutlaştırırken karşıt güçlerin, düşman güçlerin geliştirdiği rastgele bir savaş olarak değerlendirilmemesi gerekir. Savaşta en kurnasız bir yaklaşım bile uygulanıyorsa, en şuursuz, en sınırsız bir yönelim içine giriliyorsa bunun son derece bilinçli bir çabanın sonucu olduğunu görmek durumundayız. Mesela, birine o kadar işkence yapıyor. Bir insana, o kadar işkencenin yapılması karşı tepki yaratacaktır. ‘Bunu görmüyor mu, bu kadar işkence yapıyor’ denilebilir. Onu görüyor ama onu görürken yaptığı işkencenin kısa süredeki sonuçlarını ve o sonuçların da toplum üzerindeki etkisini bilerek hareket ediyor. Eğer getireceği kazancı, götüreceklerinden çok daha fazla ise o senin dediğini bir kenara atıyor ve onu yapmaya, uygulamaya devam ediyor. Bu açıdan özel savaş uygulamaları son derece bilinçli bir çabanın sonucu olarak gündeme gelip, gerçekleşiyor.

Özel savaş dile getirirken Gayri Nizami Harp, İstikrar Hareketi, Psikolojik Savaş şeklinde üçayak üzerinde değerlendirmiştik. Bunlar derinlemesine açılabilir.

Gayri Nizami Harp

Sınırları kurallarla belirlenmemiş bir savaştır. Düzenli olmayan bir savaştır. Gayri Nizami Harp daha çok gerilla savaşı için kullanılan bir tabirdir. Gerilla savaşı gibidir. Düzenli orduların, birliklerin yürütmediği bir savaştır. Yani savaşı kendi kurallarına göre belirliyor. Sürekli hareket halindedir. Sabit üslenme noktaları yoktur. Zamanı geldiğinde küçülüyor, zamanı gelince büyüyor. Kendi içinde esneme kapasitesine sahip. Özgün koşullarda yürütüldüğü için diğer normal savaşıran birliklerden çok daha fazla hareket koşulları isteyen, ona göre ruhen ve bedenen hazırlıklı olan kişiler tarafından sürdürülen bir savaş, gerilla savaşıdır. Gerilla için derler ki, bir kecinin geçemediği yerden geçer. Küçük bir birlik halinde örgütlenen gerillanın kendisinden kat be kat büyük olan düşman gücünü alt edebileceği bilinir. Bu gerillanın gücünün doğa ve devasa rakipler karşısında pes etmeyen durumunu ortaya koyar. Bu şekilde gerilla savaşı için getirilen tanımlar vardır. İşte bunun için Gayri Nizami Harp, gerilla savaşı ve mücadelesi için kullanılan bir tanımdır.

Elbette düşmanın uyguladığı ya da özel savaş içindeki Gayri Nizami Harp bundan farklıdır. Özel savaş içinde uygulanan bu yöntem Gayri Nizami Harp denmesinin nedeni, özel savaş güçlerinin kendisini gerilla gibi örgütleyerek, gerilla gibi hareket eden bir konumda tutmak istemesinden kaynaklıdır. O da gerillaya ya da düzenli olmayan birliklere karşı düzenli orduyla mücadele edilemeyeceğini ve sonuca gidilemeyeceğini görür. O nedenle de düzensiz olan ve düzenli ordu gibi örgütlenmeyen gerillaya karşı da kendisini öylesi bir güç olarak örgütlemeyi hedefler. Bunun için gerilla hangi koşullarda yaşıyorsa, onun da o koşullarda yaşayabilecek bir şekilde gücünü hazırlaması ve eğitmesi gündeme gelir. Gerillanın eylemi vur-kaç ise, baskın, sabotaj ve suikast ise o da o tür yöntemleri kullanmayı esas alır. Yani gerillanın yöntemiyle gerillaya karşı bir mücadele yürütür. Gerillanın yöntemlerini kullanarak, gerillaya karşı mücadele ettiği için bunlara gerilla denmemiş, kontr(karşı)gerilla denmiştir. Gerilla yöntemlerini kullanarak gerillaya karşı savaşıran güce, kontrgerilla yani karşı-gerilla tanımı getirilmiştir. İşte bu güçlerin yürüttüğü savaşa Gayri Nizami Harp deniyor.

Özel savaş stratejistlerinin ortaya koyduğu Gayri Nizami Harp bu şekilde açıklanabilir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kuzey

Atlantik Savunma Paketi(NATO) kuruluyor. Bunun dışında dünyanın diğer kıtalarında da CENTO, CEATO gibi askeri paktlar oluşuyor. NATO bünyesinde yer alan ülkelerde ise hem sosyalist ülkelere hem o ülkelerde gelecek sınıf mücadelelerine hem de gelişen sömürge halkların bağımsızlık mücadelelerine karşı örgütlenmeler içine giriliyor. Bu örgütlenmeler gizli örgütlenmelerdir. Açık, legal örgütlenmeler değildir. Bu örgütlenmelere NATO'ya üye ülkeler içerisinde 'gizli NATO'lar adı veriliyor. Bu gizli NATO'lar diye oluşturulan örgütlenmelerin temel görevi ise kapitalist sisteme karşı bir tehlike varsa, ona karşı gizliden mücadele yürütmek ve bu ülkelerde gelişen devrimci mücadeleler varsa onlara karşı mücadele etmektir. Eskiden Doğu Bloğu Ülkeleri vardı, reel sosyalist ülkeler vardı. O ülkelerin bu ülkelere karşı bir harekâtı gerçekleştiği zaman da bu ülkelerde, bu devletlerin direniş birliklerinin oluşturulması görevi vardır. Bu temelde görevler atfedilerek oluşturulan örgütlenmeler de bu gizli NATO'lar kapsamındadır. Bu örgütlenmeler gizli tutuluyordu. Daha çok devlete bağlılığı ispatlamış, milliyetçi, devletçi fikirlerle donatılmış kişilerden oluşuyordu. Bu örgütlerin ideolojik söylemleri de vardır ve kendilerine isimler veriyorlardı. Vermiş oldukları isimler genel olarak 'Vatanseverler' anlamına geliyor. Dünyanın neresinde olursa olsun bu oluşan gizli NATO'larda yer alan kişiler kendilerini 'Vatanseverler' olarak adlandırıyorlar. Doğal olarak onların ideolojileri ve düşünceleri de ulusalcı, milliyetçidir. Ulusal ve milliyetçi düşünceler etrafında biraraya gelen bu kesimler, kendi aralarında derin, gizli ilişkiler oluşturarak hem toplum, siyaset üzerinde etkili olmaya, hem de gizliden gizliye toplumu yönlendirmeye çalışan bir güç olarak toplum yaşamında yer alıyorlardı. Bunlar Türkiye, Yunanistan, Fransa, İspanya, İtalya ve her yerde örgütlenmişlerdir. Bunların her yerde almış oldukları farklı isimler vardır. Örneğin, İtalyanlar Gladio, İspanyollar Rüzgâr Gülü, Fransızlar Sara roza(Kırmızı Gül), Yunanistanlılar ise bunun adına Yumuşak Keçi Postu demişlerdir. Türkiye'de de buna ilk önce Seferberlik Tetkik Kurulu sonra Özel Harp Dairesi daha sonraki adına Ergenekon demişlerdir. Bunlar bu şekilde isimlerle adlandırılmıştır. Daha çok ordu içinde oluşan bir teşkilatlanma olarak ele almışlardır. Bunlar hangi ülkede örgütlendirilmişlerse, o ülkelerin değişik alanlarında üslenmişleridir. Bu üstlenme gerillaların yapmış olduğu üstlenme gibi değildir. Nasıl

üsleniyorlar? Derin devlet içinde, derin ilişkiler içerisinde yer almışlardır. Devlet imkânlarına bağlı olarak kendileri için stratejik olarak gördükleri alanlarda örgütlenmişlerdir. Ne yapmışlardır? Devlet bürokrasisi içine sızmışlardır. Sivil toplum örgütleri varsa, onların içine sızmışlardır. Yerel partiler varsa onlar içine sızmışlardır. Bu şekilde toplum üzerinde etkili olabilecek şekilde kendilerini konumlandırmışlardır. Yine ülkenin değişik yerlerinde her an harekete, saldırıya geçebilecek özel birlikler oluşturmuşlardır. Bu özel birliklerin kullanacakları cephanelikler oluşturmuşlardır. İlk örgütlenme biçimi böyledir. Gerekli zaman sürekli örgütlenen, harekete geçen bir güç olarak ele almışlardır kendilerini.

Bu güçler kendilerini iki esas üzerinde örgütlemişlerdir.

Bir: Gizli yeraltı unsurları

İki: Legal yer üstü unsurlarıdır.

Özel Harp Dairesi'ni ya da Gayri Nizami Harp'i yürütecek olan kontrgerilla yeraltı unsurları ve yer üstü legal unsurlar biçiminde örgütlenmiştir. Yeraltı unsurları tamamıyla belirttiğimiz temellerde örgütlenmiştir. Bunlar uyuyan birlikler temelinde, ülkenin muhtelif yerlerinde örgütlenilmiş, harekete geçmeye hazır güçlerdir. Bunlar gerektiği zaman harekete geçeceklerdir. Düşman olarak kimi ilan etmişlerse, ona karşı saldırıya geçecek güçler biçiminde yer almışlardır. Cephaneleri vardır, devletin derin ilişkileri içinde kendilerini var etmişlerdir. Böylesi bir konumda bulunmaktadırlar. Yer üstü unsurları ise kendini açık legal alanda var etmiştir.

Özel Harp Dairesi'nin, kontrgerillanın Gayri Nizami Harp'i yürüten güçlerin ideolojik temelini 'vatanseverlik' oluşturuyor. Askeri yönünü de herhangi bir tehlike karşısında harekete geçebilecek şekilde hazır tutulan güçleri oluşturuyor. Bunun yer üstü unsurları da aynı şekilde örgütlenmiştir ama legaldir, açıktır. Yani gizli değildir. Yer üstü unsurları bu anlamda ideolojik ve askeri olarak örgütlenmeler olarak kendilerini var etmiştir. Askeri olarak kendisini nasıl var ediyor? Özel harekâtı yürütecek güçler şeklinde kendini örgütleyerek var ediyorlar. Bunlar nedir? Örneğin, Türk Ordusu'nda 1960'larda oluşan komando tugayları vardır. Bu komando tugayları normal askeri birlikler değildir. Gerillaya, iç savaşa karşı mücadele yürütme temelinde oluşturulan tugaylardır. Mesela, Türkiye'de komandalara, Türk Ordusu'nun çelik çekirdeği, demir çekirdeği adı

verilir. İngiltere'de SAS komandoları, Amerika'da Deniz Piyadeleri, Almanya'da G-8, Türkiye'de ise komandolar vardır. Bunlar hep özel harekâta göre ordu içerisinde oluşturulmuş özel harekât birlikleridir. Eğer Gayri Nizami Harp'in yer üstü, legal askeri örgütlerinden bahsedeceksek, bunun ordu içerisindeki özel harp, özel savaş temelinde örgütlenilmiş halini görmek zorundayız. Daha sonraki süreçte bu askeri alandaki yer üstü unsurları, daha farklı biçimlerde kendini örgütlendirebiliyor. Bunlara "Çelik Güç", "Çevik Güç" adı verilirken, Türkiye'de olduğu gibi "A Takımı", "B Takımı" denildiği gibi, şimdi de "profesyonel ordu" denilebilmektedir.

Özel Harp'in ya da legal unsurların diğer bir boyutu; siyasi partiler, sendikalar, dernekler, basın yayın organları, ideolojik kurum-kuruluşlar, bürokrasi ve entelektüel kesimlerden oluşuyor. Bunlar açık partiler şeklinde örgütleniyorlar. Nasıl temel ideoloji olarak vatanseverliği, ulusalcılığı ve milliyetçiliği öne çıkartıyorlarsa; bu temelde oluşan örgütlenmeler kendilerine milliyetçi, vatansever adlarını verebiliyorlar. Bunlar Almanya, Türkiye örneğinde olduğu gibi farklı isimler de alıyorlar. Mesela, Almanya'da Neonazilerdir, Türkiye'de Milliyetçi Hareket Partisi'dir. Değişik isimler altında da kendilerini var etmişlerdir. Bunlar halkı o temelde örgütleyerek özel savaşın kitle tabanını oluşturmayı hedefleyen partilerdir. Herhangi bir iç savaş durumunda, devrimcilere ya da egemen güçlere karşı kim mücadele ediyorsa ona karşı halkın harekete geçmesini legal alanda sağlayacak olan örgütlerdir. Böylesi partiler bunun için örgütleniyor. Bu partilerin, kitleleri ideolojik olarak yönlendirmesi çalışmaları da Özel Harp'in kapsamı içinde değerlendirilir. Gazetelerin köşe yazarları bu konunun baş aktörleridir. Bunların dışında Türkiye'de olduğu gibi TRT Genel Müdürlüğü, Diyanet İşleri Başkanlığı, YÖK, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu, yazarlar ve Barolar Birliği başkanları özel savaş kapsamında önemli bir yer tutarlar. Bunlar, toplum yaşamının yönlendirilmesinde aktif konumda bulunanlardır. Gazetelerdeki köşe yazılarıyla ne yaparlar? Toplumu yönlendirirler. Televizyondaki programlarıyla ve herhangi bir konu üzerine ortaya koydukları görüşlerle toplumu yönlendirirler. Toplumu eğitme, yönlendirme ve bir düşünce doğrultusunda harekete geçirme temelinde faaliyet yürütürler. Bunlar, kimi yerlerin üniversitelerinde öğretim üyesidir, kimi yerlerin gazetelerinde köşe yazarıdır, kimi yerlerin

mahalle muhtarıdır, kimi yerlerde ilkokul öğretmenidir, kimi yerlerde doktordur, kimi yerlerde avukat ve kimi camilerde hocadırlar. Bunlar devlet tarafından özel olarak hazırlanmış kişilerdir. Devlet, kariyeri olanları kullanır. Ama toplum üzerinde etkili olabilmek için birilerini de kariyer sahibi yapar. Kariyer sahibi yaptıklarının çoğu bu şekilde Özel Harp'in yer üstü unsurlarından oluşmaktadır. Tanıdığımız birçok kişi var. Öyle ki, yazdığı bir kitabı yoktur, ama okulda profesör olmuştur. Ya da çok sonraları birden okuma yazma öğrenmiş ya da geliştirmiş ama bakmışsınız bir kitap yazmıştır. Birileri yazmıştır, onun adına yayınlanmıştır ya da birilerinin yazdığı onun adına üniversitelere tez olarak sunulmuştur. Bu şekilde Özel Harp sadece kendini yeraltı, gizli esaslarda değil aynı zamanda yer üstü legal unsurlara dayalı olarak da örgütlemektedir.

Bunlar, her zaman bir biçimiyle yasal kılıflar bulmaktadır. Mesela, 'sivil savunmadan bahsedilir. Sivil savunma kulağa hoş gelir. Sivil toplumun kendisinin savunması değildir, bu kulağa hoş gelen şey. Devlet tarafından belirlenmiş, İçişleri Bakanlığı tarafından yapılabilirliği uygun görünmüş kişilerden oluşur. Bunlar herhangi bir tehlike karşısında da doğal görevli olarak kollarına takacakları bantlarla hareket serbestliğine sahip olacak kişilerdir. Özel savaş kapsamında Gayri Nizami Harp dediğimiz Özel Harp, kendisini yukarda da gördüğümüz gibi yeraltı ve yer üstü unsurları temelinde, çok farklı biçimlerde örgütlemektedir.

Aynı şekilde Özel Harp'in eylem tarzları da çok farklıdır. Bunlar gerillaya karşı konumlandırılmışlardır. Gerillaya karşı geliştirilirken de gerilla tarzını kendilerine göre esas almışlardır. Gerilla hangi koşullarda yaşıyorsa, kendilerinin de o şekilde yaşayabileceklerini ortaya koymak istemişlerdir. Gerilla, vur-kaç, sabotaj, baskın yapıyorsa, onlar da gerillaya karşı bu tür eylemlerle sonuç elde etmeye çalışmışlardır. Ama nitelikleri ve amaçları farklıdır. Sadece gerillanın bir taklididir. Gerillanın bir taklidi olduğu için kontrgerilla kendi eğitimini yaparken, gerillanın eğitiminden esinleniyor ve kendisine göre de hedefler belirliyorlar. Mesela diyor ki, düzenli ordu gerilla karşısında başarısızdır. Kendisi buna göre neyi belirliyor? Diyor ki, gerillanın azami hızı, kontrgerillanın asgari hızı olmalıdır. Eğer gerillanın azami hızı, kontrgerillanın asgari hızı olursa gerillayı alt edebileceğini düşünüyor. Bu ne demektir? Gerilla bir koşuyorsa, kontrgerilla iki koşmalıdır.

Gerilla on gün açlığa dayanıyorsa, o yirmi gün açlığa dayanmalıdır. Gerilla belirli bir güçle eylem yapıyorsa, o ondan daha az güçle eylem yapmalıdır. Bu şekilde kendisine göre hedefler belirliyor. Buna göre de kontrgerilla elemanını örgütüyor ve gerillaya göre biçim kazandırıyor. Mesela gerilla, karanlık ve ormanlık alanları yaşam sahalı olarak tercih ediyor. Karanlık, gerillaya rahat hareket imkânını sağlar. Yine dağlık, kayalık ve ormanlık bölgeler gerillanın barınma alanlarıdır. Çünkü düzenli ordu buralara kolayca girip hareket edemez. Kontrgerilla bunun karşısında ne yapmak istiyor? Karanlığın, gerillanın hareket zamanı olduğunu bildiği için kullanmasının önüne geçmek istiyor. Kontrgerilla karanlıkta hareket ediyor. Kontrgerilla karanlıkta hareket edince, gerilla karanlıkta savunma pozisyonuna geçmiş oluyor. Kontrgerilla ormanlarda, dağlık, kayalık bölgelerde mevzi tutmaya çalışıyor. Bu sefer karanlık, ormanlık ve sert alanlar gerilla için güvenilmez alanlar haline geliyor. Yani karanlığın, ormanın, sert arazinin gerillanın dostu olmaktan çıkarılmasını hedefliyor. Karanlığı ve sarp araziye, ormanları kendisi için tarafsız bölge haline getiriyor. Yani gerilla da yararlanıyorsa, kendisinin de bundan yararlanabileceğini düşünüyor. Bizim yaptıklarımızı, yapmak istiyor. Bizim yaşadıklarımızı, yaşadığımız koşullarda yaşamak istiyor. Bizim avantaja dönüştürdüğümüz zorlukları kendisi için avantaj durumuna getirmek istiyor. O temelde eğitiliyor, o temelde kendini hazırlıyor. Kontrgerilla eğitim kitaplarına bakıldığında görülecektir. Kontrgerillanın eğitimi, savaştığı güçlerin ideolojik olarak hazırlanması, tamamıyla bizim geliştirdiğimiz gerilla mücadelesini boşa çıkarma temelinde ama ona karşıtlık temelinde yapılmıştır. O konuda hiçbir şüphe yoktur. Biz nasıl savaşıyor bir güç olarak kendimizi ayakta tutuyorsak, onlar da bize karşı ayakta durabilmek için kendisini o temelde hazırlamak istiyor. Komando eğitimleri ya da özel harekât birliklerinin eğitimleri hep bu temeldedir.

Bizim onlardan farkımız nedir? Biz gerillayız. Onlar bize karşı geliştirilmiştir; yani bizim taklidimizdir. Nasıl bir taklittir? Kaba, özden uzak bir taklittir. Biz inanarak, karşılıksız ve bir halk savaşçısı olarak bunu yapıyoruz. Bunun için de her şeyimizi feda etmeye hazır bir vaziyetteyiz. Ama kontrgerillanınki böyle değildir. Parayla görev yapıyor. Bir süre sonra inancının kırıldığı noktada psikopatlaşıyor. Bazıları intihar ediyor. Bazıları da farklı bir biçimde kendisini savaş

dışı bırakıyor.

Kendini halk ve gerilla savaşına karşı eğiten kontrgerillanın, Gayri Nizami Harp yürütenlerin kendilerini örgütlemesi, sadece bu değildir. Kendisi için tehlike olarak gördükleri gelişmeler yaşanmaya başladığı andan itibaren, ‘uyuyan birlikler’ diye adlandırdıkları yeraltı unsurlarını harekete geçiriyorlar. Bu uyuyan birlikler harekete geçtiğinde, her yol ve yöntemi kullanmayı, kendileri için mubah görüyorlar. Bu birliklerin talimatları vardır. Bu Türkiye’de de “sahra talimatnameleri” olarak geçer. Bu ‘uyuyan birlikler’ diye adlandırılan birliklerin sahra talimatnamelerinde önlerine koydukları görevler vardır. Bu birlikler her şeyi yapabilirler. İnsan öldürebilirler, insan kaçırabilirler, fidye isteyebilirler, tecavüzde bulunabilirler, soygun yapabilirler, katliam gerçekleştirebilir, sabotajlarda bulunabilirler ve her türlü şiddet içerikli eylemi gerçekleştirebilirler. Bu talimatnameleri deşifre olmuştur. Bu talimatnamelerinde açık olarak dile getirdikleri tek şey, ‘eylem serbestliği’dir. İnsan kaçırıp, çok rahat öldürüp bir kenara atabilirler. Toplumda panik yaratmak için insanları kaçırıp, tecavüz edebilirler. Fidye isteyebilirler, toplumun tanınmış kişilerine suikast düzenleyebilirler. Toplumda kargaşa yaratmak için camiler, kültür merkezleri olmak üzere birçok yeri havaya uçurabilirler. Bunlar, kendilerinin yapmaları serbest bırakılan eylemlerdir. Tehlike olarak görüldüğü dönemlerde bunları harekete geçiriyorlar. Ve halkı galeyana getirmek için de dini kullanabilirler, ırkçılığı geliştirebilirler. Yani çıkarlarına uygun ne varsa, buna göre bunlar harekete geçerler.

Bu açıdan biz, Gayri Nizami Özel Harp içerisinde Gayri Nizami Harp’i iki boyutta ele alacağız. Bunlar: Yeraltı ve yer üstü unsurlarıdır. Bugün dünyanın birçok yerinde geliştirilen özel savaş uygulamalarını, bu gerçeklik üzerinde değerlendireceğiz. Bazı yabancı Amerikan ve Hollywood filmleri var. Son süreçte Yeşil Çam’da da ona benzer filmler yapılmaya başlandı. O filmlerde gösterilen özel harekâtlar ve özel eylemlilikler vardır. Bunlar kontrgerilla harekâtı olarak değerlendirilen harekâtlardır. Özel savaşın, Gayri Nizami Harp dediği, yani düzenli olmayan kısmı budur. Biz buna “kontrgerilla” diyoruz. Tamamıyla özel savaşa göre şekillenmiş güçler tarafından yürütülen bir savaştır. Bunlar gerilla mücadelesini alt etmeyi esas aldığı içindir ki, gerillanın kullandığı yöntemleri gerillaya karşı kullanarak sonuç elde etmek istiyorlar. Gerillanın taklidi de olsa, tamamen

gerilladan farklı bir örgütlenmedir. Bu nedenle, bu birliklere kontrgerilla adı veriliyor. Dünyanın birçok yerinde gerilla güçlerine karşı bunlar kullanılıyor. Hala da dünyanın birçok yerinde devletler bu tür güçlere başvuruyor. Kontrgerillanın, gerilla nasıl yaşıyor, eğitiliyor, eylem yapıyor gibi konulardan yararlanarak kendisini eğitmesi beraberinde gerillanın da kendisini gözden geçirmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Çünkü o, gerilla karşısında başarılı olabilmek için kendisini gerilladan daha hızlı ve sonuç alıcı hale getiriyor. Bu noktada gerillanın da yapması gerekenler vardır. Bunlar; kendisini sürekli yenilemek, geliştirmek ve performansını güçlü tutmaktır. Eğer gerilla, kendisini sürekli yenilemezse, geliştirmezse, performansını güçlü tutmazsa doğal olarak kontrgerillanın da, özel harp yürüten güçlerin de belli yönleriyle sonuç alması olanaklı hale geliyor. PKK mücadelesinin gelişmeye başladığı süreçten sonra bize karşı bir özel savaş yürütülmeye başlandı. Bize karşı özel savaş yürütenler belli ölçüde sonuç da elde ettiler. Elde ettikleri sonuçlar, hep gerillanın özelliklerini kaybetmeye başladığı anlarda yaşanmıştır. Gerilla ne zaman gerillalıktan uzaklaşmaya başlıyor, ne zaman asi-avare konuma düşüyor, ne zaman gevşiyor, ne zaman kurallı yaşamayı bir yana bırakıyor, gerilla kurallarına ve taktiklerine uymuyor; o andan itibaren gerilla kayıp veren, zarar gören güç durumuna geliyor. O nedenledir ki, özel harekât ya da kontrgerilla güçlerinin başarılı olmasını engelleyecek olan yine gerillanın kendisi oluyor.

Kendini yenileyen, sürekli güçlendiren, performansını daima güçlü tutan bir gerilla, kontrgerillayı alt edecek bir güç olarak varlığını korur. Bu konuda değişik ülkelerdeki kontrgerilla hareketleri de incelenebilir. Kontrgerillanın yaşamını, eğitimlerini anlatan kitaplar vardır. Bunlar okunarak düşman daha iyi tanınabilir. Düşmanımızı iyi tanırsak, ona karşı başarılı bir mücadele verebiliriz. Kim ki, düşmanını tanımyorsa onun karşısında başarılı olamaz. O açıdan özel savaş konusu, düşmanı tanıma, düşmanın nasıl bir güç olduğunu görme ve düşmanı küçümsemek gerektiğini bilince çıkarma açısından çok önemlidir. Düşmanını küçümseyen, tanımayan kişi düşmanı karşısından başarılı olamaz. Özel savaşın Gayri Nizami Harp diye adlandırdığı kontrgerilla bölümünü çok iyi özümsememiz, anlamamız mutlaka gereklidir.

Bir de kontrgerillanın bir taktik olarak geliştirilerek kullanıldığı

farklı uygulanma biçimleri söz konusu olmuştur. Angola'da, Nikaragua vb. ülkelerde bunlar görülmüştür. Yine Kolombiya vb. ülkelerde de farklı türden örneklerine rastlanabilmektedir. Angola'da Portekiz sömürgecilğine karşı bağımsızlık mücadelesinde ilk aşamada ulusal cephede yer alan UNİTA, daha sonra CIA tarafından yönlendirilerek, oluşan yeni devlet yönetimine karşı savaştırılan bir güç haline getirilmiştir. Yine aynı şekilde Nikaragua Devrimi sürecinde Sandinistlerle hareket eden Eden Pastora tarafından komuta edilen güçler, devrim sonrasında oluşan iktidara karşı silahlı bir mücadele içerisine girmiştir. Kolombiya, El Salvador, Filipinler vb. ülkelerde ise kontrgerillanın daha farklı örgütlenişleri söz konusu olmuştur. Bu, Kolombiya'da iktidara karşı savaşan gerilla güçlerine karşı, cepheden örgütlenilen silahlı milis ordulaşması biçimini alırken, Filipinler ve El Salvador vb. ülkelerde Ölüm Mangaları, Kafatası Avcıları vb. adlarla sokak ortalarında adam öldüren, kaçıran, tecavüz eden cinayet şebekeleri, çeteleri biçiminde örgütlenmişlerdir.

İstikrar Harekâtı:

İstikrar Harekâtı olarak dile getirilen özel savaşın ikinci saç ayağını ise asıl ismiyle darbeler oluşturmaktadır. Aslında burada istikrar harekâtı adı kullanılarak gerçekleştirilen darbeler için meşru bir kılıf yaratılmaya çalışılmaktadır. O nedenledir ki istikrar hareketi tanımı, özel savaşın kendi gerçeğine demagojik anlam yüklemiş olduğu bir anlamı ifade etmektedir. Çünkü istikrar düzendir. Darbeler için İstikrar Harekâtı denildiği zaman toplumun bilincinde “düzeni sağlama harekâtı” gibi bir yanılsama da yaratılmış olmaktadır. Oysa özel savaş düzen sağlama harekâtı değil, düzensizlik harekâtıdır. Sömürücü güçlerin egemenliğini garantiye alma harekâtıdır. Diktatörlüktür. Yani faşizmdir. Faşizmin sağlayacağı “istikrar” da, halkı zapturapt altına almaktır. O nedenledir ki bu zapturapt altına alma hareketlerine darbeler dememiz daha doğru olacaktır.

Darbeler; sivil hükümetlerin gerçekleşen askeri müdahalelerle, darbelerle hükümetten uzaklaştırılması, cuntaların devlet yönetimine el koyması ya da askerlerin müdahalesi sonucunda sivil hükümetlerin el değiştirmesi biçiminde gerçekleşmektedir. Bu hükümet, cuntalar ya da cuntaların kurduğu hükümetler biçiminde de olabilir. Bu darbeler stabilize yani düzen sağlama, biçim verme hareketi olarak

değerlendirilebilmektedir. Ancak darbelerin stabilize olarak anlam biçtikleri darbelerin gerçekleşmesinden önce darbelerin kendilerine bir gerekçe yaratmaları söz konusu edilmektedir. Darbeciler gerekli gördükleri bu alt yapı hazırlıklarını da ‘destabilize’ olarak adlandırmaktadırlar. Buradan da anlaşılacağı üzere darbeler stabilize dedikleri kendilerini oturtma eyleminden önce ortalığı karıştırarak, harekete geçebilmeleri için ortamı hazır hale getirmeyi ön görmektedirler. Bu şekilde darbeler öncesinde yapılan ön hazırlıklara stabilize adı verilmiş oluyor. Destabilize sözcüğünün sözlük anlamından da anlaşılacağı gibi, karışıklık; öyle bir noktaya getiriliyor ki, halk içersinde de benzeri taleplerin gelişimi sağlanarak, darbe sanki bir gereklilikmiş gibi halka sunulmuş oluyor. Böylelikle ortalığı karıştırma çalışmaları bir sonuç veriyor.

Egemen ve sömürücü güçler, çıkarları tehlikeye girdiği zaman darbelerle başvururlar. Yoksa iş olsun diye darbe gerçekleştirmezler. Hükümetlerin, egemen güçlerin ya da oligarşilerin çıkarlarını temsil edecek şekilde bir pozisyonda bulunmalarını isterler. Onun için yasa gerekiyorsa yasa çıkartılması, ödenek gerekiyorsa ödeneklerin verilmesi, askeri araç- gereç gerekiyorsa bunların sağlanması, sömürü ve soygun düzenlerinin önünde engeller oluşmuşsa, bunların aşılması yani çıkarları için ne isteniyorsa onların yerine getirilmesi hedeflenir. Eğer bunlar normal siyasal işleyişin sınırları içerisinde yerine getirilemiyorsa, orada sorunlar ya da onların yerine getirmesini engelleyecek olaylar yaşanmaya başlamış demektir. O noktada darbeler devreye girer. Ama darbeler devreye girmeden önce bunun hazırlıkları yapılır. Bu hazırlıkları nasıl yapıyorlar? Hükümetleri düşürmek için hükümetler içinde iç sorunlar yaratıyorlar ve hükümetler istifa ettiriliyorlar. İstifalarla, tehditlerle, şantajlar vb. tutumlarla hükümetleri hükmedemez duruma getiriyorlar. Hükümetlerin yaşadığı yolsuzluklar varsa, bu yolsuzlukları gündemleştiriyorlar. Artık öyle bir noktaya geliyor ki hükümetler skandallarla anılır hale getiriliyor. Durum böyle olunca, o hükümetlerin halk içersindeki meşruluğu da kaybolmaya başlıyor. Hükümetlerin meşruluğunu bitirdiği yerde genel seçim olur. Yeni bir hükümet oluşur, normal siyasal işleyiş bunu gerektirir. Ancak darbelerin asıl hedeflediği bu değildir. Kendini ya da güdümli hükümetleri müdahale ile hükümet haline getirmektedir.

Darbelerde en önemli olan şey, darbeyi yapanların kurtarıcı

pozisyonuyla iktidara gelmeleridir. Darbeler yapıldığında daha çok kurtarıcı pozisyonla sahneye çıkarlar ve böylelikle iktidara gelirler. Kendilerini kurtarıcı pozisyonla sahneye koyabilmeleri için de ortamı buna hazır hale getirmeleri gerekir.

Ortamin darbelere hazır hale getirilmesi de ortamın karıştırılmasıyla, kaos ve kargaşanın yaratılmasıyla mümkün olur. O nedenle kurtarıcı pozisyonla sahneye çıkan darbeciler her zaman darbelerin gerçekleştiği ülkeleri bir kaos, bir kargaşa ortamına sürüklemişlerdir. Ortamın kaos ve kargaşa haline sürüklenmesi ise bilinçli bir çaba ile ortam terörize edilerek, suni gerginlikler ve sorunlar yaratılarak sağlanmıştır. Bunun ardından halk tepkisinin gelişmesinin önünün açılması gelmiştir. Yukarıda örneklendirdik. Şili’de 1973’te darbe oluyor. Bir yıl önce Allende, seçimlerle iktidarı ele geçirmişti. Allende seçimlerle iktidarı ele geçirince, kendine göre sosyalist bir proje geliştirdi. Bu projeye, sosyalizmin barışçıl yollarla Şili’de gerçekleşmesiyle büyük üretim alanlarının toplumsallaştırılması sağlanacaktı. O yönde çalışmalar da başlatıldı. Bu nedenle ABD Şili’deki Allende iktidarının aleyhine bir tutum takındı. Allende’den bir an önce kurtulmak istiyordu. Ama nasıl kurtulacaktı? Hemen gidip orada bir darbe yapma koşulları da yoktu. Toplumun buna hazırlanması gerekiyordu. ABD Şili’de bu doğrultuda harekete geçti. O zaman Şili’nin en güçlü sendikalarından birisi de, Kamyon Şoförleri Sendikası’dır. ABD’nin Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA), Kamyon Şoförleri Sendikası’nı harekete geçirdi. Bunlar büyük bir grev örgütlediler. Gerçekleşen bu grev sonucunda taşımacılık durdu. Taşımacılık durunca üretim zayıfladı. Üretim zayıflayınca kara borsa ortaya çıktı. Karaborsa ortaya çıkınca mallar zamlı satılmaya başlandı ve enflasyon arttı. Ardi sıra gelişen toplumsal kargaşa ve hareketlilik gelişti. Kamyon sendikalarının grevinin devam ettiği bir süreçte de General Pinochet yani Şili’deki Amerikancı askerler darbe yaparak iktidarı ele geçirdiler.

Darbeler öncesi gelişen kargaşalarda dünyanın neresinde olursa olsun, darbecilerin mutlaka rolü vardır. Mesela: Türkiye’yi örnek vermek gerekir. Türkiye’de 1961, 1971, 1980 gibi çeşitli dönemlerde darbeler gerçekleşmiştir. Tabi daha sonra post modern darbeler diye adlandırılan darbeler de yaşanmıştır. 28 Şubat darbesi, 27 Nisan’da Yaşar Büyükanıt’ın yapmış olduğu bir konuşma vardır. Bunlara da sanal darbeler denilmiştir. Bu şekilde darbeler gerçekleşmiştir. Bu tür

darbelerin gerçekleşmesinden önce Türkiye hep bir kargaşa içine çekilmiştir. Türkiye’de yaşanan bu kargaşalar, Şili’de olduğu gibi grevler değildir. Terörizmdir. Nasıl terörizmdir? Faşist terördür. Daha önce devletin Özel Harp Dairesi’nden, Gayri Nizami Harp’ten, onun yeraltı ölü hücrelerinden, uyuyan birliklerinden bahsetmiştik. O güçlerin harekete geçmesi Türkiye’de yaşanan terör olaylarının temel nedenidir.

Bunlar nasıl yaşanmıştır? Ağırlıklı olarak 12 Eylül 1980 darbesi öncesinde görüldüğü gibi; Türkiye’de bilinen toplum içinde saygın insanlara karşı suikastlar düzenlenmiştir. Bunlar: Bedrettin Cömert’tir, Bedri Karafakioğlu, Ümit Kaftancıoğlu, Abdi İpekçi’dir vb. bilinen öğretim üyeleri, saygın kişiliklerdir. Bunlara kaşı suikastlar düzenlenmiştir. 1 Mayıs Katliamı düzenlenmiştir. Kahvehaneler basılarak insanlar öldürülmeye başlanmıştır. Maraş’ta kitlesel katliam yaşanmıştır. Sivas ve Çorum’da olaylar yaşanmıştır. Malatya’da belediye başkanı Hamit Fendioğlu kendisine gönderilen bombalı paketin patlamasıyla birlikte çevresinde bulunan yakın aile üyeleriyle birlikte öldürülmüştür. İnsanlar kaçırılarak yok edilmiştir. 1971 12 Mart Darbesi öncesi de benzeri provokasyonlar yaşanmıştır. Bu provokasyonlar sadece darbeler öncesinde de değil, esasında bir darbe niteliği taşıyan faşist kararnamele hazırlanmış dönemler de gerçekleştirilmiştir. Türkiye’de 1991’de çıkarılan ve kamuoyu tarafından SS Kararnameleri olarak nitelendirilen Sansür Sürgün Yasaları da böylesi bir sürecin ardından çıkarılmıştır. O süreçte de Muharrem Aksoy, Turan Dursun ve Bahriye Üçok gibi tanınan birçok saygın şahsiyet katledilmiştir.

2008 yılında Ergenekon yargılamaları adıyla açılan dava iddianamesinde bu gerçek çok açık bir şekilde ortaya konulmaktadır. Aslında bu, davayı açanlara rağmen açığa çıkan ve çıplak bir vaziyette kamuoyunun gözleri önüne serilen bir gerçeklik olma özelliğini taşımıştır. Ergenekon yargılamalarını başlatanların, Ergenekon’u yargı konusu haline getirirlerken amaçları halka karşı işlenen suçlar değil, AKP hükümetine karşı planladıkları darbeler olmuştur. Böyle de olsa hazırlanan iddianamede dile getirilenler planlanan bir darbe yapılmadan önce nasıl hareket edildiği ve toplumun nasıl adım adım buna hazırladığı yönünde ibret verici bilgilerle doludur. Bu iddianamede darbe yapma hazırlıkları içersine girenlerin ülkede nasıl bir

karışıklık yaratmak istedikleri, bunun için nasıl hareketleri, kimleri hedef olarak seçtikleri ve kimleri kullandıkları açık açık dile getirilmiştir. Orada Ergenekon tarafından kurulduğu iddia edilen sivil toplum örgütlerinin(Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği vb.), sendikaların (Türk Metal-ış vb), TV'lerin (ART) ve Partilerin(İşçi Partisi), toplum içerisinde kariyer sahibi olarak bilinen birçok kişinin kullanıldığı ve bunların örgütlendirilerek, harekete geçirildikleri örnekleriyle anlatılmaktadır. Ayrıca toplumda bir infial yaratmak için kendilerine yakın gördükleri kurumlara(Yargıtay ve Cumhuriyet Gazetesine) yönelik saldırıların düzenlendiği ve kişilerin öldürüldüğüne dikkat çekilmektedir.

Ergenekon iddianamesinde verilen örnekler den görüldüğü gibi gerçekleştirilen provokasyonlarla ortamın darbelerle açık hale getirilecek şekilde kaosa sürüklenmesi ve kargaşanın yaratılması hedeflenmektedir. Tüm bunları yapanlar da, bir kurtarıcı pozisyonuyla darbeyi gerçekleştirenlerdir. Bunlar darbeyi gerçekleştirirken zamanlamasını iyi yaparlar. Hatta darbeyi yapacakları saati bile ona göre belirlerler. Özel savaş uzmanlarına, darbeleri neden daha çok gece yarısı ya da gece on ikide yapmış oldukları yönünde sorulan soruya verdikleri cevap da bunu göstermektedir. Darbeciler bu soruya kendilerince cevap vermişler ve bu cevabı “askerlikte on ikiden vurmak” diye bir tabirle cevaplandırmışlardır. Bu şekilde kendi askeri argümanlarına uygun bir biçimde darbenin gerçekleştiği günleri, saatleri de kendi özel savaş uzmanlıkları alanında belirlemeyi tercih etmişlerdir. Bunlar darbeleri gerçekleştirirken, hazırlıklarını da buna göre yaparlar ve çalışmalarına değil aylar, yıllar öncesinden başlarlar. Hatta darbeyi gerçekleştirene kadar, birkaç defa denemesini bile yaparlar. Ardında da bilinen o darbelerini gerçekleştirirler. İşte bahsi geçen bu darbe, özel savaşın üzerine kurulduğu İstikrar Harekâtı diye adlandırılan üç saç ayağından ikincisini oluşturur.

Burada askeri darbelerin sadece ülke içerisinde gelişen demokratik muhalefet güçlerine karşı geliştirildiği gibi sınırlandırıcı bir yaklaşım oluşmamalıdır. Ağırlıklı olarak gelişen darbelerin demokratik muhalefet güçlerine karşı geliştirildiği doğrudur. Ancak egemen güçlerin kendi iktidar mücadelelerinin bir sonucu olarak da darbeler gerçekleşebilmektedir. 1973 öncesi yıllarda ABD'nin bir yeni-sömürgeci olan Güney Vietnam'da yine Afrika'nın ve Latin Amerika'nın bir-

çok ülkesinde benzeri türden darbeler gerçekleşmiştir. Hatta bu tür ülkelerde darbeci bir yönetimin, başka bir darbeci klik tarafından iktidardan alaşağı edilişine tanık olunmuştur.

Burada ayrıca üzerinde durulması gereken bir konuda geçmişte benzerlikleri nedeniyle Reel sosyalizmin sistemi içerisinde yer alan ve bu sistemle bir biçimiyle ilişki içerisinde olan bazı ülkelerde gerçekleşen askeri darbelerdir. Bu ülkelerde gerçekleşen askeri darbelerin yukarıda örnek olarak verdiğimiz ülkelerde gerçekleşen darbelerle bazı farklılıkları olsa da burada ayrıca ele alınmasında yarar vardır. Çünkü bunlarda sonuçta gerçekleşen ve herkes tarafından kabul edilen birer askeri darbelerdir.

Önderlik, toplumlar tarihine yeni bir bakış açısı getiriyor ve burada insanlığın yaşadığı kök toplum olarak “doğal toplum” belirlemesinde bulunmaktadır. Doğal toplum belirlemesinin ardından da ilerleyen insanlık tarihinin bir sapma içerisine girdiğini ve sömürücü egemenlikli devletçi toplumun da öylesi bir süreçte yaşanmaya başladığına dikkat çekmektedir. Önderlik reel sosyalizm pratiğinin de insanlığın yaşadığı sapmalı süreç içerisinde yer aldığını belirtmektedir. Çünkü son tahlilde iktidarcı ve devletçi bir konuma gelen reel sosyalizmin kendisi de kapitalizmin bir mezhebi haline gelmekten kurtulamamıştır. Kendini iktidarcı ve devletçi kılan reel sosyalizm o egemenlik koltuğuna oturduğunda, iktidarı yok etme yerine kendisini o koltuğun sahipleneni haline getirmiştir. Yani reel sosyalizm iktidarı değil, iktidar onu fethetmiştir. Abdullah Gül Cumhurbaşkanı olduğu zaman, Türkiye’de bürokrasi içerisinde yer alan ve Turgut Özal’ın yakınında konumlandırılan bir kişinin yapmış olduğu bir değerlendirme vardı. O kişi yapmış olduğu o değerlendirmede Türkiye’deki Cumhurbaşkanlığı koltuğunu yani makamını anlatıyordu. Diyordu ki;’Bu koltuk öyle bir koltuktur ki, layık olanı üzerinde oturtur, layık olmayana ise, ne hale getireceğini iyi bilir.’ Bu şekilde bir tahlilde bulunarak, devlet ve iktidar koltuğunu tanımlıyordu. Kısacası iktidar koltuğu üzerine oturduğunda, oturana da kendisine benzetmiş olmaktadır.

Reel sosyalizm de devletçiliği aşamamıştır. Ulusal kurtuluşçuluk da sosyal demokrasi de devletçiliği aşamamıştır. Devletçiliği aşamadıkları içindir ki, kapitalizmin mezhebi haline gelmişlerdir. Eğer kapitalizmin mezhebi haline geliyorlarsa, onun uygulayacağı ve kullana-

çağı yöntemler de, kapitalizmin uyguladığı yöntemlerin dışına çıkmaz. Sosyalizm adına birçok darbe yapılmıştır. Mesela, Afganistan'da 1979'da Afganistan Demokratik Halk Partisi, Sovyetler'de eğitim görmüş ordudaki generalleri ayaklandırarak bir darbe gerçekleştirmiştir. 1978'de Etiyopya'da -o zamanki adı Habeşistan'dı- Haile Selasiye iktidarına karşı, ordu içinde kendine sosyalist diyen küçük burjuvalar darbe gerçekleştirmiştir. Yine daha önceki yıllarda 1950'li ve 1960'lı yıllarda Macaristan ve Çekoslovakya'ya Sovyet tankları girmiş ve oralarda o zamanki oluşan hükümetleri yıkmış, yerine başka hükümetler oluşturmuştur. Bunlar yapılmıştır. Ancak özgürlük sağlanmış mıdır? Hayır! Bırakalım özgürlüğü yaşanan en değme bir kapitalizm ve totaliterizm olmuştur.

Bunlar demokratik sosyalizm kurallarına, ilkelerine yakışan davranışlar mıdır? Hayır, devletçi yaklaşımlardır. Komünal demokratik değerleri temsil mi etmiştir? Hayır; devletçi değerleri temsil etmiştir. Bunlar sosyalizm adına yapılanlar oluyor. Her ne kadar söylem düzeyinde kullanılsa da aslında bunlar sosyalizm uğruna yapılmayanlardır. Sosyalizm adını kullananların benzeştikleri kapitalizmden ödünç aldıkları uygulamalardan başka bir şey değillerdi.

O nedenle biz özel savaş olgusunu değerlendirirken, devletçi egemenlikli toplum kapsamında bunu ele alıyoruz. Ama burada şöyle bir ayırım var. ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sömürgecilik mirasını devralıp, kapitalizmin jandarmalığını üstlendiğinde kendisine göre düşman ilan ettiği güçler var. Bu düşman olarak ilan ettiği güçler, kendilerini sosyalist olarak görüyorlar. Bu güçlerin de sosyalizm yolunda mücadeleleri var. Sıpmaları, yanlışları da olsa kendilerine sosyalist adını veriyorlar. Bu durum, aynı zamanda o süreçte var olan kapitalist sistem karşısında gösterilen bir duruş olma anlamına da geliyor. Ama bu duruşları, demokratik komünal toplum şekline dönüşen, devleti giderek toplum üzerinde etkisizleştiren, bürokrasiyi giderek etkisiz kılan, toplumu kendi kendine yeterli hale getiren; öz yeterlilik ve öz güven temelinde yaşamı örgütleyen bir mekanizmanın oluşumuna dönüşemiyor. Sonuçta da burjuvaziden ödünç aldıkları devlet, onları kendisine benzetiyor. Oysa sosyalizm daha farklıdır. Komünal demokratik değerlere sahiptir. Doğal toplum özelliklerini temsil eder.

Bu çelişkili durum içerisinde ise kazanan komünal demokratik

değerler ya da sosyalizm olmuyor; kazanan kapitalizm oluyor. Bu nedenle birileri çıkıp birçok örneğinde görüldüğü gibi bu tür ülkelerde; seçimlerle, darbelerle, duvarları yıkarak ait oldukları kapitalist dünyaya entegre oluyorlar. Reel sosyalistler sosyalizme ait olanı değil, kapitalizmden ödünç aldıklarını ve giderek benzedikleri kapitalizmi uygulayarak bunu yapmışlardır. Reel sosyalizm pratiğini bu çerçevede ele almak gerekiyor. Kapitalistler, Batılılar da bunu yapmıştır

Psikolojik Savaş:

Özel savaşın, üçüncü saçı ayağı da 'Psikolojik Savaş'tır. Birçok kişi özel savaş, psikolojik savaş diye adlandırıyor. Ama öyle değildir. Eğer özel savaş psikolojik savaş diye algılasak anlattığımız kontrgerilla ve darbeler boşa ele alınmış olur. Oysa onlar, özel savaşın olmazsa olmaz anlamında öneme sahip olan iki temel ayağını oluşturur. Bunların hepsi birlikte yürür. Bir yerde birisi öne çıkar, ama her zaman birbirlerinin hazırlayıcısı ve tamamlayıcısı olarak rollerini oynarlar. Özellikle psikolojik savaş dediğimiz olgu, hem darbelerin hem de özel harekâtların hazırlayıcı ve tamamlayıcısıdır. Diğerleri için de bu geçerlidir. Özel harekât geliştirildiğinde psikolojik savaş da geliştirilir. Darbeler gerçekleştirildiğinde psikolojik savaş da yürütülür. Yani özel savaşın bu üç saçı ayağı hem birbirinin hazırlayıcısı hem de birbirinin tamamlayıcısı olarak rollerini oynar. Birbirlerine karşı ya da biri diğerinin yerine geçen veya biri diğerinin alternatifi değildir. Hem hazırlayıcıları hem de tamamlayıcılarıdır. Psikolojik savaş için bu çok daha fazla geçerlidir.

Dünya üzerindeki çıkar çatışmalarının tarihi çok eskilere kadar gider. Başlangıçta kabile savaşları, sonra bölgesel savaşlara dönüşen mücadeleler, 1900'lü yıllardan sonra bir "dünya savaşı" haline dönüşmüştür. Rekabet ve çıkar çatışmalarının sebep olduğu bu savaşlar, büyük maddi ve manevi kayıplara neden olarak, ülke ekonomilerine büyük zararlar vermiştir. Kayıplar göz önüne alındığında galip ve mağlup diye bir değerlendirme yapmak objektif ölçüler içerisinde mümkün görünmemektedir.

1950'li yıllardan sonra büyük çaplı sıcak savaşlara rastlanılmakla birlikte ideolojiler arası savaş çağı olarak tarihe geçen 20. yüzyılda, sıcak savaşların olumsuz sonuçları devletleri barış içinde savaş denilebilecek bir mücadele tarzı olan psikolojik hareket faaliyetlerine

yönelmiştir.

Kitle iletişim teknolojilerinin baş döndürücü bir hızla geliştiği dünyamızda, psikolojik hareket faaliyetleri profesyonel uzmanlar vasıtasıyla geliştirilerek etkili ve yaygın bir silah olarak kullanılmaktadır. Psikolojik savaş için yapılan bir tanım vardır. Toplumun, hedef kitlenin ya da hasımın bilincine akarak onun duygusuna, düşüncesine, eylemine yön verebilme mücadelesidir. Eğer onun duygusuna, düşüncesine akabiliyorsa, kimi hasım ve hedef olarak belirliyor ve onun eylemini yönlendirebiliyorsa orada psikolojik savaş da amacına ulaşmış demektir.

Bu konuda psikolojik savaşı en kapsamlı yürüten ve en tecrübeli olan Amerikan Savunma Bakanlığı tarafından yapılan bir tanım bulunmaktadır. Orada yapılan tanımda psikolojik savaş için; *“Planlanmış psikolojik operasyon; yabancı hükümetlere, organizasyonlara, gruplara ve kişilere yönelik olarak yapılan ve onların hislerini, güdülerini, objektif muhakeme yeteneklerini, davranışlarını etkilemek için seçilmiş bilgi ve delillerin söz konusu objelere taşınması (verilmesi, sindirilmesi, kabul ettirilmesi) için düzenlenen operasyonlardır.”*denilmektedir.

Bu tarifte esas olarak beyinlere yönelik olarak yapılan bir operasyon söz konusudur. Buna “beyinleri teslim alma sanatı” denilir. Politik açıdan beyinler teslim alındı mı, toplumsal ruh teslim alınmış demektir. Bir toplumun fertleri toplumsal ruhlarını kaybettiler mi iş bitmiş demektir. İşte, tarih içinde birçok nedenden dolayı her şeylerini kaybetmiş olan Kürt halkının unutmaması ve iyice anlaması gereken noktalardan biri budur. Bu ulusal demokratik ruhun muhafazası, demokratik ulus ve özgürlük için mücadele veren Kürt toplumu için hayati önemdedir. Türk Devleti bunu bildiğinden dolayı, tarih boyunca tüm yönleriyle bu zayıf noktaya, direnişin kaynağına yükleniyor.

Türk Devleti, bütün ideolojik aygıtlarını da kullanarak harekete geçmiş ve Kürt halkına karşı, stratejik psikolojik savaş yürütmektedir. Stratejik psikolojik savaşın diğer iki (taktik ve güçlendirici) psikolojik savaş türünden farkı, hedef kitlenin dolaysız olarak tümünden düşman görülmesidir. Taktik psikolojik savaşta doğrudan doğruya düşman ilan edilen örgütlü güçler ve onun askeri birlikleri, yani gerilla hedeftedir. Bunların ruhları çökertilmeye çalışılır. Güçlendirici psikolojik savaşta ise Türk Devleti kendi öz kitlesinin moralini yükselt-

menin yollarını arar. Mesela, herhangi bir spor takımının ya da sporcunun başarısı, uluslararası alanda sanat etkinliklerinde biraz başarı, enflasyonun düşme eğilimi, Ankara’ya ya da birçok ülkeye yapılan önemli iç-dış ziyaretler ve yapılan antlaşmalar, Türkiye’yi övücü beyanatlar, eğitim-sağlık ve ekonomik açıdan ortaya çıkan gelişme vb bunların tümü psikolojik savaş malzemesidir ve Türk kitlesinin moralini yükseltmek için kullanılır.

Psikolojik savaşta hedefler çok geniştir. Sadece bir hedefe yönelik değildir. Psikolojik savaşla belirlenen hedefler bir yandan hasım ilan edilen güçler olurken, diğer yandan da tarafsız güçlerdir. Öbür tarafta da kendileri için dost gördükleri güçlerdir. O nedenle psikolojik savaş, toplumun hepsine karşı yürütülür. Toplumun içindeki bireylere varıncaya kadar da kapsamlı bir şekilde ele alınır. Bütün toplumsal sınıf ve tabakalara karşı yürütülür; kültürel, dinsel, inançsal, ulusal topluluklara karşı da yürütülür. Bu anlamda psikolojik savaşın hedefleri çok geniştir. Her zaman hedeflerine uygun yönelim içerisinde olur.

Örneğin: Herhangi bir gücü, kesimi ya da toplumu, hasım olarak ilan etmiştir. Hasım güçlere karşı psikolojik savaş hangi amaçla yürütülür? Hasımın iradesini teslim almaya yönelik bir amaçla yürütülür. Hasım güçler ezilir veya hasımın kafasında kuşku yaratarak inancı kırılır ya da hasımını geri çekilmek, teslim olmak zorunda bırakarak başarıya ulaşmak ister. Hasım teslim olduğu zaman onun bir parçası ya da yönlendirdiği bir güç haline gelecektir. Eğer hasım olarak gördüğü güç, bağımsız düşünce üretemez hale gelmişse; doğal olarak psikolojik savaş da amacına ulaşmış olacaktır. Yine hasımın kafasında bir kuşku yaratmışsa orada psikolojik savaş amacına ulaşmış demektir. Psikolojik savaşı yürütenler, daha çok cepheden yürütülen savaşla sonuç elde edemeyeceklerini anladıklarında bu yöntemle başvururlar. Çünkü direkt saldırdıklarında veya üzerine direkt yöneldiklerinde, eğer ezemezlerse çok güçlü bir karşı koyuşun ve direncin gelişmesine neden olurlar. Bunu gördüklerinden, halk arasında denildiği gibi “Dimyat’a pirince giderken, evdeki bulgurdan olurlar”. Bu noktada daha bilinçli bir yöntem olarak kullandıkları yöntem, hasımın kafasında kuşku yaratmaktır. Hasımın kendine olan güvenini sarsmak ve onun yanlış hareket etmesini sağlamaktır. Eğer karşı güç, üzerine saldırıyorsa ve belirli bir süre mücadele etmişse; o

süre içerisinde istediği hedefe ulaşamamışsa; acaba doğru mu yapıyorum diye yoğunlaşmaya başlar. Bir kere ‘yaptıklarım, düşündüklerim doğru mu?’ diye düşünmeye başladığından itibaren o zamana kadarki savunduğu düşüncelerden uzaklaşma eğilimi içerisinde olur ve o düşüncelerin yerini alacak başka düşünceleri bulma arayışı içerisinde girer. Bu da o andan itibaren onun, kendi kendisine yabancılaşması sürecini başlatır. Özellikle uzun süren mücadelelerde ya da yoğun saldırılar karşısında gücün kırılmaya başladığı anlarda, bu tür durumlar çokça yaşanmıştır. Öyle ki kişilerin kafasında oluşmaya başlayan bu düşünce giderek örgütlerin ideolojik doğrultuları haline gelmiştir. Örgütlerin ideolojik doğrultuları haline geldiği andan itibaren o güne kadar düşmana karşı mücadele eden o örgütler, o sistemin içinde düşmanın yedeği durumuna düşmekten kurtulamamışlardır. Bu, tehlikeli bir durumdur. Hem kişiler düzeyinde hem de örgütler hareketler ve partiler düzeyinde bir tehlike yaratır. Bu anlamda düşüncede oluşturulacak olan şüphe ve kuşku, psikolojik savaş yürütücüleri açısından önemle ele alınan bir husus olarak ele alınmaktadır.

Dikkat edilirse tanrıya karşı ilk başkaldırı, hangi soru sorularak başlamıştır? Sorula bu sorunun ne anlama geldiği düşünsel olarak çoğu kez tartışma konusu olmuştur. “Tanrım neden?” sorusu sorulduğunda tanrıya ilk başkaldırı gerçekleşmiş olmaktadır. ‘Neden’ sorusunun sorulması aslında cinin şişeden çıkma halidir. Psikolojik savaş yürütenler, hasmın kafasında kuşku yaratmaya başladıkları andan itibaren; hasım olarak gördüklerini, kendileri için tehlike olmaktan çıkarmaya başlamış olurlar. Yani cin artık şişeden çıkmıştır. Psikolojik savaşın, hasım karşısında amaçlarını gerçekleştirirken, yaptıklarının en önemli nedenlerinden bir tanesi budur. Psikolojik savaşta, hasım olarak belirlenenin iradesi teslim alınmaya çalışılırken; aynı zamanda onun kafasında kuşku, endişe, kaygı ve tasa yaratılmak hedeflenmektedir. Bunlar yaratıldığı zaman, hasma karşı yürütülen psikolojik savaş başarıya ulaşmış demektir.

Hasma karşı bu biçimde yürütülen psikolojik savaş, sadece düşünsel alanda yapılan propagandalarla gerçekleştirilmez. Psikolojik savaş, eşittir propaganda savaşları dersek yanılırız. Çünkü propaganda psikolojik savaşın sadece bir boyutudur. Nelerin propagandası yapılır? Eylemin, örgütün, yaşamın propagandası yapılır.

Çünkü bunlar somut olgulardır. Yani söylem dışında var olan olgulardır. O nedenle düşman, hasım güç olarak ilan ettiklerine karşı psikolojik savaş yürütürken tüm bahsettiğimiz alanlarda da saldırıya geçer. Yapmış olduğu bir eylem maddi ve askeri anlamda somut bir hedef doğrultusunda gerçekleştirilebilir. O şekilde sonuç da elde edebilirler. Ama yapılan eylemin çok daha büyük etkisi psikolojik amaçlıdır. Türk devleti, gerçekleştirdiği hava saldırılarıyla, havan toplarıyla vb. sadece bize karşı fiilen bir savaş mı yürütüyor? Kendisi şu şekilde belirtiyor: “Ben, bu saldırılarla onların alt yapı tesislerini bozmak ve hazırlık yapmalarını engellemek istiyorum.” Bunun anlamı, “ben bu saldırılarla bunlar üzerinde bir psikolojik savaş yürütüyorum.” Düşman saldırdıkça biz savunma pozisyonuna geçiyoruz. Bahara yönelik yapmamız gereken hazırlıkları yapmıyoruz. İçimizde inancını yitirmiş, kafasında kararsızlık ve kuşku duyanlar varsa, o saldırılarla o tip kişiliklerin saflarımızdan kaçmasına neden oluyor.

Düşman, etkisi sadece fiziki, fiili anlamda bir askeri saldırıdan daha çok psikolojik anlamda bir savaş yürütüyor. Bu örgütlenme boyutuyla da böyledir. Eğer bir örgüt gelişiyor, başarılı oluyorsa bunun kadrolarda ve toplumda yaratacağı psikolojik etki güvendir, güç vermedir, izlemedir ve onun çok güçlü bir şekilde harekete geçmesini sağlamadır. Onu güçlendirip, düşmanı zayıflatmadır. Örgütün güçlülüğü, büyüklüğü ve tutarlılığı beraberinde toplum psikolojisi üzerinde bir güvenin gelişmesini sağlarken, daha büyük gelişmelerin de önünü açıyor. Yaşam boyutu açısından bakarsak da öyledir. Düzenli yaşam, disiplin ve tutarlılık toplumun psikolojisini büyük oranda etkiliyor. Çünkü yaşamda bozukluk, tutarsızlık ve sahte gündemler o hedefin sadece örgüt olmasını olumsuz açıdan etkilemekle kalmıyor ve onun psikolojisini de bozuyor. O ortamda git-gel psikolojisi oluşurken, davranışta tutarsızlıklar başlıyor. Bir şeyi, kimin niçin yaptığına dair belirsizlikler oluşuyor. Sahte gündemler, gücün ve enerjinin çok farklı şekilde kullanılmasına neden oluyor. Öylesi yaşamın ve disiplinin bozulduğu koşullarda bir bütün olarak toplumun da psikolojisi bozuluyor.

Psikoloji nedir, neyi inceler? Davranış bilimidir ve davranışı inceler. Eğer toplumun davranışı üzerinde bir istikrarsızlık oluşmuşsa, orada psikolojik savaş amacına ulaşmış olur. O açıdan biz psikolojik savaş sadece propaganda alanında yürütülen bir savaş olarak görme-

yelim. Askeri, örgütsel, yaşamın her alanında sürdürülen mücade-
lenin sonuçları ya da bu alanlarda mücadele karşısında düşmanın yap-
mış olduğu saldırılarının sonuçları olarak görmemiz gerekiyor.
Demek ki; psikolojik savaş, hasma karşı yöneltildiğinde bu şekilde
hedefler içeriyor.

Psikolojik savaşın bir de tarafsız kitlelere karşı ya da tarafsız-orta-
da bulunan kesimlere karşı yönelimi vardır. İki temel karşıt gücün yer
aldığı savaşlarda, ortada bulunanların sayısı azımsanmayacak düzey-
dedir. Hatta bazı süreçlerde, bu ortada duranların tutumu savaşların
kaderini belirler. Eğer savaşın tarafları, bu ortada bulunanları kendi
saflarına çekmeyi başarabilirlerse savaşı kazanabilirler. Bizim bugün
yaşadığımız en temel sorunlardan birisi de budur. PKK savaşan bir
taraftır. Türk Devleti de savaşan bir taraftır. Türk Devleti savaşan bir
taraf olarak kendini militanlaştırmıştır. PKK de militanlaşmıştır.
Bunun dışında, savaşın içinde doğrudan olmamakla beraber kendisi-
ni devlete ya da bize karşı mesafeli tutan, zaman zaman PKK'ye ya
da devlete karşı yaklaşan kesimler de vardır. Bu kesimlerin tutumu
önemlidir. Eğer PKK, bu kesimleri yanına alırsa Türk Devleti'ne
yaptıramayacağımız bir şey kalmaz. Ama Türk Devleti bu kesimleri
yanına alırsa, biz de hızla marjinalleşmeye doğru gideriz. Bunun için,
ortada tarafsız olarak bulunan ve kim güçse ondan yana tavır koya-
bilecek duruma gelen bir kesim üzerinde mücadele yürütülür.
Psikolojik savaşın bir amacı da budur. Yani psikolojik savaş bir
yönüyle de bu tarafsız, ortada duran kesimleri etkileyerek kendi
tarafına çekme mücadelesidir. Yani ortada bulunan bu kesimleri
kendi taraftarı haline getirmektir. Bunu, karşıt gücün, ortada taraf-
sız kalanların da karşıtı olduğunu ve kendisinin ise ortada bulu-
nanlarla veya tarafsız olanlarla ortak değerlerde ve noktalarda
buluştuğunun propagandasını yaparak, örgütlenmesini ve ilişkisini
geliştirerek yapıyor. Onu yaptığı da psikolojik savaşını gerçek
amacına ulaştırmış oluyor.

Devrimci partiler aynı zamanda bir propaganda partileridir. Biz
propaganda ve örgütlenmelerimizi yaparken mutlaka bu gerçeği
düşünmek zorundayız. Orta ve ara kesimleri karşına alırsan, kendini
daha mücadelenin başında marjinalleştirmiş olursun. O açıdan bun-
lar, en hassas politikaların geliştirilmesi gereken bir kesimdir. Bu
durum, gerçek psikolojik savaş yürütücülerini de buna göre bir yak-

laşım içerisine girmeye yöneltiyor. Orta ve ara kesimleri yanına ala-
rak etkilemek istiyor. Böylelikle onları da kendi özel savaşlarının bir
parçası haline getirmek istiyor.

Psikolojik savaşın üçüncü bir hedefi ise kendine dost gördükleri-
ni sürekli yanında tutma eğilimidir. Kendisinin yanında tutma hede-
fiyle hareket eder. Yine geliştirdiği saldırılar, politikalar ve herhangi
bir yönelim içine girmişse, dost olarak gördüklerini yanında görmek
ister. Burada psikolojik olarak yürüttüğü savaş, dost olarak gördük-
lerini hep bu konumda tutma mücadelesidir. Bu daha çok uluslar
arası alanda sürdürülür. Örneğin, Türkiye'nin dostu İsrail ya da
Amerika ise, Türkiye bu iki devleti hep yanında görmek ister. Yine
İsrail ve Amerika'nın PKK'yi düşman görmesini ve ona karşı müca-
dele etmesini ister. Türkiye bir saldırıda bulunduğu zaman,
Türkiye'ye hak vermesini ister. Hep bu konumda ve uluslararası
alandaki dost olarak gördüklerini kendi yanına çeken, açık tavır alma-
ya zorlayan bir propaganda ve savaş biçimi de psikolojik savaşın
üçüncü hedefini oluşturuyor.

Bunların hepsi psikolojik savaş anlatmaya yetmiyor. Çünkü psi-
kolojik savaşın hem savaşan güçleri hem de bir bütün olarak toplu-
mu bu savaşa hazırlaması vardır. Toplumu bu savaşı yürütülebilir
hale getirmesi vardır. Psikolojik savaşın, savaşan güçleri ve toplumu
hazırlama gibi bir görevi vardır. Sadece hasım ya da hedefteki güçle-
re karşı değil aynı zamanda savaşan güçleri de buna hazırlama görevi
vardır. O amaçla da psikolojik savaş yürütülür. Kendi savaşan güçle-
rini psikolojik olarak savaşa hazırlayabilmesi için ilk önce onda
üstünlük duygusunu yaratmayı hedefler. Bu üstünlük duygusu nedir?
Kime karşı mücadele ediyorsa onun zayıf ve küçük olduğunu "bir
sinek gibi ezilebileceğini" kafasında düşünce olarak şekillendirir.
Artık ona kendisini inandırır, ama bunu yaparken de kendisini çok
güçlü, büyük idealleri ve amaçları olduğunu sanacak hale getirir. Bu
anlamda abartılı, kof bir büyümeyi sağlayan bir şekilleniş yaratır.
Bunu yaratırken de kendisini motive edecek ideolojik tasarımları da
kullanır. Milliyetçilik daha çok bunların başvurdukları ideoloji haline
gelir. Buradaki milliyetçilik de, aslında yaratılmaya çalışılan üstün ve
güçlü olma yaklaşımının bir parçasıdır. Çünkü milliyetçi olduğu
zaman, kendisini diğer milletlerden, topluluklardan üstün ve güçlü
görür. Böylece kendisini güçlü, kuvvetli, kudretli ve her şeye gücü

yeten olarak varsayar. Bunu güçlendirmek için tarihi, toplum yaşamını hep buna uyarlayacak şekilde yoruma tabi tutar. Tarihte büyük kahramanlıklar yaptıklarını söyler. Tarihteki büyük gelişmeleri kendilerinin sağladıklarını anlatırlar. Kendi gibileri olmazsa, toplumun bir hiç olduğunu varsayarlar. Onun psikolojik olarak şekillendirilmesi bunu emreder. Psikolojik olarak bu şekilleniş sağlanırken de ona uygun şekilde yaşam koşulları hazırlanır. Onu güçlü, heybetli gösterecek yaşam koşulları hazırlanarak, ona göre giyim kuşam ve araçla donatılır. Normal olan kırmızı elbise giyiniyorsa, o mavi elbise giyer. Normal olan dipçikli silah kullanıyorsa, dipçiksiz silah kullanır. Yani giymiyle, kuşamıyla, silahıyla, yaşamıyla kısaca her şeyiyle kendisini değerlerinden farklı görebilecek bir ortam içerisinde şekillendirilir. Ona uygun şekilde savaşa sürülürler.

Toplumsal psikolojik anlamda özel savaşa hazırlanması ise, artık toplumun her şeyiyle bir sürü haline getirilmesini anlatır. Sürü psikolojisi denilen olgu budur. İstenildiği yere sürüklenen, istenildiği gibi harekete geçirilen bir toplum yaratma gerçekliğidir. Bunu, yürütülen savaştan sorumlu olanlar, özel savaşı yürüten güçler değil de, özel savaşın karşısında yer alan güçlermiş gibi topluma göstererek gerçekleştirir. Yani sorumlu özel savaş değil, özel savaşın saldırdıklarıdır biçiminde toplumda bir yanılsamaya götürür. Bu yanılsama toplumda bir kanıksamaya dönüştüğünde, artık toplum nezdinde suçlu olan, özel savaşa karşı olanlardır. Özel savaşa karşı olanlar olmazsa, sanki özel savaş olmayacakmış gibi bir yaklaşım ortaya çıkar. Bu da beraberinde özel savaş rejiminin, özel savaş yürüten güçlerin desteklenmesini getirir. Bu giderek bir amaçla bütünleştirilir.

Nedir bu amaç? Ülke anarşi ve teröre maruz bırakılıyor. Anarşi ve terör ortamına sürükleniyor. Öyleyse buna karşı olmak için özel savaş yürütenleri desteklemek gerekir. Anarşi ve terörü yarananlar dış mihrakların desteğini alıyor, amaçları ülkeyi bölmektir. Öyleyse dış güçlere karşı olmak için, ülkenin bütünlüğünü sağlamak için özel savaş rejimini desteklemek gerekir. Böylesi amaçlar ortaya koyuyor ve bu amaçlar da ideolojilerle tamamlanıyor. Bunlar kimi zaman milliyetçilik ideolojisi, kimi zaman da dincilik oluyor. Ülkenin birliği ve bütünlüğü için, milliyetçilik ve vatanseverlik duygusunun yanında, eğer ülkede dinsel bir kümelenme varsa, dini anlamda yani Hristiyanlık, Müslümanlık ya da Yahudilik içinde farklı mezhepten

bir bölüm ya da farklı bir topluluk varsa, onun adıyla anılan bir ideolojik söylem oluşturulur. Bunlar birleştirildiği zaman toplum en çirkin, en kanlı savaşlara ortak edilmiş oluyor. Böylece bu kirli savaşlar, sürüleştirilmiş kitlelere dayandırılarak yürütülür hale getirilmiş olur.

Psikolojik savaşın bu anlamda hem kendi savaşan güçlerini, hem de toplumu buna hazırladığını unutmamamız gerekir. Bunu yaparken hem bireyi, hem toplumu ona göre şekillendiriyor. Aslında psikolojik savaş, özel savaşın her koşulda sürdürülmesini vaat ediyor. Eğer birey ve toplum özel savaşa hazır hale getirilmezse, özel savaş sürdürülebilir mi? O nedenle bireyin, toplumun özel savaşı, özel savaşın bir dişlisi haline gelerek yürütebilmesi için psikolojik anlamda fethedilmesi gerekiyor. Düşünsel anlamda topluma özel savaş ideolojisi verildiğinde, yani özel savaş toplumu ve bireyi yönlendirmeye başladığında, artık orada psikolojik savaş amacına ulaşmış oluyor.

Yine psikolojik savaş günümüzle sınırlayarak açıklamak yeterli olmaz. Tarihten günümüze kadar yürütülen savaşların, toplum üzerinde etkili olma yanı vardır. Onları da psikolojik harekât kapsamında yürütülen mücadele olarak değerlendirebiliriz. O açıdan köklerini, tarihin derinliklerinden alıyor. O nedenle özel savaş ABD tarafından icat edilmemiştir. Önceki süreçlerde yaşanan egemenlikli ilişkilerin, egemenliği sürdürmek için geliştirilen savaşların, iktidar ilişkilerinin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra değişen dünya koşullarına göre ABD tarafından uyarlanması ifade ediyor. Mesela ABD'nin geliştirdiği psikolojik savaş var. Bunu ABD bulup ortaya çıkarmıyor, ondan önce Almanya'da Hitler döneminde stratejik bir düzeyde ele alınıyor. Hitler'in propaganda bakanı var, Göbels. Çok gelişkin bir şekilde psikolojik savaş yürütüyor. Alman halkını, Yahudilere karşı düşman haline getiriyor ve Alman halkının bir ordu halinde savaşa girmesini sağlıyor. Bundan daha büyük bir psikolojik harekât olabilir mi? Türkiye'de, Osmanlı döneminde gelişen yeraltı örgütleri var (öncesine dayanan örnekler de var). Osmanlıda gelişen Teşkilat-ı Mahsusa adında özel bir örgütlenme vardır. Teşkilat-ı Mahsusa toplum içinde gizli faaliyet yürüten ama devletin çıkarları için devlet tarafından oluşturulan bir örgütlenmedir. Teşkilat-ı Mahsusa adam kaçırtıyor, hapishane kaçkınlarından ordu oluşturuyor. Dünyanın her tarafında, Türklerin bulundukları yerlerde örgütlenmelere giderek

geniş faaliyet sürdürüyor.

Devlet içinde 'derin devlet' dediğimiz, ordu içinde 'Derin NATO' dediğimiz 'Gladyo'lar da bunları yapıyor. İşte ABD tüm bunları alıyor, sentezliyor ve kapitalizmin jandarmalığını üstlendiği koşullarda bunun geliştirici-yürütücü rolünü oynuyor

Psikolojik savaşa ilişkin bu belirtilerimizle birlikte nüans farkı varmış gibi görülen psikolojik hareketla arasında olan ince farka da burada kısaca değinmekte yarar var.

Psikolojik Harekat Nedir?

Çoğu kez, psikolojik hareket terimi ile psikolojik savaş terimi birbirine karıştırılmaktadır. Özde bu terimlerin anlamı aynı olmakla birlikte psikolojik savaş, uygulama alanı olarak psikolojik hareketi da kapsamaktadır. Bu çerçevede, düşman olarak belirlenen güç ya da güçlerin tüm boyutlarını(sosyal, siyasal, ahlaki, askeri, kültürel, ekonomik, örgütsel, vb.) kapsayacak şekilde yürütülen faaliyetler psikolojik savaş olarak ifade edilebilir. Yürütülen bir psikolojik savaş, toplumsal güçlerden yalnızca birini kapsıyorsa psikolojik hareket olarak tanımlanabilir. Bu anlamda psikolojik savaşın stratejik olma özelliğine karşı, psikolojik hareketin bu stratejiye uygun belirlenen hedefe yönelimi söz konusudur.

Psikolojik hareket, hiçbir teorisyenin, düşünürün icat ettiği bir faaliyet şekli değildir. İnsanlık tarihi kadar eski olan bu faaliyet şekli ilk olarak insanlar arası anlaşmazlıkların çözümünde hilenin kullanılması ve büyücülük faaliyetleri ile ortaya çıkmıştır. Hile ve büyücülük faaliyetleri ne denli ilkel olsa da modern psikolojik hareket faaliyetlerinin atası sayılabilir.

Bununla beraber, psikolojik hareket terimi oldukça yeni ve çoğu zaman üzerinde tartışmaların sürdürüldüğü, sınırları kesin hatlarla çizilmemiş bir konudur. Bütün bu tartışmalara rağmen kullanılan teknik ve taktikleri ile de belli bir doktrin ve esaslara sahiptir.

Psikolojik hareket, hedef birey, grup ve toplumların tutum ve davranışlarını etkilemek suretiyle düşünce, duygu ve davranışlara etki yapmaya yönelik faaliyetlerdir.

Psikolojik hareket faaliyetleri bir toplumu toplum yapan ekonomik, sosyal, kültürel, ahlaki, siyasi, askeri ve psikolojik her türlü değeri hedef alabilmektedir. Bu faaliyetlerin en tehlikelisi de, bir toplu-

mun kültür-ahlak değerlerine sızarak toplumsal erozyona neden olmasıdır. Bilindiği gibi toplumları ayakta tutan öz kaynakların tamamı kültürden beslenmektedir. Bu bağlamda bir toplumu yok edebilmenin en kestirme yolu onun kültür değerlerine sızarak tahrip etmektir.

Kısacası, hangi görüş ve düşüncede olursa olsun hasım güçler tarafından yürütülen psikolojik harekate hedef olmayan fert ve grup mevcut değildir. Ancak işlenen temalar, kullanılan kitle iletişim araçları ve izlenen yöntemler her hedef grup için toplumsal ahlaki-kültürel örgülerin çözülmesi ve birlik ruhunun tahrip edilmesidir.

Türk Devleti'nin topyekun bir şekilde Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşımın en karmaşık ve dolayısıyla anlaşılmasız alanı olan psikolojik savaş alanı ve bu temelde geliştirilen psikolojik harekattır. Onun için eğer psikolojik savaş doğru anlamamışsak, psikolojik hareketi de doğru anlayamaz ve her an düşman güçlerin oyununa gelebiliriz. Psikolojik savaş, bir sıcak savaş kazanmak için veya şu anda yaşadığımız kriz anında bir davayı savaşız kabul ettirmek için en etkili politik araçtır. O halde bu alanı çok iyi bilmek gerekiyor.

Stratejik psikolojik savaş kapsamında psikolojik bir hareket yürüten Türk Devleti, hedef olarak belirlediği; mahalli olanından geneline kadar, tüm kilit isimleri karalamak, böylece onların etkinliklerini yok etmek için olağanüstü çaba harcar. İftira, karalama, yoz kişilikleri ön plana çıkarma, bu savaşımında önemli bir yer tutar. Ayrıca bu mahalli veya genel önderleri satın alma veya tehdit yoluyla kendi safalarına çekme ciddiyetle ve sabırla uygulanır. Hapse düşen veya gözaltına alınan herkese işbirliği teklifi götürmeleri boşuna değildir. DTP üzerinde yapılan çeşitli hesaplar ve baskı ile kuşatma altına alınmak istenmesi bu savaş kapsamı içinde ele alınmalıdır. Türk Devleti, ayrıca her türlü karşı yayın organlarına sızarak, ince bir taktikle, insanları birbirine düşürür; bazen birinin bazen de diğerinin tarafını tutarak enerjinin iç mücadelede tüketilmesi için elinden geleni yapar.

Bu yaklaşım asıl olarakta kaynağını sömürgeci zihniyetten ve ege-men güçlerin sömürge ülkelerde uyguladığı toplumsal psikolojiye dayanarak sömürge halkları küçük düşürme, ucube gösterme, geri ve aşağılık bir varlık olarak lanse etme arayışından almaktadır. Fransızlar'da Cezayir'de uyguladığı psikolojik harekatta benzeri bir yaklaşım geliştirmişlerdir. Fransızlar, Cezayir toplumunu beyazlar

karşısında görgüsüz, ilkel, cahil gibi aşağılayıcı nitelemelerle ötekileştirmişler ve egemen ulus karşısında iradesizleşmesini, özgüven yitimi yaşamasını amaçlayarak ruhsal kırılmaya uğratmaya çalışmışlardır. Kürdistan'da Türk egemenlerinin genelde Kürt ulusuna özelde de onun öncü gücü Özgürlük Hareketine karşı geliştirdiği toplumsal psikolojik hareket ise Fransız örneğini katbe kat aşan bir düzeydedir. Kürt toplumunu ilkel, çağdışı kalmış bir topluluk olarak lanse ederek kendi kitlesine (Türk) aşağılanması gereken bir varlık olarak göstermiştir. Yine toplumsal yaşam içinde Kürtleri asi-avare bir topluluk olarak ta göstererek uygarlıktan uzak kavgacı nitelemesini de yaparak kendi tabanına "kötü topluluk, kötü bireyler" biçiminde önemli oranda algılatarak zihinlerine kazımıştır. İlkelîği çağrıştıran kavramlarla yaşamın her alanında Kürdü kötü gösterme psikolojik hareketin genelleştirilmesi amacını taşımıştır. Özelde ise özgürlük hareketi ve özgürlük savaşçıları için 30 yıl içerisinde en geri, vahşi nitelemelerle bu yaklaşımını sürdürmüştür. Kürt özgürlük güçlerine; şaki, terörist, barbar, bölücü türündeki vb. nitelemeleri bu konuda birkaç örnektir. Kürdün en masum siyasal eylem, aktivitesinin bile, bu kavramlarla dile getirilmesi tamamen psikolojik hareket kapsamında geliştirilmektedir.

Özellikle de önder Apo'nun esaretinden sonra psikolojik hareket çok daha kapsamlı ve planlı bir şekilde uygulanmaya konulmuştur.

Türk özel savaş kurmayları Önde Apo'nun esaretini Kürt Özgürlük Hareketinin stratejik bir yenilgisi olarak ele almış ve bunu da bir kök kazıma hareketine dönüştürmek istemiştir. Bu kök kazıma hareketini da sadece askeri boyutuyla değil, psikolojik savaş kapsamında sürdürmeyi kendisine esas almıştır. Bu süreçten sonra Kürt toplumu ve özgürlük hareketi kendi içerisinde bir ayrıştırmaya tabi tutulmuş ve ona göre de bir politika uygulamaya konulmuştur.

Uygulanmaya konulan bu politika bir psikolojik hareket biçiminde yürütülmektedir. Buna göre Kürt toplumu yenilmiş ve umutlarını yitirmiş bir toplum olarak ele alınmakta ve bu temelde de yeni bir şekillenmeye tabi tutulmak istenmektedir. TV kanallarında yaygınca Kürtleri ele alan dizi filimlerin yayınlanması, 2000'ler öncesinde Kürdistan da adeta silinmiş olan siyasal, eğitsel kültürel vb. kurumlara yeniden canlılık kazandırılması gündeme getirilmiştir. Adeta bununla Kürdistan yeniden bir işgale başlanılmıştır. Psikolojik hare-

katın belirlenen hedefe her cepheden tüm imkan ve araçları kullanarak harekete geçmesinin sonucu olan bu yönelimin bir parçası olarak toplum bireylerine varıncaya kadar özel uzmanlarınca saptanmış saldırıların hedefi haline getirilmiştir. Aynı şekilde Kürt özgürlük güçleri de kendi içlerinde sınıflandırılarak özel yönelimler tabi tutulmuştur. PKK'nin yönetim ve kadroların bir birinden ayrıştırılması tartışmalarının ise farklı bir statüde ele alınması bu çerçevede gelişmiştir. O süreçte PKK yönetim kadrolarının rencide edici, itibarlarını sarsıcı bildiriler ve karikatürler uçaklardan Medya Savunma Alanlarına üzerine atılmaya başlanılmış, kurulan Güven Radyosunda özel yayın yayınlar yapılmaya başlanılmıştır. Bu radio yayınlarıyla kadronun kafa ve düşünce yapısının muğlaklaştırılması, güven yitimine uğratılarak kararsız kılınması, şüphe ve kuşkunun geliştirilmesi ve ardından da kaçışların gerçekleştirilmesi hedeflenmiştir.

Psikolojik hareketin en kapsamlı ve geniş tutulduğu alanlardan biride yasal demokratik siyasal zemin ve zindanlardan çıkan kadrolar olmuştur. Yasal demokratik siyasal zemin 2000 yılları sonrasında Kürt Özgürlük Mücadelesinin stratejik mücadele alanlarından biri olarak belirlenmesinin ardından böylesi bir yönelim gerçekleşmiştir. Bu yönelimin hedefinde yasal siyasal zeminin temel örgütlenmesi olarak kabul edilen örgütlenmeler bulunmuştur. Psikolojik hareketin bu örgütlenmelere karşı saldırısı ise açık fili saldırıdan daha çok içine sızma, yanlış bilgilerle yönlendirme, iç karışıklık yaratarak güvensizlik geliştirme mücadele yerine didişmeyi geliştirme ve böylece zaman yitimine, enerji kaybına uğratma vb. biçimlerde gelişmiştir. Buda halk nezdinde ciddi bir güven kaybına neden olurken, sömürgecilerin çıkarlarına hizmet edebilecek sahte söylemler kullanan ajan örgütlenme ve kimler tarafından kurulduğu iyi bilinen tarikatları gelişimine kapıların aralanmasına imkan sunmuştur. Psikolojik hareketin bir sonucu olarak gelişen böylesi bir ortamda zindandan çıkanlara yönelik saldırılarda bunun bir tamamlayıcı faktörü olarak geliştirilmiştir.

Zindanlar Kürt halk tarihinde ve direniş mücadelesinde saygın ve tartışmasız bir yere sahiptir. Psikolojik hareketle yapılmaya çalışılan da son derece haklı olarak edinilen bu itibarın yok edilmesi olmuştur. Bunun içinde zindandan çıkanlar hedef alınmıştır. Zindandan çıkanların zaaflarının kullanılması, haklarında söylentilerin geliştirilmesi ve bir hedef haline getirilmiş olmaları da bunun bir sonucudur.

En son 22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde ve 29 Mart 2009 yerel seçimlerinde görüldüğü gibi psikolojik hareket bunlarla da sınırlı kalmamış AKP'nin her yönüyle iktidara getirilmesi, yasal demokratik siyaset zemininin Kürt özgürlük mücadelesine kapatılarak DTP'nin bitirilmesine yönelik olarak özel örgütler kurularak kapsamlı bir hareket yürütülmüştür. Bu hareket kapsamında oluşturulan özel örgütler tam bir psikolojik saldırı hareketi yürütmüşlerdir. Bunlar sürekli olarak yasal, demokratik siyasal zemini sürekli kontrol altında tutmaya çalışmışlar ve bunun içinde ajanlar sızdırmaya ve işbirlikçiler oluşturmaya çalışmışlar ve istihbarat faaliyetleri yürütmüşlerdir. Tüm bunlar sonucunda edindikleri bilgiler sonucunda taktikler belirleyerek harekete geçmişlerdir. En son olarak devlet tarafından gerçekleştirilen KCK'ye yönelik saldırı sonucunda açılan mahkeme iddianamesinde ele alınan konular, dile getirilenler ve sunulan kanıtlara da bu kapsamda ele alınmışlardır. Böylece tüm yasal demokratik siyasal alan kontrol altına alınmaya çalışılmıştır.

Psikolojik Savaşın Özel Savaş Kapsamında Stratejik Olarak Ele Alınarak Geliştirilmesi

Bunu açımlayıp bireye kadar indirgemekte yarar vardır.

Özel savaş, stratejik olarak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD tarafından ele alınmış ve geliştirilmiştir. İkinci Paylaşım Savaşı sonrası ABD, artık kapitalizmin jandarmalığını üstlenmiştir. ABD, sömürgecilik mirasını devralmıştır. Özel savaş da, kapitalizme karşı duran kim varsa, onlara karşı yürütülen bir savaş olma özelliğiyle anılmaya başlanmıştır. Bu anlamda; hedefinde toplumun en küçük dokusuna varıncaya kadar kapsamı geniş olarak sürdürülen bir alana yayılan savaş olma özelliğine sahip kılınmıştır. O nedenledir ki dinsel, mezhepsel, etnik, kültürel, sınıfsal kesimler; kadın ve erkek olarak cinsler; toplum içerisindeki yaş grupları; ailede tek tek bireylere varıncaya kadar herkes, özel savaşın hedefi haline getirilmişlerdir. Bu çerçevede de toplum içinde, bireyler nezdinde sürdürülen özel ve psikolojik savaş; o bireyin, o toplumun seçeneğini, tercihini kapitalizmden yana yapması; kapitalizmin kendisine öngördüğü yaşamı benimsemesi ve kendisine o yaşam dışında bir yaşam seçeneği bırakmaması anlamına gelir. Bireyin bu anlamda kapitalist sistemi yaşayan, onun

alışkanlıklarını yaşamının amacı haline getiren bir duruş sahibi olması; buralarda toplum ve kişilik nezdinde özel savaşın başarı kazanması demektir. Önderlik bu duruma; “İnsanın maymunlaştırılması” diyor. Ve kapitalizme karşı mücadelenin ne anlama geldiğini anlatırken de “En onurlu savaş insanın hayvanlaşmaya karşı insanlık onurunu koruma savaşıdır” demektedir. Önderliği böyle bir tanım yapmaya ve değerlendirmeye götüren özel savaş gerçekliği işte budur. Kapitalizmin birey ve topluma karşı yürüttüğü özel savaşın, neden olduğu tahribatlara karşı insanın insan olarak, toplumun toplum olarak var olma savaşını anlattığı için Önderlik öylesi bir belirlemede bulunuyor. Bunun içindir ki, özel savaş ele aldığımız zaman, sadece stratejik anlamda ele alınan, uygulanan değil; aynı zamanda bir bütün olarak topluma ve bireye karşı yürütülen bir savaş olarak görmek ve değerlendirmek durumundayız.

Özel savaşın toplum ve birey üzerinde en fazla etkili olmasını sağlayan da psikolojik savaştır. Psikolojik savaş toplumu ve bireyi öyle bir noktaya getiriyor ki, artık toplum ve bireyin yapmış olduğu her şey kapitalizmin ön gördükleri doğrultusunda geliyor. Yapılan her şey kapitalizmin çıkarlarına güç ve destek veren bir davranış haline geliyor. Özel savaşın toplum üzerine ve kişilikte yarattığı sonuçlardır bunlar.

Doğal toplum özellikleriyle, egemenlikli-devletçi uygarlık özellikleri, tarihsel olarak bir çatışma halindedir. Doğal toplum özellikleri, toplumu komünal demokratik değerlerle bütünleştirirken insanlığı, erdemli yaşamla buluşturmaya götürüyor. Bunun karşısında egemenlikli sınıflı, devletçi uygarlık özellikleri ise, insanı var eden temel özelliklere karşı savaşarak hayvanlaşmaya götürüyor. Kapitalizmin kişilikte, toplumda yürütüp sonuç aldığı özel savaş insanda da, toplumda da hayvanlaşmayı yaratmaktan başka bir amaç taşıyor. İnsan komünal-demokratik değerlerden ne kadar uzaklaşırsa, o kadar fazla egemenlikli, devletçi-sınıflı toplum özellikleriyle buluşuyor. Bu da sınıflı uygarlığın en gelişmiş biçimiyle, kapitalist özelliklerin kişiliklerdeki somutlaşmasıdır. Alışkanlıklar, ilgiler, kişilikteki yabancılaşma buna göre geliyor. Bunlar da psikolojik savaşla gerçekleştiriliyor. Bunun için, eğitim yaygın bir şekilde bu amaca hizmet eder hale getiriliyor. Toplumu düşünsel alanda etkilediği ölçüde, onun yansımasını sağlayacak tüm araçları, organları, imkânları kulla-

nıyor. Basın yayını organları bu konuda çok etkili bir şekilde kullanılıyor. Birey kendi doğal özellikleri dışına çıkarılarak, kapitalizmin istediği şekilde olan, ona göre davranan bir birey haline getiriliyor. Bu çerçevede de kişinin beğeni ve güzellik ölçüleri ya da değer olarak kabul ettiği ölçüler kapitalist modernitenin isteğine uygun hale geldiği zaman, amaca ulaşılmış oluyor.

Toplum ve bireyin esas aldığı ölçüler doğal toplumun komünal demokratik özelliklerine göre mi, yoksa kapitalist sistemin ona verdiği ölçülere göre mi belirleniyor? Eğer kapitalizmin ona verdiği ölçüler temelinde belirleniyorsa, orada bireyde de toplumda da özel savaş etkili olmuş demektir. Veya toplum içerisinde onun dile getirdikleri, rağbet görüp ilgi uyandırıyor, demek ki orada özel savaş başarılı olmuştur. Mesela, moda neye göre belirleniyor? Zaman zaman bazı yiyeceklerin reklâmı yapılıyor. Bazen de bazı tüketim mallarının reklâmı geri plana çekiliyor. Bazen hiç de ihtiyaç olmadığı halde, suni olarak kullanım malzemeleri yaratılıyor ve bunlar piyasaya sunuluyor. Piyasada da bu ürünler büyük ilgi görüyor. Bu, özel savaşın kişilere benimsetmiş olduğu, sözde ihtiyaçları karşılama biçimidir.

Ayrıca, kapitalizmin yönlendirmesiyle açığa çıkan kitlesel davranışlar da söz konusu olabilmektedir. Mesela, yer yer televizyonlarda karşılaşırız. Bir dizi ya da herhangi bir programda bir davranış biçimi, bir mimik sıkça kullanılıyor. Bir bakıyorsun ki bu, giderek toplumu etkileyerek, herkesin yaptığı bir davranışa dönüşüyor. Yani toplum onu taklit etmeye başlıyor. Önderlik “Toplum için, maymunlaşma....” tanımını daha çok da bu tür durumlar için yapıyor. Yani kendisi olmaktan çıkan, kendisine ait olan ölçülere göre değil de kapitalist modernitenin kazandırdığı şekil ve biçimi kabul eden bir toplum gerçeğini kastediyor. Bu davranış ve biçim, yemeden-içmeden tutalım, davranışa, ilişkilere, alınan bütün yaşamsal ölçülere, değer olarak kabul edilen ilkelere varıncaya kadar geniş bir alanı kapsıyor. Toplum, özellikle de bu tür şeylere son derece açık hale getiriliyor.

Şu yanlışlığı biz çoğu defa yaşadık. İki binli yıllara girerken, iki binli yılların ‘barış ve demokrasi’ yüzyılı olacağı şeklinde değerlendirmeler yapıldı. İki binli yılların demokrasi ve barış yüz yılı olması gerçekten de arzulanan, istenen ve karşı olunmayan bir hedeftir. Herkes

bunu ister. Ama iki binlere girdik, barış ve demokrasi gelmedi. Elbette bu durum, iki binli yıllarda barış ve demokrasinin gelmeyeceği anlamına gelmez. Eğer mücadele edilirse, gelecektir. Yani kendiliğinden olmayacaktır. Bilimsel teknolojik devrimden, bilgi yüz yılından- toplumundan bahsettik. Bilgi yüzyılı ve toplumu bilinçli insanla oluşmuş toplum demektir. Yani bilgili insana bilinçsiz insan muamelesi yapılamaz.

Bilgili insan, kendiliğinden bilgili olan bir insan değildir. Öğrenen, öğrendiklerinin doğru olduğunu test eden bu ölçüde doğru kararlar alan, aldığı kararların doğruluğunu pratikte gören, uygulayan özgürleşmiş insan demektir. Özgürleşmiş bilgili insan oluşmadan, bilgi toplumundan bahsetmek yanılgıdır ve öyle yanılgılar içine de girilmektedir.

Psikolojik Savaşın Bireyi Toplumsallıktan Uzaklaştırmanın Temel Bir Yöntemi Olarak Kullanılması

Kişi özgürleşmeden, ondan birey olması beklenemez. Kişi birey olmadan, onun özgürlük anlayışının nereye gideceği bilinmemektedir. Özgürlük deyince, birey olmayan kişiler için, ilk önce aklına geleni yapmak ya da o anki bedeni ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutarak onu karşılamak gelir. Özgürlük aklına geleni yapmak mıdır, yoksa sorumluluk bilinciyle hareket etmek midir? Özgürlük, yaptığınla başkalarının özgürlüğünü sınırlandırmak mıdır, yoksa kendi özgürlüğüyle birlikte başkalarının özgürlüğünün önünü açmak mıdır? Bu konularda yanlışlıklar yaklaşımlar çok fazla olmaktadır. Özgürlük ve bilgi toplumu bu nedenlerle çarpık anlaşılmaktadır.

Yirmi birinci yüzyıla girdik. Yirmi birinci yüz yıl, bilgi toplumu oldu diye biz de hemen bilgili insan mı olduk? Değil. Bilgili insan, özgür insandır. O zaman biz de hemen özgür insan mı olduk? Değil, böyle özgür, böyle bilgili insan ya da birey olunmaz. Bilgili ve özgür olmak, onun gerçekten de gereklerini yerine getirmekle olur. Böylesi yanılgılar içine girildi. Bu yanlışlıklar, kişiliklerde özel savaşın çok daha etkili olmasına neden olurken; psikolojik savaşın da üzerimizde etki kurmasına neden oldu. Çarpık eğilimler ve yanlış yaklaşımlar gelişti. Bunlar özgürlük adına, demokrasi adına savunulmaya başlandı. Halbuki kişinin içinde yaşadığı kaynak olan toplum köleleştirilmiştir. Terbiyesini köleleştirilmiş bir toplumdan ve köle-

leştiren bir insan gerçekliği ile karşı karşıyayız. Hiyerarşik devletçi sistem bir köleleştirme ve topluma karşı savaş sistemidir. Önderliğimiz, boşuna Hiyerarşik Dönem için 'Köle Toplumun Doğuşu', Köleci Dönem için 'Köle Toplumun Oluşumu', Feodal Dönem için 'Olgunlaşmış Kölelik Dönemi', Kapitalist Dönem için de 'Genelleşmiş ve Derinleşmiş Kölelik Dönemi' demedi.

Uygurlik sistemi toplumu ahlak ve politikadan uzaklaştırmak olarak karılaştırma ve sürüleştirme sistemidir. Devletli uygurlik sistemi, karılaştırma ve sürüleştirmeyi adeta kendi var oluş şartı olarak bellemiştir. Bunun için de insanlar ile oynamaktadır. İnsanların başta zihniyetleri olmak üzere her şeylerine hitap ederek onları kendi çıkarları için tehlike olmayacak ve kullanılabilir bir hale getirmektedir. İradesiz, sorunlarını çözemeyen, toplumsallık karşısında sorumluluklarını yapamayan, muhalefet edemeyen, örgütsüz ve bu nedenle de devlete göbekten bağımlı bir toplumsal gerçeklik yaratmaktadır. Bu durum, toplumu ve kişiyi özünü teşkil eden demokratik komünal özelliklerden uzaklaştırmış, onları gerçek halleri olan doğal hallerinden koparmıştır. İnsan türü için var oluş koşulu olan toplumsallaşma saldırı altında iken ve özünden önemli ölçüde uzak düşürülmüşken bireyin özgür olduğundan bahsedilebilir mi? Özgürlük yaratabilmek, kendi özüne göre davranabilmektir. İnsanın özünün de en genel anlamda ahlak ve politika anlamına gelmek üzere toplumsallaşma olduğunu, bize insanlaşma tarihi vermektedir. İnsan, toplumsallaşarak var olur. İnsan, insanlaşmayı toplumsallaşma faaliyeti içinde olanaklı kılar. En özgür insanların ahlaki ve politik toplum insanları olmasının nedeni, onların bu toplumsallaşma faaliyetlerine olan katılımlarıdır. Özgür insan kendisi ile var oluş koşulu olarak tanımladığı toplumu arasında iki farklı kimlik tanımlaması yapmaz. Toplumu, toplumsallaşmayı adeta anası olarak beller, onu temel güç kaynağı olarak görür, kendisini de toplumsallaşmaya katkı sunduğu oranda gerçekleştirir, var eder. Bu yönüyle birey özgürlüğü ile toplum özgürlüğü birbirinin karşısına konacak iki farklı şey olmaktan çok birlikte olan-olacak olan şeylerdir. Bireyin tek başına özgür olabileceği ya da özgür olduğu savları, tamamen safsata olmanın yanında, özü toplum düşmanlığı olan liberalizmin ve gerisindeki temel zihniyet formu olarak devletçi zihniyetin bir yaratımıdır. İnsanları insanlıktan çıkarmak için uydurulan bir yalan ve kandırmacıdır. Dolayısıyla bireyin

kendini toplumsallaşmanın karşısına yerleştirerek özgürlük iddiasında bulunması, ne adına hareket edilirse edilsin, esasında özü insanlıktan çıkarma olan sistemi yaşamak anlamına gelir. Buna da bireyin özgürlüğü değil de bencilliklerin yaşam bulma özgürlüğü anlamına geldiği açıktır. Devletçi sistem, bunu yaygınlaştırarak aslında insanın var oluş şartıyla oynamaktadır. Eğer toplumsallaşma esas alınmazsa, herkes kendi bencilliğinin peşinden sürüklenirse, insan türünün sonunun dinazorlaşma olacağını Önderliğimiz her defasında dile getirmektedir.

Önderliğimiz, içinde yaşadığımız koşullara ne diyor? Yirmi birinci yüz yıla ilişkin güçlü değerlendirmeler yapıyor ama içinde bulunduğumuz koşullara da "Kaos aralığı" diyor. Kaos aralığı bir geçiş dönemidir. Ama herhangi bir geçiş dönemi değildir. Kim örgütlü, kim hazırlıklı, kim güçlüyse onun kazanacağı bir geçiş dönemidir.

Onun için özel savaş, kim toplumu-örgütü etkiler, kim kişileri-kadroları kazanırsa savaşı onun kazanacağı gerçeğinden hareket etmektedir. Örgütümüze ve kadrolarımıza karşı özel savaş ve psikolojik savaş bu temelde yürütülmüştür-yürütülmektedir. Örgüt içinde iki binin ilk yıllarında o kadar çok sorunun yaşanmasının, o kadar çok kafaların karışmasının nedeni, örgütümüze karşı geliştirilen özel ve psikolojik savaşın yarattığı doğrudan sonuçlardır. Bunun etkileri hala da vardır. Düşünsel alanda, psikolojik alanda yaratılan etkilenme diğer etkilenmelerden daha kalıcı ve etkili sonuçlar yaratır. Bunun etkisinden kurtulmak uzun bir sürece yayılır. Demek ki biz psikolojik savaş ele alırken, herhangi bir savaşmış gibi ele almayacağız. Çünkü psikolojik savaş, savaşın fiilen sürmediği dönemlerde çok daha etkili ve öncelikli yürütülen bir savaş olarak sürer. Yirmi dört saatin her saati, her saatin her dakikası, her dakikanın her saniyesinde sürekli olan bir savaş olarak yürütülür. Beynin sürekli açık olduğu gerçeği, insanın uyurken bile beynin çalıştığı gerçeği psikolojik savaşın her an her saniye neden sürdürüldüğü gerçeğini ortaya koyar. Beyin çalıştığı sürece algılar. Beyin ne verirse onu alır. O verilenle, algılananla yaşama sürekli yön verir. Psikolojik savaş budur. O açıdan kişiye ve topluma karşı sürekli sürdürülen ve yürütülen bir savaştır. Hasım güçler arasında ise bu çok daha fazla geçerlidir.

Sinir Savaşı ve Soğuk Savaş

İkinci Dünya Savaşı olmuştur. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları arasında şiddete dayalı olmayan ama bir savaş olarak da kabul edilen bir savaş vardır. Buna 'sinir savaşı' denilmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra da süren bir savaş vardır. Bu savaşa 'soğuk savaş' denmiştir. Soğuk savaş dönemine psikolojik olarak yürütülen savaş hakimdir. Bu da özel savaş kapsamında ele alınıp yürütülen psikolojik bir savaştır. ABD, Sovyetler Birliği'ni fiili bir savaşla mı teslim almıştır? Hayır; psikolojik savaşla teslim almıştır. Ne yapmıştır? Sovyetler Birliği'ni kendine benzetmiştir. Sovyetler Birliği silahlanma, siyasal egemenlik ve ekonomik kalkınma vb. üzerine ABD ile rekabet içine girmiştir. Sovyetler Birliği, ABD ile siyasal egemenlik mücadelesi içine girdiğinde hem paradigmasal nedenlerle hem de bu rekabet ortamının yarattığı sonuçlarla ABD'den bir farkı kalmamış, ona benzemiştir. O nedenle sadece bu örnekten yola çıktığımızda bile psikolojik savaşı herhangi bir savaş olarak ele alamayacağımız görülür.

Fiili sürdürülen bir savaş, şiddet yoluyla kısa sürede bir sonuç yaratır. Ama psikolojik anlamda yürütülen bir savaş sonuç aldığı zaman, sorunu köklü olarak çözer. Yani kendine benzetir. Kendine benzettiği zaman, istenildiği kadar "sömürgecilere, devlete karşıyım" denilsin, sömürgecilerin bir payandası haline gelmiş olunur. İçimizde de vardı bazıları, ne yaptılar? 'Demokrasi' dediler, bizi 'demokrasizlik'le suçladılar, bizi 'reel sosyalizme benzemek'le suçladılar; ama özgürlük, demokrasi derken kastedilen özel savaşın demokrasiydi. Özgürlük derken de kapitalizmin ona sunmuş olduğu özgürlüklerdi. Ne yaptılar? Halkların özgürlük mücadelesine ihanet ederek sözde uzun süre karşılarında savaştıkları sistemin içine yerleştiler. O sistemin toplum karşıtı faaliyetlerinde kullanılmak üzere Irak'a gittiler. Birisi lokantacı oldu, diğeri haraç topluyor. Peki, lokantacı olmak, aynı zamanda paralı bir sistem içinde halkın sömürülmesine ortak olmak değil midir? Halktan toplanan haraç, aynı zamanda kendi çete düzenini kurmak değil midir? Nerede kaldı özgürlük? Nerede kaldı demokrasi? Bu durum, düşman olarak görülenin bir benzeri olmak değil midir? O nedenle biz psikolojik savaş herhangi bir savaş olarak ele alamayız. Psikolojik savaşı, her an yürütülen ve kimi hedefliyorsa onun üzerinde sürekli etki kurmayı sürdüren bir savaş olarak görmeliyiz.

Psikolojik Savaşın Araçları

Diğer bir nokta psikolojik savaş yürütülürken, araçlarından bahsetmiştik. Araç olarak, basın- yayın organları, fikir kulüpleri, sözde sivil toplum örgütleri, partiler, dernekler, sendikalar, araştırma-inceleme kuruluşları, akademiler, kültürel ve düşünsel alanda topluma hitap eden-yönelen vb. kuruluşlar şeklinde kendilerini örgütlüyorlar. Bunlar toplumsal alanda incelemeler yapan, araştırma kurumları şeklinde kendilerini örgütlüyorlar. Onlara göre yeni stratejiler belirliyorlar ve onlara göre hareket ediyorlar. Bunların en önemli kuruluşları belirttiklerimizdir. Türkiye'de daha önce Toplumla İlişkiler Başkanlığı oluşturulmuştur. Bu kuruluş (TİB)Türkiye'de, psikolojik savaşın ana karargâhı olarak bir rol oynamıştır. Görevleri: Topluma karşı nasıl mücadele edilir? Toplum nasıl etki altına alınır? Toplum bir amaç doğrultusunda nasıl harekete geçirilir? Bu gibi sorulara yanıt temelinde tartışma, tezler ortaya koyma ve buralarda üretilen politikaları, Türkiye'deki siyasal kurumların önüne getirmek vb. biçiminde belirlenmiştir. Bu şekilde kurumlar oluşturulurken, dernekler, sendikalar, okullar ve dini kuruluşlar gibi yerler psikolojik savaşın kullanılıp, uygulandığı araçlardır. Bunlar değişik propaganda biçimlerine başvurumaktadırlar. Bu propagandalarını 'Beyaz', 'Gri' ve 'Kara' propaganda şeklinde sürdürmektedirler.

Kara PropagandaAsılsız olan, yalana dayalı propaganda yöntemidir. Yapılan asılsız, yalan propagandalarla halk içinde kargaşa ve provokasyon yaratılması hedeflenir.

Gri PropagandaGerçekler bulanıklaştırılmak istenir. Var olan gerçek ters yüz edilerek, topluma olduğundan farklı sunulur. Var olanın ters yüz edilmesi, olduğundan farklı gösterilmesi bilinçlerde bir bulanıklaşmaya neden olur. Bu toplum üzerinde en etkili bir propaganda yöntemi olarak kullanılır. Örneğin, bir yerde bir olay olmuştur, olayda birilerinin başına bir şey gelmiştir, ama olayın nedenlerini ve sonuçlarını olduğundan farklı gösterdiği için toplumun o olaydan hareketle farklı şekilde yönlendirilmesi hedeflenir. Bu nedenle Gri propaganda en tehlikeli bir propaganda yöntemi olarak kullanılır.

Beyaz PropagandaDost güçlerin lehte yapmış olduğu

açıklamalardır, demeçlerdir ve beyanlardır.

Bu şekilde de psikolojik savaş yürütülürken kullanılan propaganda yöntemlerine başvurulur. Biz, bunların somutlaştırılmasını Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan örneklerde daha geniş olarak görebiliriz.

Bio İktidar, Özel Savaş Devleti ve Derin Devlet

Diğer yandan özel savaşlar daha çok, özel savaşın sosyalist, ulusal kurtuluşçu demokratik hareketlere karşı devletlerin geliştirdiği özel bir uygulama idi. Silahlı zorla bir başarıya ulaşılmadığı noktada toplumun her alanına daha etkin nüfuz edip başarıya ulaşmasını tamamlayan aygıtlar olarak tanımlanıyordu. Onun için özel savaş tanımı insanda dönemsel bir uygulama olarak algılamaya neden oluyor. Özel savaş sadece dönemsel ortaya çıkan bir sorun, bir direniş karşısında uygulanır sanılır. Ama onun dışında devlet, bilinen politikasını sürdürür. Bugün bio iktidardan, Foucault'un çok bahsettiği 'disiplin toplumu' yerine, 'kontrollü toplum'dan yani toplumun tüm hücrelerine, yaşamsal tüm alanlarına kadar yönetildiği bir durumdan bahsediliyor. Böyle ele alınırsa, kapitalist modarnite, bugün yaşadığı kaos durumunda zaten günlük olarak özel savaş devleti ile kendisini ayakta tutuyor.

Özel savaş geçmişteki gibi gerilla hareketlerine, sosyalist ve ulusal kurtuluşçu hareketlere karşı dönemsel uygulanan çok özel bir politika olmaktan çıkmış, genel anlamda direnen-direnmeyen günlük sistem içinde yer alan tüm kesimlere, insana-bireye karşı uygulanan bir politika haline gelmiştir. Yani sistemin genel olarak kendisini sürdürmesi olmuştur. Çünkü geçmişte kaba devlet vardı ve egemen devlete karşı direnen hareketler karşısında uygulanan psikolojik ve askeri özel savaş vardı. Fakat bugün itibarıyla kapitalizmin geldiği çok farklı bir aşamadan ve bio iktidarların toplumu çok farklı yönlendirmesinden bahsediliyor. O zaman bu özel savaş ve bio iktidar yönetimini yan yana getirdiğimizde nasıl tanımlayacağız? Özel savaş günlük bir olay haline gelmemiş midir?

Bu bölümün daha iyi anlaşılması için Kürdistan ve Türkiye'yi somutlaştıracğız. Çünkü özel savaşın rejim haline geldiği en somut ülkelerin başında Türkiye yer almaktadır. Mesela, eskiden milyonluk ordular oluşturuluyordu, şimdi ordular küçültülüyor. Ordularda tümenler ve kolordular vardı. Ama şimdi ordularda tümenlerden,

kolordulardan vazgeçiliyor ve tugaylar düzeyine düşülüyor. Milli ordulardan vazgeçiliyor, profesyonel ordular kullanılıyor. Sayısal olarak gücü az, ama vurucu gücü üstün bir savaş stratejisi uygulanıyor. Tüm ordu gücünü, tüm askeri-militer gücün özel savaş şeklinde örgütlendiği koşullarda doğal olarak onu örgütlendiren ideoloji de devletin resmi ideolojisi haline geliyor. Bu anlamda her şey ekonomi, siyaset, toplum ve kültür buna göre şekillendiriliyor. Doğal olarak sistemin kendisi de özel savaş bileşimi haline gelmiş oluyor. Günümüzde devlet gerçekliği bu şekilde somutlaşıyor.

Devlet tartışmaları 1950'lerden beri dünyada yürütülmektedir. Türkiye'de de devlet tartışmaları yetmişli yıllardan sonra yürütülmeye başlanmıştır. Yürütülen bu tartışmaya neden olan gerekçeler vardır. Devletin yürütme-yasama-yargı organları olmasına ve bu organlar vasıtasıyla gerekli kanunlar çıkarılarak uygulanması ve bağlayıcı olması gerekirken, bunun dışında kararların alınması ve uygulanması devleti tartışma konusu yapmıştır. Bunlar olurken de yargı-yasama ve yürütme organlarının seslerini çıkarmamaları sorgulamada etkili olmuştur. Bu nedenle devlet bir görünen, bir de görünmeyen biçimiyle tartışılıyor. Onun için, devlet içinde 'derin devlet' tanımı ile anlatılmak istenen, asıl devletin kendisi oluyor. Derin devlet, yani bir anlamda bugün Türkiye'de bahsedilen Ergenekon ismi, hükümete, yargı ve yasamaya rağmen karar ve uygulama gücü olan bir mekanizma için kullanıyor. Günümüzde de, daha çok özellikle Türkiye gibi ülkeler için bu tür nitelermeler ve değerlendirmelerde bulunuluyor. Çünkü Türkiye gibi ülkeler ve devletler yeni sömürgeci. Yeni sömürge ülkelerde devlet işbirlikçi ve bağımlı bir güç olduğu için ipleri de başkalarının elindedir. Böylesi devletlerde doğal olarak görünen ve göstermelik bir yön varken, bir de asıl işlerin yürütülmesi, yönlendirilmesi vardır.

Göstermelik biçimde, dört yılda bir seçimler yapılır. Seçilen hükümet bir yürütme gücü olarak 'iktidar' olur. Seçilen meclis yasama organıdır ve orada kararlar alınır. Bu kararlar nasıl alınacak, nasıl uygulanacak sorusu gündeme geldiğinde de asıl yönlendirici olan güçler devreye girer. İşte bu 'asıl yönlendiren güç' gerçeğine 'derin devlet' denilmektedir. O günkü koşullarda, devletin var olan karakterine göre bu derin devletin birleşenleri de değişiyor.

Örneğin, günümüzde derin devlet deyince ne anlıyoruz? Özel

savaş yönetiminin kendisini anlıyoruz. Özel savaş yönetiminin kendisi derin devlettir. Bunun görevi, özel savaşa ilişkin tüm kararların alınmasında ve uygulanmasında belirleyici olmaktır. Ülkenin geleceğine ilişkin hangi adımlar atılacaksa, onları belirlemektir. Türkiye’de bugün bunlar kimlerdir? Genelkurmay Başkanı’dır, Cumhurbaşkanı’dır, Başbakan’dır. Uygulamada, Türkiye siyasal yaşamında etkili olan bakanlardır, bakanlıklardır. MİT Başkanı’dır. Asıl kararlar buralarda alınır. Fakat önemli olan buralarda alınan kararların uygulanmasıdır. Buralarda alınan kararlar nasıl uygulanır? İlk önce buralarda alınan kararlara bir meşruluk kazandırılmaya çalışılıyor. Bu meşruluk, alınan kararların uygulanma safhasında pürüzlerin çıkmaması için hükümetler, meclisler tarafından gerekli tedbirlerin alınmasıyla elde ediliyor. Bu yasallaşmanın sonucunda bu süreç, daha aktif biçimde uygulanır. Yani derin devlet, kararlar yasallaşmadan önce, kararların alındığı ve uygulandığı yerdir.

Bu durum, farklı ülkelerde, farklı biçimlerde de kendini gösterir. Örneğin: Tarihin çeşitli dönemlerinde güçlü devlet ve imparatorluklar vardır. Bu devletlerde imparatorlar, krallar, padişahlar, şahlar ve sultanlar vardır. Bunların arkasında da devlet işlerinin yürütülmesinde rol alan etkili kişilikler ve şahsiyetler vardır. Bu etkili kişilikler, bazen farklı tarikatlara, mezheplere ya da inanç gruplarına üye olabiliyor. Ama hepsinin de uzlaştıkları, bütünleştikleri, buluştukları husus, ortak bir irade, ortak bir disiplin ve biraraya geliştir. Böylece bunlar da şahların, sultanların, padişahların, kralların arkasında iktidarı yürüten güçler olarak, siyasal mekanizma içindeki yerlerini almış oluyorlar.

Örneğin, İngiltere’de bazen İşçi Partisi bazen de Muhafazakâr Parti iktidar oluyor. Ama biz bugün zaman zaman hükümete gelen İşçi ve Muhafazakâr Partilerinin, İngiltere’de asıl hükümet haline gelebildiklerini söyleyebilir miyiz? Hayır! Örneğin, İşçi Partisi Hükümeti egemen sermayenin çıkarlarına ters bir yaklaşımda bulunduğu zaman, orada kontrgerilla ya da derin devlet diye adlandırılan güç, harekete geçerek çok kısa sürede İşçi Partisi Hükümeti’ne son verebiliyor. Nasıl son veriyor? Bir genel grev düzenliyor. Gösteriler düzenliyor. Çeşitli baskı grup ya da güçlerinin muhtıra vermesini ayarlıyor. Çeşitli anlaşmaların uygulanmasında sorunlar yaratıyor. Sonuçta hükümet alaşağı ediliyor. Benzeri bir durum Türkiye için de

geçerlidir. AKP hükümet oldu, ama AKP’nin hükümet olmasına nasıl müsaade edildi? ‘Mecliste çoğunluğu bulundurursun, bizim istediğimiz kararları alırsın, bizim istemediğimiz kararları da alamazsın.’ şeklinde gerçekleşen bir iktidar olma sürecidir. AKP, ‘mecliste ben varsam, hükümet bensem benim dediklerim de olmalıdır’ demeye başladığında, nasıl değerlendirmeler yapılmaya başlandı? : ‘AKP, devleti-iktidarı ele geçirmek istiyor’ dendi. Demek ki, hükümet olmakla devleti, hatta iktidarı elinde bulundurmak aynı şey değildir.

Devlet iktidarını elinde bulundurmak; devletin temel organlarını elinde bulundurarak, devletin politikasını belirleyen kararlar alınmasını sağlamak demektir. Bunun için illa hükümet, bakan olmak gerekmiyor. O kendini devletin bürokrasisinde yuvalamıştır. En ücra noktalara kadar hâkim kılmıştır. Türk Devleti’ni anlatırken, ‘asker ve sivil bürokrasinin bileşkesi üzerinde yükselmiştir’ denilmektedir. Bu asker ve sivil bürokrasi denildiğinde anlaşılması gereken, devletin ordu içerisindeki asıl temsilini sağlayan kesimlerdir. Bunlar komuta gücüne göre ayarlanmıştır. Cumhuriyetin oluşumunda İttihatçı ya da bir başka deyişle derin devletçi Fevzi Çakmak ve İsmet İnönü vardı. Bunların politikalarına karşı çıkan generaller olduğu zaman bunlar tasfiye edildiler. Mustafa Kemal de, bu iktidar çatışmaları içinde kuşatmaya alınıp nötralize edildi. Hatta en yakın arkadaşları öldürülerek ya da başka bir biçimde etkisizleştirilerek tasfiye edildi.

Devletin bürokratik kurumlarında yer alanlar vardır. Bunlar devlet bürokrasisi içerisinde değişmeyenlerdir. Hükümetler içerisinde değişmeyen görevlere sahip olanlardır. Asıl faaliyet yürüttükleri alanlarda devleti temsil edenler bunlardır. Devletin en tepesinde bunlar olurken, devletin en alt kurumlarına varıncaya kadar derin devlet yaygınlaştırılır. Bu anlamda derin devlet denildiği zaman sadece tepedeki birkaç kişi anlaşılır. Devletin görünen yüzüne paralel olarak, görünmeyen cephesinden de tepeden tırnağa kadar kendisini örgütlü bir güç haline getirmiş olan mekanizmadır. Bunlar için bağlayıcı olan, devletin temel prensipleridir. Türkiye’de cumhuriyetin kurulmasında devletin temel prensipleri, cumhuriyetin ilkeleri biçiminde dile getirilmiştir. Özellikle 1924’lerden sonra Cumhuriyet’in ilkelerinde öne çıkan hedefler vardır. Karşıt olarak görülen güçler vardır. Bu karşıt güçler: komünistler ve Kürtlerdir. O süreçte padişahlıkla, sağ tarafta belli sorunlar yaşandığı için halifelik ya da inanç örgütlenme-

lerini de kendisine karşıt olarak görmüştür. Yani İslami çevreler de karşıt güçler içinde yer almıştır. Bu iç politikada, dış politikada ve milli savunma konularında temel prensiplerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Savunma gücü, iç ve dış politikada devletin temel organizasyonunu yürütmekle yükümlü olan bir güç haline gelmiştir. Eğer bunun dışına çıkılırsa ona müsaade etmeyen bir güçtür. Buna nasıl müsaade etmiyor? Kapatarak, çalışmasını engelleyerek müdahale ediyor ve daha farklı yöntemlerle onu ortadan kaldırarak müdahalesini gerçekleştirmiş oluyor.

Onun için de derin devlet, devletin sivil ve askeri bürokrasisinin zirvesinde yer alanların, devletin yasal görünürlüğüne rağmen asıl kararların alındığı ve uygulama için direktifin verildiği, harekete geçmenin sağlandığı mekanizma oluyor. Bunun dışında bazı kesimler var. Örneğin, Türkiye’de Mehmet Ağar’dan bahsediliyor. Mehmet Ağar derin devlet miydi yoksa devlet üzerinde iktidar olmak isteyen kliklerden birinin sözcüsü müydü ya da öne çıkan birinin ismi miydi? O süreçte MİT ve polis tartışmaları, çatışmaları var. MİT’in öne çıkan bazı temsilcileri tasfiye edilirken ya da kızağa çekilirken, İç İşleri Bakanlığı’na bağlı polis gücü öne çıkartılıyor. İktidarda etkili olmak isteyen Çiller kliği, o güce dayalı olarak toplum ve siyasal yaşamda etkili hale gelmek istiyor. Bu durum, derin devlet üzerine yürütülen çatışmalarda yer alan kliklerin varlığını gösteriyor. O çatışma sonucu güçlenerek öne çıkan, derin devleti ele geçiriyor. Mesela Türkiye’de doksanların sonlarına geldiğimiz zaman, derin devlet çetelerin eline geçmişti ve derin devletin eski temsilcileri buna karşı bir mücadeleyi başlatmak zorunda kaldılar. Susurluk Olayı ardından Genelkurmay, polis teşkilatı ve bürokrasi içerisinde yaşanan tasfiyeler hep bunun sonucu olarak gerçekleşmiştir. Özet olarak, Türkiye’de derin devlet denildiği zaman anlamamız gereken, özel savaş yönetimidir. Özel savaş yönetiminin kendisidir, Genelkurmay’dır, MİT’tir, Başbakan’dır, Cumhurbaşkanı’dır, uygulamalı gücün de öncelikli olan bakanlıklardır. Bunlar hükümete rağmen, hükümetin aldığı kararları alan, uygulanmak üzere hükümetin önüne koyan ve uygulamasında da birinci derecede takip etmekle yükümlü olan bir güçtür. Bunların seçimlerle iş başına gelmesi veya seçimlerle iş başından indirilmesi diye bir durum söz konusu değildir. Devlet için görevlerini yapabildikleri sürece görevlerini yaparlar.

Devlet içinde görevlerini yapamadıkları düzeyde de farklı görevlerle yine derin devlete bağlı şekilde çalışmalarını sürdürürler.

Bu konuda Rêber APO’dan yapacağımız bir alıntı ile derin devletin tarihsel köklerine farklı bir boyutta ışık tutmak oldukça yararlı olacaktır.

“Laiklik ortaçağda Yahudi yapı ustalarının Katolik dünyanın hegemonyasını kırmak için geliştirdikleri bir (Masonik) mezheptir. Her ne kadar pozitif bilimlerle iç içe geliştiği gözlemlense de, Yahudi ideolojisinin Rabbanik unsurunun bir türevi olduğu kuşkusuzdur. Bu husus iyi anlaşılmadan, gerek laiklik gerek yol açtığı sorunlar anlaşılamaz. En az diğer dinsel gelenekler kadar Rabbanik (Tanrısal; Yahudice ‘efendi’ anlamına gelir) unsur taşımaktadır. Fakat bu gerçeğini çok gizli ve özel ambalajlarla inşa etmek durumundadır. Ortaçağ Katolikliğinin amansız baskıları bu tür yöntemler kullanmalarını zorunlu kılmıştır. Hollanda-İngiliz burjuva devrimiyle hamle yapan laikler, Fransız Devrimi’nden çok daha büyük kazançlar sağlamışlardır. Ulus-devlet inşası ile devlet çekirdeğinin ulaşılması, tanınması ve iktidardan düşürülmesi en zor olan kesimi olarak örgütlenmişlerdir. Bu dönemden günümüze kadar bu hâkimiyetlerini sürdürmektedirler. Derin devlet olgusu biraz da bu gerçeği ifade eder. Dünyada bugün sayıları iki yüzü geçen her ulus-devlet laik olduğu kadar Masoniktir. Kapitalist modernitenin ideolojik hegemonyasının temel gücüdür. Etkileri küreseldir. Bu konularını halen pekiştirerek sürdürmektedirler. Diğer etkili oldukları odaklar medya tekelleri, üniversite hocaları başta olmak üzere dünyanın stratejik gidişatında pay sahibi olan birçok sivil toplum kuruluşlarıdır. Laik dünya dedikleri modernitenin akıl hocaları ve denetmenleri konumundadırlar. Dünyevi, seküler dedikleri işlevleri bu kapsamdadır.”

Süreklileşen Özel Savaş

Özel savaş, bir özel hareket, bir de stratejik olarak ele alınıp uygulanması boyutuyla belirtmiştik. Bu bölümde, özel savaşın askeri anlamda çeşitli uygulama biçimleri olsa da, geliştirilen bir strateji olarak onu uygulayan rejimi ele geçiren özel savaş hükümetlerinden, özel savaş rejimlerinden bahsedeceğiz. Bunun anlamı şudur: Özellikle kapitalist modernitenin sömürüsü derinleştikçe, buna karşı anti-kapitalist mücadeleler gelişmektedir. Onun için, kapitalist egemenliğin devamını isteyen güçler, kullandıkları yöntemleri süreklileştirmek zorunda kalmışlardır. Kullandıkları yöntemleri süreklileştirmek zorunda kalmaları ya da süreklileştirmeleri artık özel savaşın dönem-

sel bir uygulama olma durumundan çıkmasına neden olmaktadır. Burada özel savaş, süreklileşiyor. Özel savaşın süreklileşmesi, özel savaşı uygulayan güçlerin karakterine de tamamıyla uygun düşmektedir. Özel savaşı araç olarak kullanan güçler, onusuz yapamayacaklarını, onusuz var olamayacaklarını gördükleri andan itibaren kendileri de kullanılan araçlar haline geliyorlar. Yani araç, amaç haline dönüşmüş oluyor. O amacın uygulanması için de her şeyin, onun hizmetine sunulması gerekiyor. O nedenle özel savaşın süreklileşmesi, özel savaşın sistemsel bir boyut kazanması, rejim ve iktidar haline gelmesi, o ülkenin ekonomisinden, siyasetine, toplumsal yapısından insani şekillenişine kadar ona hizmet eder hale gelmesi demek oluyor. Ve her şey, o noktadan sonra özel savaşın hizmetine giriyor. Bu çeşitli biçimlerde kendisini gösteriyor.

Özel savaş süreklileşmişse, savaşın ve mücadele eden taraflar da buna göre toplumsal, siyasal ve askeri alanda bir konumlanma içine giriyorlar. Özel savaş, bu konumlanma içerisinde bir taraf olarak egemenlerin kendi varlığını sürdürmesinin yegâne aracı oluyor. O öyle yegane bir araç ki, nasıl devlet, kişinin içine girerek onu kendine benzetiyorsa, özel savaş da onu uygulayarak her şeyi kendine benzetir bir hale geliyor. Burada özel savaşın sistemsel bir boyut alması, doğal olarak özel savaş yürütücülerinin de buna göre bir biçim, buna göre bir konum kazanmasına neden oluyor. Böylece özel savaş, geçmişte derin devlet tarafından yönetilen bir olgu iken, devletin tüm organları bir özel savaş organı haline gelmiş oluyor. Okulları da, ekonomik politikaları da buna hizmet ederken, planlama teşkilatları da bunları planlar hale geliyor. Yani devleti var eden temel kurumlarda, organlarda kendini kurumlaştıran bir olgu haline geliyor. Meclisi de ona göre karar alıyor, yürütmesi de ona göre hareket ediyor. Mahkemesi de yine ona göre yargılıyor ve kararlar alıyor. Böylesine bir pozisyon kazanıyor. Geçmişte özel harekât biçiminde, özel savaşın stratejik uygulama biçiminde onu generallerine ve uygulamadaki güçlerine yaptırıyorlardı. Ama özel savaşın bir sistem, bir rejim haline gelmesi, bu uygulamayı doğrudan kendisi yapar duruma gelmesine neden oluyor. Başbakanlığı kendisi direkt üstleniyor, Cumhurbaşkanı, Genelkurmay bunları yapıyor, sorumluluğunu alıyor. Yani direkt üstleniyor. Özel savaşın uygulamasındaki var olan aracı halkalar bu şekilde ortadan kalkıyor. Bu bizzat hükümetler tara-

findan, sistemler tarafından yürütülen bir olgu haline geliyor.

Günümüz koşullarında özel savaşa bu haliyle yaklaşmamız gerekiyor. Çünkü kapitalist sistem kaos aralığından güçlü olarak çıkmak istiyor. Küresel sermaye yeni dünya düzenini dünyaya hakim kılmak için bu kaos aralığından başarılı çıkmak istiyor. Çabalar tamamıyla bu yöndedir. Bunu nasıl gerçekleştirecek? Aşılmış yirminci yüzyılın ekonomik, siyasal, askeri politikalarına göre mi bunu gerçekleştirecek? Hayır! Ya da parçalı devlet mekanizmasıyla, devlet organları ile mi bunu gerçekleştirecek?

Devlet içinde yargı, yasama, yürütmeden yani kuvvetler ayrımından bahsedilir. Bunlar, aynı zamanda devleti tamamlamakla birlikte, birbiri karşısındaki 'bağımsızlığını' koruyan organlardır. Kaos aralığından devlet bu şekilde parçalı bir biçimde mi çıkacaktır? Ya da devlet, kaos aralığından bu şekilde parçalı çıkabilir mi? Çıkamaz! Bu noktada kaos aralığından güçlü olarak çıkmak isteyen devlet, kapitalizm, bu süreci her şeyiyle kendini örgütlü bir güç haline getirerek tamamlamak istiyor. Bu da tamamıyla Türkiye gibi ülkelerde özel savaş rejimleri, özel savaş hükümetleri şeklinde kendisini somutlaştırıyor.

Özel savaş halklara karşı yürütülen bir savaştır. Toplumun en küçük dokusuna karşı bile mücadelenin verilmesi anlamına geliyor. Geline aşamada kapitalizme ve onun sistemlerine karşı, toplumun yeni arayışları var. Her ne kadar bu yeni arayışlar, yanlış yönlendirmeler sonucu kapitalizme güç verir hale gelseler de, yine de kapitalizme karşı oluşan tepkileri dile getirmektedir. Toplamların bireylere kadar yeni arayışlar içerisine girmesi, kapitalizme karşı toplumsal alandaki muhalefetin varlığını, alternatif yeni bir toplumsal yaşamın oluşturulabileceği gerçeğini ortaya koyuyor. Bu gerçeklik karşısında salt özel savaş uygulamalarıyla kapitalizmin başarılı olması mümkün müdür? Eğer toplum, her alanda kapitalizme karşı bir başkaldırı içine girmişse, her alanda ona karşı arayışların sahibi ise; kapitalizmin de, ona karşı topyekun bir savaşı yürütmesi gerekir. İşte bu savaş da özel savaş kapsamına girmektedir. Bu savaşın yürütülmesi de, sadece aracı halkalara dayanarak sürdürülen bir savaş kapsamını fazlasıyla aşıyor. Bu, devletin tüm organlarıyla üstlenmesi ve sorumluluk alması gereken bir savaş anlamına geliyor. Bunların hepsini yan yana getirdiğimiz zaman karşımıza çıkan ne oluyor? Sistemin, hükümetle-

rin, rejimlerin de özel savaş temelinde şekillendirilmesi gerçekliğini ortaya çıkarıyor.

Sürekli müdahaleler, sürekli çıkartılan özel yasalar, sürekli gündeme getirilen özel uygulamalar, devleti hep özel yükümlülükler, özel uygulamalar, özel kararlar, özel yasalarla kendini var eden ve yaşatan bir olgu haline getiriyor. Devlet gerçekliği bunu ifade ediyor. Özel uygulamalarla, yasalarla ayakta kalmıştır. Topluma karşı geliştirilen özel kanunlarla mücadele yürütmüştür. Bütün bunlar özel savaşın, devletin değişmeyen karakteri haline gelmesine neden olmaktadır. Bütün bunlar, yan yana getirildiğinde, özel savaşın dönemsel bir olgu olmaktan çıkıp, süreklileşen bir olgu haline geldiğini, rejimsel bir boyut kazandığını; bu temelde kurulan hükümetler tarafından yürütüldüğünü ortaya koyuyor.

Günümüzde özel savaşa bir de bu boyutuyla yaklaşmamız gerekir. Bu nedenle biz, AKP hükümetine 'özel savaş hükümeti' diyoruz. Türkiye Cumhuriyeti'ne 'özel savaş rejimi' adını veriyoruz. Buna bağlı olarak, özel savaşın bu yeni ele alınışı biçimi ve rejimsel bir boyuta yükselmesi nedeniyle, özel savaş da bu temelde kendini yeniden yapılandırıyor. Örneğin, geçmişte, özel savaş nasıl yürütülüyordu? Bunu ordu içerisinde oluşturduğu özel birliklere dayandırıyordu. Yeraltı unsurlarını harekete geçirerek sürdürüyordu. Yani özel harbin yerüstü ve yeraltı unsurlarını harekete geçirerek bunu yapıyordu. Ama şimdi geline aşamada, özel savaşın yeraltı unsurları diye herhangi bir şey kalmıyor. Çünkü devletin kendisi doğrudan özel savaş gücü haline geliyor. Bu ordusunu da yeniden düzenlemesi gibi bir sonuç yaratıyor. Ordusunu nasıl yeniden düzenliyor? Milyonluk büyük ordular yerine, küçülmüş ordular haline getiriyor. Ulusal milli ordular yerine, paralı profesyonel ordular kuruyor. Yani hacmi küçültüyor. Ama hacmi küçültülen gücünü, yoğunlaştırılmış vurucu bir güç haline getiriyor. Mesela, şimdi dünyada tugaylar tartışılıyor. Büyük orduların küçültülmesinden ve onun yerine tugayların kurulmasından bahsediliyor. Orduların sayısının azalmasından bahsediliyor. Milli ordular yerine, profesyonel paralı orduların oluşturulmasından bahsediliyor. Bu özel savaşın almış olduğu rejimsel boyutun doğrudan bir sonucudur. Özel savaş rejiminin gelmiş olduğu bu aşama, günümüzde ideolojik anlamda bir yenilenmeyi de gerekli hale getiriyor.

1950'lerden sonra, özel harekâtın ideolojik argümanlara başvurduğu ifade ediliyordu. Yani ideolojik argümanlar, ideolojik söylemler kullanıyor ve böylelikle savaşa ideolojik bir çehre kazandırmaya çalışmaktaydı. Bu kazandırılan ideolojik çehreyle ulusalcılığı, milliyetçiliği öne çıkarıyorlardı. Bu durum, onların daha fazla üniter-devlet ve ulus-devlet şekillenişinde ısrar etmesine neden olmaktaydı. O milliyetçilik, diğer halk topluluklarını kendi egemenliğine, kendi sömürsü altına almasına onları götürmekte ya da böyle bir istemle hareket etmelerine neden olmaktaydı. Tekelcilik ve onlarla işbirliği halinde gelişen, işbirlikçi sermaye, ulusal devleti kendi çıkarlarına uygun görürken, milliyetçilik söylemini kullanıyordu. Ama günümüzde küreselleşmeden, küresel sermayeden bahsediliyor. Peki, küresellik, milliyetçi söylemleri kabul eder mi? Küresel sermaye, ulus-devlet ısrarını kabul etmez. Küresel sermayeyi elinde bulunduran güçler, kendi alanına kimsenin girmesini istemez. Ama kendisi de, dünyanın her yerine girerken hiçbir şeyin kendisine engel olmasını kabul etmez.

Ulus-devletler, milliyetçi-ulusalcı söylemler, küresel sermayenin dünya hâkimiyetiyle çelişen olgulardır. Bu noktada özel savaş biçimini alan rejimler, hükümetler söylem olarak da kendilerini yenilemek zorunda kalıyorlar. Kendilerinin yenilenmekle karşı karşıya olduklarını görüyorlar. Bu nedenle eski söylemlerinden vazgeçiyorlar. Yeni söylemler kullanıyorlar. Bu, Türkiye açısından çok daha somuttur. Şimdi Türkiye'de bir siyasal İslam'dan bahsedilmektedir. Peki, siyasal İslam'ı kim geliştirmiştir? Günümüzde siyasal İslam'ın geliştiriciliğini ABD yapmaktadır. Çünkü ABD küresel sermayenin günümüzdeki öncüsüdür ve dünya imparatorluğuna oynamaktadır. Yine, 'yeşil kuşak' stratejisini kim ve neye karşı geliştirmiştir? ABD, kendi çıkarlarına karşı tehlike olarak gördüğü güçlere karşı bunu geliştirmiştir.

Türkiye'deki AKP'yi, ABD organize ve finanse etmektedir. Fetullah Gülen'den bahsediliyor. Fetullah Gülen ABD'de yaşıyor. AKP'nin akıl hocalığını kim yapıyor? Fetullah Gülen'in kendisi yapıyor. Fetullah Gülen vasıtasıyla ABD, çeşitli müslüman ülkelere, Türki devletlere, halklara uzanıyor. Bunların kullandıkları söylemler daha çok İslamiyet ile ümmetle ilgilidir. İslam ve ümmetten bahsederken, Türkçülüğü de reddetmiyor ve onu Türkçülükle de birleştiriyor. Onun için Kürtlere, 'Müslüman kardeşlerimiz' diyor,

başka bir şey demiyor.

Günümüz koşullarında hükümetlerin-rejimlerin, küresel alanda yaşanan gelişmelere bağlı olarak, kendilerini özel savaşa göre yeniden konumlandirmaları gerekiyor. Ona göre uluslararası sermayeyle daha fazla bütünleşmeyi sağlayacak, uluslararası sermayenin çıkarlarını daha fazla temsil eder bir konuma getirerek; ona uygun söylemleri kullanarak kendisini yenilemek isteyen ve “yenileyen bir güç olma” konumunda tutuyor. Bu nedenle günümüzde özel savaşın, rejimler boyutuna yansıdığını-süreklileştirdiğini, hükümetlerin de özel savaşa göre oluştuğunu görmekte yarar vardır. Bu birden mi oluşmuştur? Hayır! Daha önce belirtmiştik, kaynağını önceki uygulamalardan almıştır. Önceki uygulamalar da bir süreklileşmeyi sağlamıştır. Ama günümüzde bu şekilde bir aşama kat etmiştir.

Rêber APO’nun bu konuda aktaracağımız değerlendirmesi oldukça çarpıcı olmaktadır:

“1947’de İsrail’e büyük bir destek verildi. Sonra Filistin karşıtlığı temelinde İsrail kuruldu. Yine 1947’de KDP etrafında Kürtleri toplama-yı başladılar. Kürtleri birinci yolla bitiremeyeceklerini anlayınca ikinci yolu denediler. Bu ikinci yöntem 60 yıldır izlenen bir politikadır. Kürtlere küçük bir devletçik kurdurup sonra tüm Kürtleri de bu küçük devletçik etrafında toplamayı hedefliyordu. Özellikle Kuzey Kürtleri yani Türkiye’deki Kürtleri bu yolla kontrollerine almak istiyorlardı. Şimdi AKP, bu ikinci yolu temsil ediyor. Aslında Türkiye de küçük bir Türkiye’dir. Türkleri Balkanlardan, diğer yerlerden sürüp Anadolu’ya sıkıştırdılar. Küçük bir Türkiye oluşturdular. Aynı zamanda Büyük Turancılık fikrini de önlerine attılar.

Aslında önce İzmir-Manisa civarlarında daha doğrusu Anadolu’da bir İsrail kurmak istiyorlardı. Burayı Yabudi yurdu olarak görüyorlardı. Sultan Abdulhamit’ten toprak istenmesi de bu nedenden dolayıdır. Sultan Abdulhamit kabul etmedi. Sonra Anadolu’ya sıkıştırılmış küçük bir Türkiye kurdular. Bu Türkiye, Kürt karşıtlığı temelinde İsrail’in rolünü oynayacaktı. İzmir-Manisa civarlarında Yabudiler çok güçlüdür. Şimdi İzmir milliyetçiliği deniliyor ya basında; o da işte bunlardan kaynaklanıyor. Bu İzmir milliyetçiliği, Kürt karşıtlığı temelindedir. Mustafa Kemal’e İzmir’de suikast yapılması da bununla bağlantılıdır. Sebataycılar olarak da bilinir. Ta 1650’lerden itibaren Sebataycılar buralarda güçlüdür.

Bunlar Beyaz Türkçülüğü de geliştirenlerdir. Bu ikinci yolu ABD ve İngiltere de destekliyor, İsrail’in de bir kesimi destekliyor. İsrail bir bütün değil: Ebud....bundan bir önceki. Olmert, AKP ile ilişkileri güçlüydü, AKP’yi destekliyordu. Şimdi Netanyahu ise biraz daha farklıdır. Bunlar milliyetçidir. İsrail’in bir kesimi bu yolu desteklemiyor. Fransa’da yapılan bu son baskınların ardında da bu proje bulunmaktadır. Sarkozy de bunlardandır. Biliniyor, Yabudi kökenlidir.”

Din İstismarcılığı ve AKP Çizgisi

Bu bölümde siyasal değerlendirmelerin ağırlıklı olarak tartışılması, özel savaş rejiminin günümüzde almış olduğu boyutun anlaşılması açısından gereklidir. Çünkü bugün Türkiye’de bu temelde oluşmuş bir özel savaş hükümetine karşı bir mücadele geliştiriyoruz. Bu, PKK’ye karşı özel savaş yürütmekle yükümlü olan, bunun sorumluluğunu üslenmiş bir hükümettir. Bazı çevreler, Türk Genelkurmayı ile AKP arasındaki ilişkileri henüz anlamış değildir. Erdoğan’la Yaşar Büyükanıt’ın seçim öncesi Dolmabahçe Sarayı’nda yapmış oldukları anlaşmaların hangi temelde olduğunun yine İlker Başbuğ ile Erdoğan’ın uzlaştıkları temel noktaların ne olduğunun henüz bilincine varmış değillerdir. Hala Genelkurmay ile AKP’nin uzlaşmasını görmeyen, Genelkurmay’dan medet uman yaklaşımlar var. Bununla beraber tersinden bir yaklaşım da var. AKP ile Genelkurmay’ın uzlaştıklarını görmeyen, hala AKP’nin demokratikleşmeden yana, barıştan yana adım atacağı gibi ham düşünce ve hayallere kapılanlar var. Bunlar çevremizde de, Türkiye’de de var. Türkiye’de bizim çevremizde yer alan birçok kişide hala AKP’den demokratikleşme beklentisi var. Tayip Erdoğan bir açıklama yaptı, AKP yetkilileri de bunu dillendirdiler. ‘Biz İrlanda ve Bask modelini araştırıyoruz’ dedi. İrlanda ve Bask modelini Türk Hükümeti’nin araştırması Kürt sorununa çözüm getirme yönünde değildir. Bask modelini araştırıcaksa, Bask dediği zaman Bask’ın varlığını kabul etmesi gerekir. İrlanda dediği zaman, İrlanda’nın varlığını kabul etmesi gerekir. Öyle ki Türk Devleti ‘Kürdistan’ diye bir şeyin varlığını kabul etmiyor. Bask modelini, İrlanda modelini uygulayacaksa bir ülke, bir halk gerçeğini kabul etmesi gerekir. Kürdistan’ın ülke ve halk gerçekliğini kabul etmeyen bir devletin İrlanda ve Bask modelini uygulaması, onu geliştirmesi düşünülemez. Bunlar neyi araştırıyorlar? İngiltere Hükümeti

İRA'ya, İspanya Hükümeti ETA'ya kaşı nasıl mücadele etti, tasfiyei nasıl gerçekleştirmeye çalıştı, tüm bu konularda neleri yaşadılar, eksikleri neydi? gibi konuları araştırıyorlar ki PKK'ye karşı kullanacakları yol ve yöntemleri daha sonuç alıcı kılsınlar. Yani bu alanlarda kendilerini daha fazla güçlendirmek istiyorlar.

Türkiye'de özel savaş hükümeti olma gerçekliği, özel savaşın Türkiye'de süreklileşen bir savaş olması ve her hükümetin de buna hizmet edecek şekilde görev alması gerektiği görülmezse, biz karşımızda duran böylesi bir güce karşı gereken bir mücadeleyi de yükseltmeyiz. Biz özel savaşın böylesine süreklileştiği, oluşan hükümetlerin de bu savaşı yürütmekle yükümlü olduğu gerçekliğini bilerek özel savaşı ele almak durumundayız. Eğer böyle ele alırsak, buna göre bir mücadele gelişecektir.

Bizim sorunumuz AKP Hükümeti'ni yıkmak mıdır ya da yerine CHP'yi getirmek midir? Hayır! Onlar karşısında kendi alternatif sistemimizi oluşturmaktır. Demokratik komünal yaşamın, toplumda temel yaşam biçimi olarak örgütlenilmesini sağlamaktır. Hükümeti yumuşatma gibi bir sorunumuz da yoktur. Özel savaş sistemi içinde yer alma gibi bir sorunumuz da yok. Aksine özel savaş hükümetine karşı mücadele sorunumuz var. Kendi mücadelemiz sonucunda, kendi yeni yaşam modelimizi pratikleştirme gibi bir sorunumuz var. Sorunu böyle ele almak, bizi özel savaşın günümüzde almış olduğu biçimin doğru kavranmasına ve bizi ona karşı daha güçlü mücadele yürütmeye götürecektir.

O nedenle özel savaşın süreklileşmiş halini tartışırken siyasal, ideolojik değerlendirmelerin yapılması gerekmektedir. Çünkü o bizi bir çözümlemeye götürecektir. Türk Devleti savaşı tırmandıracaktır. Ona göre hazırlıklarını yapmıştır. Bu hazırlıklarını sadece askeri boyutta mı sürdürüyor? Hayır! Diplomatik, propaganda, ekonomik boyutuyla ve arkasına almaya çalıştığı halk desteğiyle bunu sürdürmeye çalışıyor. Yani özel savaş, bir sistem olarak bir hükümet olarak, topyekûn olarak karşımıza geliyor. Buna karşı mücadele etmek gerekiyor.

Buna karşı mücadele nasıl yürütülür? Mesela kontrgerilla karşısında gerilla mücadele edebilir. Ama gerilla, her yönüyle üzerine gelen bir savaş karşısında tek başına sonuca ulaşamaz. Bununla beraber halk serhıldanlarının gelişmesi gerekecek. Halk serhıldanları geli-

şirken, halkın, devlet dışında kendi yaşamını örgütleyebileceği yeni mekanizmalar yaratması gerekecek. Halk devletten, sömürgeci sistemden uzak, kendi yaşamını örgütler hale gelecek. Bir yandan onun örgütlenmesi, diğer yandan serhıldanlar, öbür tarafta gerilla birbirini tamamlayacak. Bunların tamamlayıcı ise, propaganda ve ajitasyon çalışmaları olacak. Çünkü özel savaş, içerisine girilen süreçte daha çok kendini psikolojik savaş temelinde var ediyor. Bu temelde toplumu yeniden şekillendirmeye ve siyaseti yönlendirmeye çalışıyor. Basın-yayın organlarına, kültür kurumlarına ve toplumun direkt duygusuna, düşüncesine hitap edecek olan ve böylece toplumun davranışını, eylemini kontrol altına alacak olan kurumlarına stratejik düzeyde bir rol biçiyor. Bu geçeklik her alanda özel savaşın topyekûn saldırısının boşa çıkartılmasını gerekli hale getiriyor. Bu da özel savaşın yeni almış olduğu biçimi, onun süreklileşen sistemsel ve hükümetssel karakterini doğru çözümlemeyi gerektiriyor.

Bu, doğru çözümlenmezse ne olur? Meşru savunma savaşı darılır ve devlet topyekûn özel savaş tırmandırarak hasmını boğar. Yok edemese bile marjinalize eder. O nedenle biz burada özel savaşı AKP boyutuyla, AKP Hükümeti boyutuyla, AKP-Genelkurmay uzlaşmasının ortaya koyduğu sistemsel, rejimsel boyutuyla değerlendirmek durumundayız. Yani AKP'yi, AKP- Genelkurmay uzlaşmasını bu şekilde ele almamız gerekmektedir.

Kısaca toparlarsak; özel savaş bugün itibarıyla bir rejimdir. Tüm devletler bir savaş rejimidir. Kapitalizm ciddi anlamda sistem olarak bir kaos süreci yaşamaktadır. Geçmişte daha çok özel ve dönemsel bir uygulama olarak ortaya çıkan özel savaş, bugün bunun ötesine geçmiştir. Bugün devletlerin, hükümetlerin kendisi bir özel savaş rejimi, özel savaşın temel uygulama alanı haline gelmiştir. Çünkü kapitalist modernite, bunların dışında artık kendisini yaşatamaz durumdadır. Yapısal krizi ciddi olarak devam etmektedir. Aslında, kaos süreci denilen budur. Kapitalist sistemin yarattığı tahribatlar tüm çıplaklığıyla gözler önündedir ve tüm toplum kesimlerinde, dünyanın birçok yerinde ciddi rahatsızlıklar yaratmaktadır. Bu rahatsızlık askeri, siyasi, sosyal, ekonomik özgürlüklerden tutalım, doğal çevre tahribatına, sağlık alanından beslenme ve konut alanına, kültür-sanat alanından yaşam alanına kadar hepsine yansımaktadır. Yani bir bütün olarak bu sistemin geldiği kriz aşaması, günlük olarak özel

savaş yöntemlerinin toplumun her alanında yürütülmesini zorunlu kılıyor. Eğer bu yapılamazsa, sistem kendisini idame ettiremiyor, toplumu yönlendiremiyor. Toplumsal sorunlar kesinlikle patlak veriyor. Toplum, ayaklanmalara ve isyanlara sürükleniyor. O yüzden özel savaş daimi bir rejim olarak ayakta tutulmaya çalışılmış oluyor.

Bio iktidar diye tanımlanan yönetim şekli vardır. Bugün Önderlik özellikle AKP Hükümeti'yle birlikte bio iktidar tanımlamasını daha çok kullanıyor. Mikro kredilerle satın almadan bahsediyor, bio iktidarla Türkiye toplumunun ve Kürtlerin yönetilmeye çalışılmasından bahsediyor.

Türkiye'de de sorunların geldiği aşama, egemenler tarafından toplumun başta Türkler ve Kürtler olmak üzere bir bütün olarak siyasal, sosyal, ekonomik alanda günlük özel savaş politikaları olmadan yürütülemeyeceğini göstermektedir. Onun için AKP Hükümeti, tam bir özel savaş rejimi olarak ortada duruyor. Geçmişin derin devleti, asker, devlet bürokrasisi, temel devlet kurumlarını çok daha aşan bir konumda aktif bir rol alıyor. Ve AKP bugün kendisini bu temelde kadrolaştırıyor. AKP bugün kendisini devletleştirmeye çalışıyor. Adeta geçmişin derin devleti tasfiye edilerek; yeniden bir kadrolaşma ile derin devlete el değiştirilmek isteniyor. Eski devlet yapısı, asker, CHP, Dış İşleri Müsteşarlığı, yargı, Merkez Bankası olmak üzere başka birçok kesim buna direnmiyor. Ama AKP de bunun karşısında ısrarından vazgeçmiyor.

AKP Cumhurbaşkanlığı'nı da ele geçirdi, önümüzdeki yılları da garantilemek istiyor. Bunu da kendisi için hayati bir düzeyde ele alıyor. AKP'nin bu ısrarlı yaklaşımı aynı zamanda Büyük Ortadoğu Projesiyle bağlantılı olarak geliyor. AKP'nin arkasında küresel sermaye var. Dünya Bankası'ndan IMF'ye, ABD'nin birçok finans kurumlarından tutalım, Avrupa sermaye gruplarına kadar birçok finansal güçten destek görüyor. Çünkü bu güçler, Ortadoğu'ya yeni bir siyasi şekil vermek için, yeni bir siyasi akımın yaratılmasını kendi çıkarlarına görüyorlar.

Siyasal İslam, geçmişte ABD'nin Ortadoğu'daki anti-emperyalist mücadelelerin karşısına çıkarılan 'yeşil kuşak projesi'nden de yararlanarak başta Afganistan'da olmak üzere hem SSCB'ye hem İran'a karşı farklı bir renk olarak ortaya çıkartıldı. Bu durum koşullara uyarlanmış farklı bir dengelemeydi. Fakat bugün itibariyle 'yeşil kuşak

İslamı' da engel konumuna geldi. Onun için yeni bir versiyonla, daha yumuşak, ılıman, liberal politikalara açık olan, liberalizmin temsilciliğini yapan ama İslami kimliği de elden bırakmayan, bu anlamda Ortadoğu'nun her tarafına açılım yapabilecek, kabul görebilecek bir siyasi yaklaşımla AKP gibi partiler ortaya çıkarılmaya başlandı.

O nedenledir ki, AKP projesini sadece Türkiye ile sınırlandırarak ele almak yetersizdir. Bugün, Cezayir'de de AKP var, hatta sembolü bile lambadır. İsmi de AKP'dir. Yine Kuzey Afrika'nın bazı ülkelere yine AKP adıyla kurulan partiler var ve siyasete daha aktif olarak girmeye çalışıyorlar. Bunların aniden mantar gibi ortaya çıkmış olmaları, uluslararası güçlerin bölgeye yönelik projesi ile ilgilidir. Onun için AKP'yi sadece Türkiye açısından değerlendirmek yetersizdir. Bugün Cezayir'de aynı parti niye çıkıyor, niye aynı sembolle çıkıyor? Başka yerde neden çıkıyor? Kuzey Afrika'da bir ülkede yine AKP var. Onun sembolü de lamba değil, gaz lambasıdır. Bu çerçevede AKP, geçmişin yeşil kuşak uygulamasından çıkarılan sonuçlar temelinde yenileştirilerek bugüne uyarlanmış yeni bir siyaset tarzı oluyor.

Bu anlamda Türkiye'ye baktığımızda daha yoğun değerlendirmek gerekiyor. Somutlaştırarak, özgün uygulamalarıyla açığa çıkarak değerlendirmek gerekiyor. Özel savaş, stratejik anlamda İkinci Dünya Savaşı sonrasında gündemleşti. Temel bir tartışma, askeri ve siyasi bir konu haline geldi. Derin devlet, o süreçle birlikte çok daha kullanılır bir hale geldi. Bugün itibariyle özel savaş rejimleri, daha çok tartışma konusu olmaktadır. Tabii özel savaşı temellendirip kökleriyle buluşturmaya çalıştığımızda, bunu devletin çıkışıyla ilişkilendirmeye kadar da götürebiliriz ve bu da yanlış olmaz. Çünkü şunu söyleyebiliriz: Sümer Rahip Devleti'nin ideolojik çarpıtması da özgür insan üzerine bir özel savaştır. Onu köleleştirmek için uyguladığı bir özel savaş yöntemidir, bilinç çarpıtmasıdır.

Toplumsallığın çözülmesi, bilinç karartılması, inanç çarpıtılması, insanın köleleşmeye alıştırılması devlet aygıtı tarafından sürekli olarak başvuru olan özel yöntemlerle geliştirilmiştir. Ama bugün ve İkinci Dünya Savaşı sonrası bunun çok daha açık şekilde dile getirilmesinin sebepleri vardır. Yani İkinci Dünya Savaşı 1945'ler sonrası kapitalizm, büyük bir krizin içine girdi ve ciddi yıkım yaşadı. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sonrası, kapitalizme yönelik ciddi bir tartışma

ortaya çıktı. Sistemin kendisini klasik yöntemlerle, klasik sömürgecilikle yönlendiremeyeceği; yine disiplin toplumu yaklaşımıyla, toplumun ağırlıklı baskı araçlarıyla disiplin altında tutularak yönlendirilemeyeceği; toplumsal başkaldırıların, uyanışların çok ciddi olarak ortaya çıktığı ve sistemin de bunlara dayanılarak yürütülemez hale geldiği bir süreç yaşandı. Bu anlamıyla devlet aygıtı kendisini ve sömürüyü sürdürebilme açısından çok daha yeni yöntemler geliştirmek zorunda kaldı. Sömürüyü, baskıyı askeri, sosyal, siyasal, ekonomik anlamda daha ciddi derinleştirmek, törpülemek, daha inceltmek, çeşitlendirmek ve toplumun, sosyal alanın her alanına nüfuz ettirmek durumunda kaldı. Bununla kendisini daha da gizlemiş oldu.

Bununla birlikte devlet kendisini değiştirme, reforme etme ihtiyacı duydu. Kendini yeni bir şekle büründürerek devam ettirmek zorundaydı. Burada bu sonuç ortaya çıkıyor. Devlet eski kaba yöntemleriyle kendisini idame ettiremez hale geldi ve iflas etti. Özel savaşın 1945, 1960'lar sonrası bu kadar yoğunlaşmasının sebebi de budur. 1945'lerden sonra gelişen süreç içerisinde ayaklanmalar yaşanmıştır. Bu ayaklanmalar içerisinde 1960'larla birlikte yaşananların özel bir anlamı vardır. '1968 öğrenci olayları' süreci olarak değerlendirilen bu başkaldırıları, ciddi ayaklanmalar olarak değerlendirilmişlerdir. Öyle ki tarih ve sosyal bilimciler 1968 öğrenci olaylarını 1848 Avrupa devrimlerine benzetmişlerdir. Yaşanan bu gelişmeler karşısında ise kapitalist sistem yeni yöntemler geliştirerek, kendini yeniden organize etme gereğini duymuştur. Bu şekilde giderek özel savaş kullanılan bir yöntem olma sınırlarını aşarak bir rejim haline gelmeye ve tüm devletler açısından dönemsel uygulama olmaktan çıkarak, süreklileşen bir hal almaya başlamıştır.

Toplumlar, kaba devletin baskı araçlarıyla, aygıtlarıyla zapt-u rapt altında tutulamaz hale gelince, disiplin toplumu düşüncesi, yöntemi, projesi iflas etmiştir. Böylece toplumu, her alanda daha ciddi kontrol etme gerekliliği ortaya çıkmıştır. Günlük yaşamdaki giyimden-kuşama, yeme- içmeden, seyahat etme ve çalışma merakına kadar toplum basitleştirilmeye başlanılmıştır. Böylece toplum kolay yönetilir, günlük ihtiyaçları etrafında koşar hale getirilip etkisizleştirilen bir konuma sokularak, toplumsallık parçalanmaya çalışılmıştır.

Ortada toplumsallık diye bir şey bırakmak istemeyen kapitalizm, insana yönelik özgün olarak politikalar uygulamaktadır. Özel savaş

açısından böyle değerlendirildiği zaman, aslında özel savaş kapitalist süreçle birlikte toplumu parçalayan, toplumsallığı öldüren, bireyi yalnızlaştırıp tüm toplumsal gücünden kopartan, Önderliğin tabiriyle "Maymunlaştıran, günlük tüketen, gün içinde kendi ihtiyaçları peşinde koşan" bir hale getirmektedir. Genel olarak bakıldığında kapitalizmi böyle ele almak gerekmektedir.

Kapitalizm ve özel savaş mantığıyla değerlendirildiğinde toplumun siyasal ihtiyaçları, tercihleri de yönlendirilmektedir. Bugün itibarıyla bakıldığında, Türkiye'de AKP'nin bu kadar ön plana çıkartılmasının sebeplerini bu temelde değerlendirmek ve tartışmak gerekmektedir. Türkiye gibi ülkelerde ciddi siyasal sorunlar ağır olarak yaşanıyor. Ciddi siyasal bunalımlar, krizler vardır. AKP, ciddi siyasal krizlerin olduğu koşullarda ortaya çıkmıştır. AKP parti olarak DSP-ANAP- MHP hükümetinin çöktüğü, ciddi ekonomik krizin, siyasal boşluğun, kaosu yaşadığı, toplumda ciddi çalkantıların olduğu ve alternatifsizliğin yaşandığı bir ortamda kuruluşunu ilan etmiştir.

Bir tarafta açık devletin kendisi, diğer tarafta da Kürt tarafının özgürlük mücadelesi bulunmaktadır. Türkiye'de bu temel iki güç, iki keskin uç biçiminde siyasal süreç üzerinde etkili olmaya çalışırken, ara bir yerde duran ve ciddi bir tercihsizlik yaşayan ama önemli bir güç olan kalabalık toplumsal kesimlerin varlığı söz konusudur. AKP, işte bu kesimlere yönelik olarak, onların önüne büyük bir şişirmeyle çıkarılan bir siyasal tercih olmuştur.

AKP Türkiye'de bu şekilde aniden ortaya çıkartılmıştır. Türkiye'de Osmanlı sürecinden(17.yy'dan) beri, Sebatay Sevi isimli dönme bir Yahudi önderliğinde örgütlenen Sebataycılar vardır. Sebatay Sevi, ölümle tehdit edilerek zorla müslümanlığı kabul etmiştir. Ama bu sözde kabul edişe rağmen Yahudi inancına olan bağlılığını da sürdürmüştür. Bugün de Sebataycılar, resmiyette müslüman görünmelerine rağmen alttan alta, Yahudi geleneklerine göreneklerine, inancına göre yaşayan bir topluluk olarak Türkiye'de hala varlıklarını hem de etkin bir şekilde sürdürmektedirler. Recep Tayyip Erdoğan'ın da Sebataycı olduğu ve bunlar tarafından hazırlandığı söylenmektedir.

R.T.Erdoğan Milli Görüş Hareketi içerisinde eğitilen bir şahsiyet olarak siyasal alanda adı duyulmaya başlanmıştır. Refah Partisi içerisinde çalışırken, okumuş olduğu bir şiir gerekçe gösterilerek cezaevi-

ne alınmıştır. Cezaevinde kendisine biçim verilmeye devam edilerek iktidar için hazırlanmıştır. Daha sonra da cezaevinden çıkarılarak oluşan hükümetin başına getirilmiştir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Recep Tayip Erdoğan için modern Sebataycı denilmektedir.

Burada R.T.Erdoğan için yapılan Sebataycılık iddiası önemli olmaktadır. Çünkü Sebatayistlerin siyonist sermaye ile ilişkisi, yine siyonist sermayenin uluslararası alanda özel savaşın hem askeri olarak hem de siyasal rejimlerin örgütlenmesindeki rolü hesaba katıldığında, bu daha da dikkat çekici hale gelmektedir.

R.T.Erdoğan bu şekilde cezaevinden çıktıktan sonra belirli bir siyasetin uygulayıcısı haline geldi. Belirli bir kesimin lideri olarak kabul görmeye başladı. AKP ciddi bir oy olarak Türkiye’de önemli bir siyasal akım haline geldi. Seçimlerde de birincilik kazandı, bugün de bu devam ediyor. AKP’nin ortaya çıkarılışını anlamak gerekiyor. Önderlik görüşme notlarında da belirtiyor. *“Milliyetçilik bugün Türkiye açısından, toplum için bir alternatif olamaz. Yani çok ciddi anlamda tükenmiştir. CHP’nin sosyal demokrathği da çok denenmiş, tükenmiştir. O da artık ne bir tercih ne de bir alternatif olamaz. Türkiye için daha farklı alternatifler gerekmektedir. Türkiye halkı için asıl alternatif olması gereken demokrasi güçlerinin zayıflığı, farklı alternatif arayışlarının çıkış yapmasına fırsat sunmaktadır. O nedenle oluşan bu boşluk içerisinde, kendini daha liberal, daha moder-nist bir dini akım olarak gösteren AKP’nin Türkiye gibi bir ülkede ciddi bir tercih olarak toplumun önüne konulması ve seçenek haline gelmesi olanak dahi-line girmişti.”* Zaten sonuç olarak da yaşanan bu gerçekliktir. Topluma sunulan bu kimlik aynı zamanda, uluslararası güçlerin de Ortadoğu açısından öngördüğü bir tercihtir.

Türkiye’de toplum siyasal anlamda ciddi bir bunalım-kararsızlık yaşamakta ve arayış içerisinde bulunmaktadır. Bu anlamda AKP, ciddi bir yönlendirmeye toplumun sevk ve kanalize edilebileceği bir kapı haline getirilmiştir. Sonuç olarak da Türkiye’de yaşanan bu gerçeklik olmuştur.

AKP, toplumun dini duygularıyla oynuyor, o kimliğiyle ön plana çıkıyor. Çok namuslu, dürüst, temiz, iman eden insanlar topluluğu havasıyla ortaya çıkıyor. Toplumda da ciddi bir ahlaki çöküş var, kriz var, toplumsal değerlerin hepsinin döküldüğü parçalandığı bir süreç var. İnsanlar bu anlamda yeni bir düzen arıyorlar ve yeni bir arayış içerisinde. AKP görünürde bunu temsil ediyor, kendini topluma

sevimli göstermeye çalışıyor. Ama diğer taraftan da asıl olarak tüccarlara, sermayedar kesimlere hitap ediyor. Çünkü AKP’nin kendisi dini değil tüccar bir partidir. Tam bir pazarlama partisidir. Toplum içerisinde inanç sahibi olanları etkiliyor. Kürtler gibi inanan kesimleri de kendi çevresinde toparlayabiliyor. Recep Tayip Erdoğan AKP’yi nasıl tanımlıyor? “Biz sağın ortasıyız, yani siyasetin merkez-iyiz. Biz her kesime yakınız” diyor. Bugün solculardan, milliyetçilerden gelen bakanları var. Önderliğin dediği gibi *“Yedi kocalı Hümmüş”* gibi her kesimden almış ve yeni bir akımmış gibi ortaya çıkmış. Tüm bunlar bugün AKP’nin Türkiye’de ciddi bir özel savaş partisi olarak hazırlandığını ve bunun uygulayıcısı olduğunu gösteriyor. O nedenle ki, AKP bir parti olarak ele alındığında, onun çok iyi bir şekilde değerlendirilmesinin gereği açığa çıkmış oluyor.

Bugün Türkiye’de derin devlet yeniden yapılandırılmak isteniyor. Tabi derin devlet kendini yeniden yapılandırırken belli kırmızı çizgiler de oluşuyor. Kabul-ret ölçüleri ortaya konuyor. Devletin üzerinde şekillendiği temel dayanaklar ve ilkeler vardır. Aslında AKP ile derin devlet bu temel ilkeler üzerinde sağladıkları mutabakata dayanarak yeniden yapılandırılmaya çalışılan devlete bir biçim vermeye çalışıyorlar. Ergenekon davaları, ordu, bürokrasi vb. alanlarda yaşanan sorunları da biraz da bu çerçevede ele almak ve anlamak gerekiyor.

Kürdistan toplumu açısından, tek başına AKP ile özel savaş tanımlamak yetersiz olur. Özellikle dinin oynadığı rol açısından değerlendirilirse; din, bugün de AKP öncülüğünde çok aktif bir şekilde kullanılan temel bir silahtır. Kürdistan’da Hizbullah, tarikatlar vb aracılığıyla da din kullanılmaya çalışılmıştır. Cunta lideri Kenan Evren konuşmalarında Kuran-ı Kerim’den yaptığı alıntılara yer vermiştir. Uçaklardan, helikopterlerden Kuran’ı Kerim’den Ayetlerin yer aldığı bildiriler dağıtılmıştır. Kürt Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesi’nin geliştiği alanlarda din kullanılmak istenmiş ve buna dayalı ajan örgütlenmeler geliştirilmeye çalışılmıştır. Bunlar yapılırken de en fazla tarikatlar kullanılmıştır. Bu şekilde özgürlük ve demokrasi mücadelemizin örgütlenme alanları, tarikatların örgütlenme alanları haline getirilmek istenmiştir. Siirt, Batman vb iller böyle bir konumda tutulmuştur. Bu iller bugün de aynı konumda tutulmaya çalışılmaktadır. Tarikatlar bu illeri merkezleri olarak ele almışlardır.

Yine bu iller Hizbul-kontra cinayetlerinin, katliamlarının en çok yaşandığı bölgeler olmuştur. Diyarbakır'a da böyle bir rol biçilmek istenmiştir. Serhat alanına sürekli böyle bir merkez olarak yaklaşılmıştır. Bingöl, Adıyaman, Erzurum vb illere de benzeri bir yaklaşım içerisinde olunmuştur.

Bugün din, toplumun yönlendirilmesi açısından çok aktif kullanılmaktadır. AKP'nin bu yönlü politikaları devam etmektedir. AKP bir yandan dini kullanırken, diğer taraftan da 'beni tercih et' yani 'bu yola gel' demektedir. Eğer buna gelinirse, Önderliğin bahsettiği "mikro kredi"lerle toplumu satın alarak, belli yatırımlar yaparak toplumun önüne şöyle bir tercih sunmuş olmaktadır; "ya bu halinle yaşar, Kürt kimliğini kabul edersin ama aç kalırsın, yoksul kalırsın, hep bastırılırsın, şiddete maruz kalırsın ya da bu yeni kimliği kabul edersin. Bunun yanında da aç kalmaktan kurtulursun. Elin iş tutar, miden aş görür." Recep Tayip Erdoğan resmen topluma yönelik olarak bunun konuşmasını, çağrısını yapmaktadır. Bu şekilde toplum bir yandan açıklıkla terbiye edilmek istenirken, diğer taraftan da mikro kredilerle, çok geçici yatırımlarla, makarna, kömür dağıtılarak toplum kendi taraflarına çekilmek istenmektedir. Aslında bu topluma karşı yapılan ağır bir hakaret olmaktadır. Bu, toplumun ihtiyaçlarının, ailelerinin açıklıktan ölmemesi için çocukları için istedikleri yemeğin istisnar edilmesi, insani değerlerin ayaklar altına alınmasıdır.

Aslında tüm bu yaşananlar Türkiye'de özel savaşın almış olduğu biçimin ve ulaştığı düzeyin bir göstergesi olmaktadır. Bunun iyi görülmesi gerekmektedir.

KÜRDİSTAN'DA VE TÜRKİYE'DE YÜRÜTÜLEN ÖZEL SAVAŞIN SOMUTLAŞMASI

Cumhuriyet tarihini biraz ele aldığımız zaman, karşımızda bir özel savaş gerçekliğini buluyoruz. İşin özü ve gerçeği budur. Neden? Çünkü cumhuriyetin ilan edilışinden özellikle de 1924'den bu yana, Türkiye'de toplumun siyasal, sosyal anlamda örgütlenmesini, toplumun tepeden tırnağa kontrollü bir şekilde üstten biçimlendirildiğini görmekteyiz. İnsanlar hangi şapkayı giyecek, şalvar yerine pantolon mu giyecek, nasıl ibadet edecek, seçimlerde nasıl oyunu kullanacak, başını açık mı, kapalı mı tutacak? Hepsi, tepeden- toplum dışından belirlenen, şekillendirilen yaşam özellikleri olarak geliştiriliyor. Sadece bununla da sınırlı kalınmıyor. Türkiye'nin ekonomik yapısı da buna uygun şekilde biçimlendiriliyor. Türkiye'nin önüne hedefler konuluyor. Konulan hedeflerin başında ise, tek ulus ve tek pazarın oluşturulması, Türkiye'nin kapitalistleşmesi geliyor. Buna da devlet öncülük yapıyor. Devlet kendi fidelğinde burjuvaları yetiştiriyor. Yetiştirdiği burjuvalara pazar alanları açıyor ve onların burjuva olarak pazar içerisinde rol oynamalarını sağlıyor.

Yine partilerini devletin kendisi kuruyor. Cumhuriyet Fırkası'nı, Halk Fırkası'nı, Terakkiperver Partisi'ni kuruyor. Bunlarla beraber toplumu siyasal yaşama çekmeye çalışıyor. Ama kurduğu, oluşturduğu partiler de, kendisinin yön verdiği, kendisinin sınırlarını çizdiği partiler oluyor. Eğer bu sınırları aşarsan, faaliyet yürütemezsin. Ama 'bu sınırlar içinde istediğim kadar faaliyet yürütürsün' deniliyor. Sahte

komünist partileri, milliyetçi partiler, cumhuriyetçi partiler kuruyor. Bu şekilde toplumun siyasal yaşamına da yön vermeye çalışıyor. Kendisine karşıt güçler varsa, bunları da açık bir terör uygulayarak tasfiye ediyor. Hükümeti, devleti oluşturanlara ya da devlete alternatif olabilecek kişiler varsa, bunlar ardı sıra çeşitli komplolarla tasfiye ediliyor. Haklarında soruşturmalar açılıyor, cezaevine konuluyorlar, mahkemelere çıkarılıyorlar. Öyle ki toplum içinde ne etkinliği, ne saygınlığı kalıyor ne de açık bir siyaset yapabilir hale geliyorlar.

Yine karşılarında daha örgütlü harekete geçecek bir güç varsa bunları da bastırarak yok ediyor. Mesela, Kürt isyanlarında böyle yapmıştır. Yapmış olduğu baskı ve yargılamaları meşrulaştırmak için İstiklal Mahkemeleri gibi olağanüstü mahkemeler kuruyor. Mevcut devlet sınırları içerisinde hâkimiyetini oluşturabilmek için Bölge Müfettişliği oluşturuyor. Türkiye'nin 'birinci', 'ikinci bölgesi' vardır. Bu bölgelere göre oluşturulmuş Umumi Müfettişler var. Devlet adına ülkeyi yöneten bu umumi müfettişler oluyor. Bu şekilde oluşturulan bir devlet olgusu var. Oluşturulan bu devlet, toplum üzerinde tamamiyle hâkimiyetini kurabilmek için koyu bir istihbaratı, jandarma baskısını örgütlüyor, koyu bir polis teşkilatını geliştiriyor.

Günümüzde de bio iktidarların yaptığı nedir? Kontrollü bir toplumun yaratılmasıdır. Kontrol edilebilir, yönlendirilebilir, istenildiği gibi şekillendirilerek harekete geçirilebilir bir toplumun yaratılması isteniyor. Cumhuriyetin oluşumuyla birlikte ekonomik, siyasal, sosyal anlamda böylesi politik bir yönelim gündeme geliyor. Cumhuriyeti oluşturanların devralmış olduğu siyasal tarih de, buna zemin sunuyor. Bunlar siyasal geçmişleri kimden devralmışlardır? İttihat Terakki'den devralmıştır. İttihat Terakki ise Osmanlı İmparatorluğu'nu savaşa sürükleyen, Almanya ile ittifak geliştirerek emperyalist hedefler doğrultusunda savaşa katılan bir partidir. 1909'da Osmanlıdaki saray darbesinin gerçekleşmesine öncülük eden ve Teşkilat-ı Mahsusa'yı kuran bir partidir. Daha sonraki süreçte, Ergenekon'un oluşumuna ve Turancı ideolojilere temel teşkil edip onlar için kaynak oluşturan bir parti durumundadır. Onun için Teşkilat-ı Mahsusa ve İttihat Terakki'yi biraz tanımak gerekmektedir.

Teşkilat-ı Mahsusa, modern siyasal tarihin ilk beynelmil operasyon örgütüdür. İttihatçılar, dünya savaşına girerken yeni bir silahı ve gayrı nizami savaşı yaygın olarak sahneye sürmüştür.

İngiltere ve Rusya'ya karşı, başta Anadolu ve Trakya olmak üzere, Ortadoğu, Kuzey Afrika, İran, Hindistan, Orta Asya, Uzak Asya ve Avrupa'da istihbarat, karşı casusluk, gerilla savaşı, yerel direnişlerin organizasyonu, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri gibi çok boyutlu bir mücadeleye girişen teşkilatın ilk görev dağılımı, boyutu hakkında yeterli bir fikir verir: Süleyman Askeri, İngilizlere karşı Irak'a, Enver Paşa'nın kardeşi Nuri Paşa, Senusilerle birlikte Trablusgarp'a ve Mısır'a, Halil Paşa Rusya'ya karşı Kafkasya'ya, Rauf Orbay İngilizler'e karşı Afganistan'a, Kazım Karabekir Rusya'ya karşı Tahran'ı işgal etmek üzere İran'a görevlendirilmişti. Libya'da Abdulaziz el Senusi, Cezayir'de Şerif Burgiba (Habib Burgiba'nın babası) ve Emir Abdulkadir, Mısır'da Aziz Ali, Suriye'de Şekip Aslan gibi Türkistan'dan Tunus'a, Hindistan'dan Hicaz'a kadar, her bölgenin önde gelen dini, siyasal ya da aşiret liderlerinin çoğu teşkilat mensubu ya da destekçisiydiler.

Teşkilat, Trakya'da Edirne'nin işgali tehlikesine karşı göstermelik bir cumhuriyet kurmaktan, Kuzey Afrika'da gerilla savaşı organize-sine, o dönemde yeni oluşan İrlanda Kurtuluş Ordusu'na lojistik destek göndermekten, Abdurreşit İbrahim kanalıyla Filipinler, Malezya ve Japonya'da propaganda faaliyetine, silah ve mühimmat temininden, casusluk etkinliklerine kadar, Osmanlı ufkunun dahi ötesinde çok yönlü bir savaş pratiği geliştirmişti.

1.Dünya Savaşı'nı Almanya'nın kaybetmesiyle birlikte yenik sayılan İstanbul'un işgali sırasında, Karakol Teşkilatı'nı kurarak Anadolu'ya silah ve kadro sevk etmişti ve Kuva-i Milliye, Kuva-i Seyyare, Müdafaa-ı Hukuk gibi yerel direniş odaklarının örgütlenmesinde de teşkilat mensuplarının rolü büyüktü.

Enver Paşa Türkiye'den ayrılırken teşkilatı, Hüsamettin Ertürk'ün liderliğine bıraktı ve ismini 'Umumu Alem İslam İhtilal Teşkilatı' olarak değiştirdi.

1950'li yıllarda Türkiye'deki Amerikan görevlisi P. H. Stoddard, muhtemelen CIA'nın soğuk savaş dönemi hazırlığı içinde olduğu bir zamanda, Teşkilat-ı Mahsusa konulu bir tez çalışması yapar ve kurucu liderlerden Kuşçubaşı Eşref'i bularak teşkilat hakkında bilgi alır. Kuşçubaşı'nın Stoddard'a söyledikleri, dönemin atmosferi ve teşkilat kadroları hakkında aydınlatıcı izler taşımaktadır:

“Osmanlı Devleti içinde gaye ve fikir birliği yapmak, bütün

Türkleri bir bayrak ve bir devlet telakkisi altında birleştirmek, temsil ettiğimiz manevi iman nizamı olan müslümanlığı takip edilecek harcı siyasetin müteessir kuvveti haline koymak ve bunun kadrosunu yetiştirmek gayesiyle Teşkilatı Mahsusa kurulmuştu...

...İçimizden kimsenin kaybedecek bir şeyi yoktu. Davamızın haklı olduğuna ve çalışmalarımızın mühim olduğuna inanmıştık. Sonunda kazanamayacak oluşumuzu gözardı etmeye meyyaldık. Hiç değilse harbin sonunda etrafımızdaki dünya çökmeden, ufak tefek birkaç zafer kazanabilirdik... Durmadan çalıştık... Bu işe gönül vermiştik... Mantık ne derse desin... Hiç bir zaman filozof ya da siyasetçi olmadım ve bu işten iyi dostlar, yara izleri ve kalça çıkığı, birkaç madalya ve memleketim için çok iyi dövüştüğümü bilmenin verdiği manevi tatmin dışında hiçbir şey elde etmedim..." (P. H. Stoddard, Teşkilat-ı Mahsusa, İst. 1957)

Cumhuriyeti oluşturanların almış oldukları siyasal eğitim buradan geliyor. Bu siyasal eğitim, oluşan cumhuriyete de yön veriyor.

Önderlik o süreçle günümüz gelişmeleri arasındaki bağlantıyı şöyle kurmaktadır;

"Türkiye'de her şeyi kontrol altında tutan derin bir güç var. MİT'i kastetmiyorum, daha farklı daha büyük bir güç, MİT o kadar güçlü değil. Bu, bildiğimiz Gladio değil, daha farklı bir güç. Türkiye'ye bakım olan altmış yıllık Gladio'yu çözdüm, daha önce anlattım bunları. Bu gücün içinde ABD var, Avrupa var -bence Avrupa sorun çözülsün istemiyor-, AKP var, MHP var, CHP var. Tam kestiremiyorum, bu güç nasıl bir güç? Bu güç, Türkiye'de herkese bir rol biçmiş. MHP'ye bir şeyleri koruma, savunma rolü verilmiş; milliyetçi hassasiyetleri savunacaksınız denilmiş. İşte 1970'lerde çatışma ortamı yaratarak solcuları böyle bitirdiler. Aynı şekilde CHP'ye de Deniz Baykal'a da bir rol verilmiş; bazı temel konularda karşı duracaksınız deniliyor. Bunların konumları sabittir. AKP'ye de reform yapacaksınız denilmiş, bunlara reform yaptıracaklar, bu rol biçilmiş AKP'ye.

Bu güç, Kürtleri ne yapacak, yine benim durumum nedir, belli değil. Kürtlerin durumu sanki on beş yaşında bir genç kızın kandırılması gibidir. Bu öyle basit değil. İşte biliyorsunuz Fransa'da XVI. Louis'i idam ettirdiler. Onu İngilizler öldürdü. İşte Saddam'ı idam ettiler, sanki Arab'ın Arabı öldürmesi gibi gösterildi, ama böyle değil. Bu Amerika ve İngiltere'nin işiydi. Benim buraya getirilişim de bu derin gücün işi. Benim durumumu Türk ve Kürt'ün kavgası gibi gösteriyorlar. Bizimle, Kürtlerle Türkleri esir alıp, birbirlerine düşürüp

ülkeyi yönetmeye çalışıyorlar. İşte Şeyh Said Olayı var, İngilizler kullanmaya çalıştı. Seyit Rıza'yı biliyorsunuz, Mustafa Kemal Elazığ'a kadar geliyor, yeni bir anlaşma yapmanın yollarını arıyor, ancak daha Mustafa Kemal gelmeden asıyorlar. Mustafa Kemal'in imzasını atmasını beklemeksizin idam ediyorlar. Mustafa Kemal engelleniyor. İşte Türkiye'yi derinden yöneten güç böyle bir güç, hemen önünü kesiyor.

Türkiye'de İsrail Siyonizmi'ne paralel bir derin oluşum var, Anadolu'da da aynı oluşturulmaya çalışıldı. Buna Anadolu Siyonizmi demek çok doğru olmaz. Buna tam İsrail Siyonizmi de demek doğru olmaz. Nasıl siyonizmi kurarak İsrail aracılığıyla bölge teslim alınmaya çalışıldıysa Türkiye'de de aynı şekilde böyle buna benzer bir girişim var, bunun yüz yıllık bir tarihi var. İttihat ve Terakki'den itibaren başlayan ve devam eden bir güç var. İşte ben düşündüğümde Mustafa Kemal'i şöyle değerlendiriyorum. Bir gedik açmaya çalıştı, ancak bu ittibatçılar hemen etrafını sarıp etkisizleştirmeye çalıştılar. İşte Mustafa Kemal'in çocukluk arkadaşı Ayıcı Arif'i öldürdüler. ...Tabi Mustafa Kemal de bunlardan çok adam öldürdü. Yine Fethi Okyar kabinesi var biliyorsunuz, Okyar da Mustafa Kemal'in çocukluk arkadaşıdır, kabinesini hükümetten düşürüp yerine İsmet İnönü'yü getirdiler. O dönem Mustafa Kemal'e suikast girişimi var, İzmir Suikastı. Hatta isteselerdi öldürebilirlerdi, ama öldürmüyorlar, etkisizleştiriyorlar, avucumuzdasın demek istiyorlar, Mustafa Kemal'e bunu hissettirdiler."

"Mustafa Kemal'in gerçek çizgisi şu an Atatürkçü geçinenlerin çizgisi gibi değildir. Mustafa Kemal'in 10 Şubat 1922 tarihindeki özerklik vurgusu, fikirleri var. Mustafa Kemal bazılarının söylediği gibi Kürt düşmanı değildir. Mustafa Kemal, İngiliz adamı değildir. O daha çok Lenin'le mektuplaşıyordu, Lenin'e dayanarak kalmak istiyordu. Daha çok Sovyetlere dayanarak bu mücadeleyi yürütmek istiyordu. Mustafa Kemal, mücadelesinde İngilizlere dayanmadı. İngilizlere dayansaydı, bu kadar başarılı olamayacağını biliyordu. Fevzi Çakmak, İsmet İnönü bunlar İngilizler adına hareket ediyordu ve İngilizlerin adamıydılar. Bunlar Mustafa Kemal'i İngiliz politikalarıyla çembere aldılar. Mustafa Kemal'i yıpratıldılar, pasifleştirdiler. Mustafa Kemal'in etrafında güvenebildiği Ali Fuat Cebesoy, Fethi Okyar gibi birkaç samimi arkadaşı vardı. Fevzi Çakmak, İsmet İnönü, ittibatçılarla birlikte Mustafa Kemal'i pasifleştirdiler. İzmir Suikastı'ni yaptırıldılar. Şeyh Said provokasyonunu kullandılar, bu provokasyondan sonra Musul'u aldılar. Bu politikalar tamamen İngilizlerin politikasıdır. İngilizler böylece kendi politikalarını uyguladılar. Fevzi Çakmak, İsmet İnönü ve İttihatçılar yoluyla Türkiye'yi kontrolüne aldı.

Ve bugüne kadar gelindi. Ordu içinde gerçekten demokrat olan, demokrasiyi bilen, özümseyen Cemal Madanoğlu gibi bazı subaylar vardı, bunların biraz sol eğilimleri vardı. Onlara da ne olduğu ortada. Bu çizgi ta 1920'lerden bu yana Mustafa Kemal'in etrafını kuşatmış, çemberini daraltmış, etkisizleştirmiştir. İşte Mustafa Kemal'e yapılan suikast bu yüzden.

Aynı İngiliz politikaları daha sonra da devam etti. Tansu Çiller 1992'ye kadar hiç piyasada yoktu, bilinmiyordu. Birdenbire Doğru Yol Partisi'nin başına getirildi. Demirel Amerika'nın adamıdır. Demirel üzerinden, bir CIA ajanı olan Tansu Çiller'i Başbakan yaptılar. Ve yeşil ışık yakma olayı da o zaman oldu. Yani bir CIA ajanını Türkiye Başbakanı yaptılar ve Türkiye'yi de yeşil ışık yakarak ona teslim ettiler, ona bağladılar. Biliniyor, Çiller 1960'lardan beri CIA ajanıdır. İngilizler Çiller ve Doğan Güreş'e 'size yeşil ışık yaktık, Kürtlerin üstüne gidebilirsiniz' dediler. Çiller, Doğan Güreş, 1990'larda taribin görmediği zulmü Kürtlere uyguladılar. Binlerce faili meçhul, binlerce güzel insan öldürdüler. Ergenekon bunun en korkunç örneğidir. Kürtlerle Türkler arasında düşmanlık yarattılar. Başta Kürt iş adamları olmak üzere birçok faili meçhule izin verdiler. 'Size sınırsız destek veriyoruz, Kürtlere istediğinizi yapın' dediler Çiller'e. Çiller de arkasına Amerika, İngiltere ve devletin gücünü alarak Kürtlere karşı her türlü uygulamaya girişti. Daha ne olsun? Bir başbakanın ajan olması kadar kötü ne olabilir? O zamanki gazeteler de ajan olduğunu yazdı. Ordunun bazı generalleri bunun farkındaydı."

Bu şekilde 1925'ten sonra cumhuriyet otokratik bir karakter kazanıyor ve katliamları gerçekleştiriyor. Demokratik yön değil, halk düşmanlığı yönü ortaya çıkıyor. Böylesi bir hal alan cumhuriyet, sürekli kendini savaşla var ediyor. 1925'ten sonra Türkiye'de sürekli savaş yaşanmıştır. 1925'ten 1938'e kadar bilinen Kürt isyanları olmuştur. Bu isyanlar askeri saldırılarla, askeri hareketlilikle bastırılan isyanlardır. Bu bir savaş durumunu ortaya koyar. Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı'na katılmadığı söyleniyor, ama ağırlıklı olarak savaş içinde faşist Almanya'dan yana açık tavır belirliyor. Almanya'nın silah sanayisini besleyen en büyük desteği Türkiye veriyor. Krom madeni o zaman en fazla Türkiye'den Almanya'ya ihraç ediliyor. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra 1950'lerde Kore Savaşı'na katılıyor. 1960'ta Türkiye'de askeri darbe gerçekleşiyor. 1963'de Türkiye, Kıbrıs macerası yaşıyor. 1971'te bir askeri darbe daha var. 1974'te bir Kıbrıs macerası yaşıyor. 1980 12 Eylül'de askeri darbe var. Askeri darbe-

den bu yana geçen süreç Türkiye'de rejimin sürekli askeri boyutunun öne çıktığı bir süreç oluyor. Bu anlamda cumhuriyetin oluşumundan bu yana, hep savaşın yaşandığı bir ülke oluyor Türkiye.

'Sömürgeci cumhuriyet kirlili ve suçludur'. Türkiye'deki özel savaş rejimini anlatan ve Türkiye'deki sistemin başından beri özel savaş karakteri taşıyan bir rejim olduğu gerçekliğini ortaya koymak için Önderlik böylesi bir tanımda bulunmuştur. Bu gerçekliğe sahip olan bir ülkenin ise, dönemsel olarak özel savaş uygulayan bir ülkeden çok karakter, sistem ve devlet şekillenışı olarak bir özel savaş rejimi haline gelmiş olduğu açığa çıkmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumundan günümüze kadarki var olan gerçekliği, onu bu konumda tutmuştur. Bunu iyi görmek gerekir. Türkiye'nin bu konumu iyi görüldükten sonra, Türkiye'deki özel savaş da, gayet iyi bir şekilde anlamak olanaklı hale gelecektir.

Özel savaş bir strateji olarak ABD tarafından geliştiriliyor. Ama ABD nasıl sömürgeler mirasını devralıyorsa, emperyalist sömürgeci savaşlar mirasını da devralıyor. Egemenliğin sürdürülmesi için hangi yöntemlere başvurulmuşsa ABD bunları da devralıyor. Bunları biraraya getirerek daha uygulanabilir, daha sonuç alabilir bir strateji haline getiriyor.

ABD'nin özel savaş geliştirmede en fazla yararlandığı ülkelerden biri de Türkiye'dir. ABD'nin İttihat Terakki'den bu yana Türkiye'de geliştirilen özel savaş uygulama ve yöntemlerini aldığını açıkça görürüz. Çünkü Hitler ve Musolini, bulundukları ülkelerde faşizmi geliştirirken, TC'nin ve İttihat Terakki'nin uygulamış olduğu yöntemlerden fazlasıyla yararlanabilen faşist diktatörlerdir. Türkiye'nin böylesi bir gerçekliği var. Böylesi bir gerçekliğe sahip olan Türkiye'nin ABD ile 1950'lerden sonra yeni sömürgecilik temelinde içine girmiş olduğu ilişki, doğal olarak Türkiye'yi ABD'nin bir strateji olarak geliştirdiği özel savaş, herkesten daha fazla uygulayan, bir ülke haline getirecektir.

İşte Türkiye'nin 1950'lerden sonraki konumu böyledir. Türkiye 1950'de NATO'ya üye oluyor. NATO'ya üye olduktan sonra Türk Ordusu NATO standartlarına göre örgütleniyor. Hatta Türk Ordusu'nun birçok gideri NATO tarafından karşılanıyor. Böylece TSK, NATO'nun beslediği, NATO standartlarına göre örgütlenen bir ordu durumuna geliyor. TSK, NATO standartlarına göre örgüt-

lenen bir ordu haline geldikten sonra, Özel Harp Dairesi'ne temel teşkil edecek olan Seferberlik Tetkik Kurulu 1952'de Türkiye'de kuruluyor. Bunun görevi, olağanüstü hallerde halkın seferberliğe geçmesini, cepheye sürüklenmesini sağlayacak yer altı, yani gizli örgütlenmeyi sağlamaktır. Bu, diğer ülkelerde de gizli NATO'lar biçiminde örgütleniriliyor. Yaptığı nedir? Ordu içerisinde ABD ile İlişkiler Daire Başkanlığı kuruluyor. Bu çatı altında, ABD'nin özel harp temelinden geliştirdiği taktikler ya da geliştirdiği uygulamalar ordu içerisine yansıyor. Yani Türkiye'nin ABD ile yeni sömürgecilik temelinde ilişkilere geçmesinin ilk somut adımları, ordu içerisinde özel savaş kapsamında bu yeni düzenlenişle ortaya çıkıyor. Seferberlik Tetkik Kurulu ve ordu içerisinde ABD ile İlişkiler Daire Başkanlığı'nın kurulması, bu yönde atılmış somut adımlar oluyor. O süreçten sonra Türk generallerinin ABD'de eğitim görmesi, ABD'nin onayını almış generallerin, Türk Ordusu'nun en yetkili makamlarında, birimlerinde konumlandırılması gündeme geliyor. Bu, Türk Ordusu içinde sorunlar yaratıyor. 27 Mayıs 1960 Darbesi'nde, Kemalist küçük burjuva subayların (27 Mayıs Darbesi'nin ilk gerçekleştiği dönemlerde içlerinde generaller yoktur. Daha çok en üst düzeyde albaylar vardır. Sonradan generaller buna tabi olmuştur.) böylesi bir ayaklanmaya kalkışmalarında; ordu içerisinde yaşanan bu düzenlenişin önemli bir rolü oluyor. Yani Amerika'da eğitim görmüş, Kemalist öğretiden uzaklaşmış, tamamıyla yeni sömürgecilik koşullarına hizmet edecek generallerin ordunun başında etkili bir konumda bulunması, ordu içinde de belli tepkilere, ayaklanmalara neden oluyor. 27 Mayıs'ta böylesi bir ayaklanma geliyor. Ama ayaklanmayı yapanlar, daha sonra generaller tarafından tasfiye ediliyor. Asıl Türkiye'de ordu içinde özel savaşın kurumlaşması, özel savaşın bir strateji olarak uygulanmaya, geliştirilmeye başlanması 1960'lardan sonraki süreçte meydana geliyor. Özel Harp Dairesi 1965'te kuruluyor. Ordu içindeki Amerika ile İlişkiler Dairesi Başkanlığı, o süreçte Alpaslan Türkeş'in kontrolü altına giriyor. Böylece Türkiye'de Özel Harp Dairesi mantığına uygun olarak oluşturuluyor. Özel Harp Dairesi ile yeraltı unsurlarının şekillendirilişini sıralarken, yine 1960'lardan sonra, bugünkü Türkiye'deki Komando Tugayları o süreçten sonra oluşmaya başlıyor. Kayseri, Bolu, Isparta, Eğirdir gibi yerlerde komando tugayları oluşmaya baş-

lıyor. Komandolar, gelececek bir savaşa karşı ordu içinde iç savaş bastırmakla yükümlü güçler olarak ele alınıyor. Ama Özel Harp Dairesi'nin yeraltı unsurları diye dile getirilen, örgütlenirilen kesimleri de o süreçten itibaren, Türkiye'de gelişmeye başlayan sol demokratik eğilimlerin mücadelesine karşı, açık faaliyet yürüten bir güç olarak siyaset sahnesindeki yerini almaya başlıyor. 1960'lardan sonraki süreç, Türkiye'de özel savaşın yani ABD tarafından örgütleniriliş, geliştirilen özel savaşın, stratejik olarak uygulanmaya başladığı bir süreç oluyor. Özel savaş nasıl Türkiye'de gündemleştirilmiştir? Nasıl rejim üzerinde etkili olmaya ve neler yapmaya başlamıştır? Darbeler nasıl gerçekleşmiştir?

Özellikle 1960'lı yıllardan sonra, daha önceki kısımlarda anlattığımız stratejik olarak ele alınıp uygulanan özel savaşın, Türkiye özgülünde her yönüyle uygulanmasına tanık olunuyor. Türkiye'de özel savaş temelinde belli bir örgütlenme yaşanırken, sistem kendini özel savaşa göre şekillendirirken aynı zamanda stratejik olarak ele alınan özel savaşın tüm bahsettiğimiz seçenekleri Türkiye'de somut olarak uygulamaya konuluyor. Gayri nizami harbi yürütmek için hem yeraltı hem yer üstü kontrgerilla birimleri, birlikleri oluşturuluyor. Psikolojik savaş yürütmek için Toplumla İlişkiler Başkanlığı kuruluyor. O darbeler diye adlandırdığımız kısım vardır. Türkiye'de her on yılda bir açık uygulanır bir hal alıyor. Doksanlı yıllardan sonra da, bu darbeler farklı biçimlerde kullanılan en temel araçlardan biri haline geliyor. Yani stratejik olarak ele aldığımız özel savaşın üç saç ayağı her yönüyle Türkiye'de somutlaşmış bulunuyor. Bunlar rollerini nasıl oynuyorlar?

Daha önce belirtmiştik. Özel Harbin yer üstü unsurları vardır. Bunlar daha çok ordu içinde ya da açık kimlikli, askeri güçler içerisinde yer alan örgütlenmelerdir. Bu, Türkiye'de komando tugayları biçiminde somutlaşıyor. Bu komando tugayları, tamamıyla gerillaya karşı, iç savaşa karşı özel harp teknikleriyle, taktikleriyle eğitilmiş, donatılmış bir güçtür. Bu, aynı zamanda Türk Ordusu'nun "çelikten çekirdeği" olarak da kabul ediliyor. Bunun asıl görevi, bir iç savaş halinde savaşan güçleri bastırmaktır. Türkiye açısından da iç savaş potansiyeli ve tehlikesi olarak görülen güçler vardır. Bu güçler Kürtlerdir. Anadolu'daki Aleviliktir. Solcu-demokrat olarak bilinen kesimlerdir. Türkiye'deki özel harp güçleri de bunları hedef alıyor.

Komandolar daha çok Kürdistan'da yapılan operasyonlarda, baskınlarda, saldırılarda kullanılan bir güç olarak rolünü oynuyor. Çünkü bütün Kürtler, bir tehlike- ayaklanma potansiyeli olarak görülüyor. Ve bu potansiyeli bastırmak için de o komando tugayları her zaman harekete geçirilecek bir güç olarak hazır tutuluyor.

Türkiye'de 1971'de 12 Mart Darbesi gerçekleşti. Bu özel harbin darbe, 'İstikrar Harekâtı' diye adlandırdığımız kısmını oluşturuyor. Türkiye'de bir özel harp uygulaması çerçevesinde darbe gerçekleştirilmiştir. Bu darbeye polis güçleri, şehirlerde daha çok kontrol sağlamaya çalışırken; ordunun kaba gücü, şehirdeki belli merkezleri kontrol altında tutarken; Kürdistan'da yapılan askeri harekâtlarda, saldırılarda komando tugayları devreye giriyor. Bunlar köylere baskın düzenliyorlar. Baskın düzenledikleri köylerdeki insanlara köy merkezlerinde işkence yapıyorlar. İşkenceye maruz kalan insanlar mahkemelerce tutuklanıp cezaevine atılıyor. Tüm bunlar o süreçteki Kürdistan'da uygulanan özel savaşın belli başlı parçalarıdır.

Sıkıyönetim ilan edilmesi, sivil idarenin askıya alınması demektir. Sivil idare askıya alındığı zaman askeri idare illerin, ilçelerin idaresini de ele geçirmiş oluyor. Yani askerlerin izni olmadan oralarda bir kuşun uçuşmasına dahi müsaade edilmiyor. Yani Kürdistan'da uygulanan özel savaş kurumları, ilan edilen sıkıyönetim ve komutanlıkları, mahkemeleri oluyor. Sıkıyönetim mahkemelerindeki yapılan yargılamalarla insanlar cezaevlerine alınıyor. Köylerde operasyonlar yapılıyor. Bunlar en açık, en çıplak biçimde 12 Mart döneminde Kürdistan'da uygulanan özel savaştır.

Bunun yanında Türkiye'nin genelinde geliştirilen özel savaş uygulamaları var. Kürdistan'dakine benzer şeyler de var. Ama şehirlerdeki uygulanan özel savaş uygulamaları daha çok operasyonlar, tutuklamalar, işkenceler biçiminde kendini gösteriyor. Siyasal partilerin faaliyetlerinin sınırlandırılması, derneklerin, gazetelerin kapatılması, grev hakkının kaldırılması, sendikaların kapatılması; yani demokratik alanda örgütlenebilecek hangi imkânlar varsa onların ortadan kaldırılması şeklinde kendini somutlaştırıyor.

Ama bunlar tek başına o süreçteki uygulanan özel savaşı anlatmaya yetmez. Çünkü 12 Mart Darbesi'nden önce Türkiye'de, 12 Mart'ın gelmesini hazırlayan koşullar yaratılıyor. 12 Mart, askeri darbesinin yapılmasını hazırlayan koşullar ise, özel savaş kapsamında

geliştirilen uygulamalar oluyor. O süreçte daha çok devreye girenler Türkiye'de belirli bir kargaşa yaratmak isteyen ve toplumu bir darbeyle hazır hale getirmek isteyen kesimlerdir. Bu kesimler örgütledikleri güçleri harekete geçiriyorlar. Bu örgütledikleri, harekete geçirdikleri güçler kimlerdir? Ülkenin değişik alanlarında örgütlendirilmiş, istenildiği zaman harekete geçirilecek olan yeraltı unsurlarıdır. Bunların önüne hedefler konur. Onlar o hedeflere karşı saldırıya geçerler.

Türkiye'de 12 Mart öncesi süreçte darbenin hazırlanmasında önemli rolü olan bu güçlerdir. Bu güçler harekete geçirilmişlerdir. O süreçte devrimci-demokratik muhalefet gelişmeye başlıyor. Öğrenci gençlik hareketleri de gelişince, bunlara karşı saldırılar da başlıyor. Örneğin, öğrenciler bir gösteri yapıyorsa, bu gösterilere önce kışkırtılan taşlı, sopalı insanlar saldırtılıyor. Bu kışkırtılan taşlı, sopalı insanların saldırtılmasının sonuç vermediği koşullarda ise devrimci, demokrat ve solcu olarak bilinen kesimlerin bilinen en militan kesimlerine yönelik suikastlar düzenlenmeye başlıyor. Öğrenci liderleri suikastlarla öldürülmeye başlanıyor. Bununla da sınırlı kalınmıyor. Öğrenci gençlik içerisine ajanlar sızdırılarak gençliğin uygun olmayan koşullarda ve uygunsuz bir biçimde harekete geçmesi sağlanıyor. Böylece bir provokasyon gündeme geliyor. Ve provokasyona gelenler, bastırılıyor. Köylülerin toprak işgali geliyor. Toprakları işgal eden köylülere karşı saldırılar düzenleniyor. Fabrikada işçilerin grevleri başlıyor, grev yapan işçilere karşı saldırılar düzenleniyor. Artık öyle bir noktaya geliniyor ki, hemen her gün devrimci demokrat kimlikle bilinen kişiler tek tek öldürülmeye başlanıyor.

Bunun karşılığında da solcu demokrat kesimler kendilerini koruma ihtiyacı duydukları için çatışmalar yaşanıyor. Bir yandan bu tür çatışmaların yaşanmaya başlaması, diğer taraftan işçi ve köylü eylemleri. Türkiye'yi o zaman ziyaret eden ABD deniz filolarına(6.Filo) karşı gelişen öğrenci hareketlerinin yoğunlaştığı bir süreçte, 1971'de 12 Mart Darbesi gerçekleşiyor. O süreçte hem Kürdistan'da hem Türkiye'de var olan özel savaş, stratejik olarak ele alınan bir uygulama biçimi olarak devreye girmiş oluyor. Bu uygulama içinde daha çok askeri harekât diyebileceğimiz harekâtlar gündeme geliyor. Bu askeri harekâtlar bir yönüyle darbeyi temsil ediyor, diğer yönüyle de devrimci demokrat kesimlere karşı yürütülen saldırıları ifade ediyor. Kürdistan'da da bu komando tugaylarının Kürt halkı üzerindeki bas-

kısı biçiminde somutlaştırılıyor.

Özel savaşın inceliklerine uygun ve diğer ayaklarıyla beraber, daha kapsamlı şekilde uygulanmaya başlama süreci ise 1970'ler sonrasıdır. 12 Mart Darbesi gerçekleşmiştir. Devrimci hareketlerin liderleri asılarak, dağlarda-sokaklarda kurşunlanarak, sorgularda işkenceyle katledilmiştir. Böylece devrimci hareketlerde bir gerileme süreci yaşanmıştır. 12 Mart'tan sonra özellikle 1974-1975'ten sonraki süreçlerden itibaren devrimci hareket yeniden bir örgütlenme, toparlanma sürecine girmiştir. Bu örgütlenme ve toparlanma süreci önceki dönemden çok daha büyüktür, çok daha güçlüdür. Bu süreçte özel harekâtın daha çok da yeraltı unsurlarının devreye girmesi söz konusu olmuştur. Yine bunlar provokasyon yaratmak için saldırılarını gündeme getirmiştir. Sadece devrimci-demokrat kesimlere yönelik saldırıları gündeme getirmemiş, toplum içinde bilinen, sevilen, saygın insanlara yönelik de saldırılar yapmaya başlamışlardır. 1970'lerden sonraki süreçlerde özellikle kontrgerillanın yeraltı unsurları dediğimiz kesimler, daha çok önceki kısımlarda belirttiğimiz 'Sahra Talimatnamesi'nde belirtilenleri yerine getiren bir pratik uygulamışlardır. Toplu katliamlar gündeme gelmiştir. Bu toplu katliamlar, sadece kurşunlarla insanların taranarak öldürülmesi biçiminde değil, baskınlar yapılarak insanların boğazları kesilerek gerçekleştirilmiştir. İnsanlar telle boğulmuştur. Kahvehaneler basılıp, silahla taranmıştır. Okuldan çıkan öğrencilerin üzerine yaylım ateşleri açılmış, öğrenciler katledilmiştir. Otobüsler taranmıştır. Bunlar Türkiye'nin o süreçteki siyasal tarihinde kontrgerillanın eylemleri olarak yer almıştır. Bu eylemlerle halkta panik yaratılmıştır. Yanı sıra devrimci güçlerin kendilerini savunma tedbirlerini alması sağlanmıştır ve Türkiye, giderek bir iç savaş ortamı yaşamaya başlamıştır. Neredeyse her gün, onlarca insanın öldüğü bir çatışma sürecine girilmiştir. Bu çatışma sürecini körükleyenler ve geliştirenler, tamamıyla kontrgerillanın yeraltı unsurlarıdır. Ve bunlar, sadece devrimcilere yönelik saldırılarla sınırlı kalmamıştır. O zaman Ankara'da Cumhuriyet Başsavcı Yardımcısı Doğan Öz, üniversite öğretim üyesi olan Cahit Tütengil ve Adana Emniyet Müdürü Ordulu Cevat Yurdakul da bu birimler tarafından katledilmiştir. Yine TRT'de program yapımcısı, Serhatlı bir aydın olan Ümit Kaftancıoğlu ve birçok aydın katledilmişlerdir. 1 Mayıs 1977'de düzenlenen bir saldırı ile otuz yedi işçi katledilmiştir. 1977'de

Ecevit'e suikast düzenlenmiştir.

Bunların hepsi o süreçte Türkiye'de kontrgerillanın yeraltı unsurlarının geliştirdiği saldırılardır. O zaman özel savaş tamamıyla bu şekilde sürdürülmüştür. Bu şekilde sürdürülen özel savaşın asıl nedeni, o zamanki gelişen devrimci, demokratik kamuoyunun bastırılmasıdır. Devrimci ve sosyalist çevrelerin gelişiminin engellenmesidir. Bunun engellenmesi için bir terör ortamı yaratılmıştır. Yaratılan o terör ortamıyla beraber Türkiye'de bir askeri darbenin yapılma koşulları hazırlanmaya başlanmıştır. 1977'de Namık Kemal Ersun'un darbe girişiminden bahsedilir. Bu ordu içerisindeki faşist subayların planladığı bir darbe girişimidir. Deşifre olmuştur, açığa çıkmıştır. O nedenle sonuç alamamıştır.

1977 sürecinde o darbe planlanırken, Öndeliğimize yönelik geliştirilen ilk komplo girişimi de gündeme gelmiştir. Yani devrimci, demokratik hareketler bir yandan Türkiye'de bir yandan da Kürdistan'da geliyor. Bunlar giderek iktidarı ciddi şekilde korkutan potansiyel bir güç haline geliyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de devlet için tehlike arz eden bu potansiyelin yok edilip ortadan kaldırılması için tamamıyla şiddeti ve bastırmayı esas alan bir özel savaş uygulaması gündeme geliyor. Yaratılan kargaşa, kaos ortamında, halkın bilincinde darbe kaçınılmaz bir biçimde gerçekleşecek bir olgu olarak kabul ettirilmeye çalışılıyor. Ortam, şiddete dayalı olarak terörize edilirken diğer taraftan da toplum, psikolojik olarak darbeye hazır hale getiriliyor. O süreçteki özel savaşın diğer ayağı olan psikolojik savaşın da ana yönelimi ve yaklaşımı, tamamıyla toplumun bir darbeye hazır hale getirilmesi temelinde geliştiriliyor. Bunun için de toplum düşünsel-ideolojik olarak psikolojik savaş bombardımanına tutuluyor. Bunlar, o süreçte darbeyi teşvik eden basın yoluyla, kontrol altında tutulan, devlet tarafından sözde sivil toplum örgütleri olan sendikalar, dernekler vb. kullanılarak yapılıyor. Bunlar, üniversitelerde değişik unvanlarla görev yapan öğretim görevlileri yoluyla gerek öğrencilere, gerek halka yönelik sempozyumlarla yapılmak isteniyor.

Kısacası o süreçteki psikolojik savaşın ana teması, toplumun bir darbeye hazırlanmasıdır. Toplum darbeye hazırlanırken, toplum içerisinde devrimci demokratik gelişmenin önü alınmaya çalışılmıştır. 1970 ile 1980 arası Türkiye'de ve Kürdistan'da sürdürülen özel savaşın kapsamı böyle oluşturulmuştur. Stratejik olarak ele alınan özel

harekâtın daha çok askeri boyutu ve bastırma yönü öne çıkartılmıştır. Darbe, bastıran bir güçtür. Yeraltı unsurlarının harekete geçirilmesi ise, kargaşa yaratmak için başvurulmuş bir yöntem olarak geliştirilmiştir. İkisinin birleştiği zaman ise, 12 Eylül 1980’de Türkiye’de darbe gerçekleşmiştir. Bu darbe bir özel savaş harekâtıdır. Darbenin hazırlandığı, darbe için gerekli koşulların yaratıldığı ortamda özel savaş güçlerinin bizzat planlayarak uyguladığı bir darbedir. Biz 12 Eylül’ü bu anlamda ele alırken aynı zamanda Türkiye’deki özel savaşın kendini kurumlaştırma süreci olarak ele almak durumundayız.

12 Martta 1971’de bir darbe gelişmişti. Bu da özel harekâtın bir parçasıydı. Ama 12 Mart darbesi kendini her yönüyle kurumlaştırmadı. Daha sonraki süreçte yer altı unsurlarını harekete geçirerek, daha güçlü şekilde örgütlenerek kendini kurumlaştırmaya çalıştı. Siyasal anlamda özel savaşın kendini kurumlaştırmaya başlaması ise 12 Eylül’den sonra gündeme geldi. Hem Türkiye açısından, hem Kürdistan açısından özel savaşın kurumlaşması, özel savaşın siyasallaşması, özel savaşın sadece askeri bir bastırma harekâtı olmaktan çıkarak, toplumu sarmaya ve o temelde şekillendirmeye başlaması 12 Eylül sonrası sürecin izlenen politikalarının bir sonucudur. O nedenle Türkiye ve Kürdistan’da özel savaş ele alındığında 12 Eylül 1980’le beraber başlayan süreci bir dönüm noktası olarak kabul etmek daha gerçekçi bir yaklaşım oluyor.

Darbeler daha önceki süreçlerde yapıldığında önüne bazı hedefler koyuyordu. Bazılarını düşman ilan ediyordu. Düşman hedefleri vurduğunda düşman olarak ilan ettiklerini ortadan kaldırdığında diyordu ki: “biz amacımıza ulaştıktan sonra geri plana düşebiliriz.” Ya da “perde arkasında yine asıl rolümüzü oynamaya devam edebiliriz.” Ama 12 Eylül 1980’den sonraki süreç böyle değildir. 12 Eylül öyle gerçekleştirmiştir ki, her yönüyle kendini kurumlaştırmıştır. 12 Eylül’ün ekonomik anlamda kendini kurumlaştırması vardır. 12 Eylül’ün toplumsal ve kültürel anlamda, kişilikler anlamında kendisini kurumlaştırması vardır. Her yönüyle topluma karşı ilan edilen bir savaş anlamına gelen 12 Eylül, bu anlamda özel savaşın Türkiye’de kurumlaşması, bir rejim, bir sistem haline gelmesi aşamasını temsil etmiştir.

Bunları şu şekilde açmakta yarar var. Biz bir bütün olarak toplumu ele aldığımız zaman toplumu kendi içinde ayrıştırıyoruz.

Toplum, sadece nefes alan insanların oluşturduğu bir topluluk ya da birlik değildir. Toplumu oluşturan insanlar nefes alıp veriyorlar; ama bu nefes alıp veren insanlar birlikte-ortaklaşa bir şeyler yapıyorlar, birlikte üretim gerçekleştiriyorlar. Gerçekleştirdikleri üretimde elde ettikleri ürünleri paylaşıyorlar. Yaşamlarını birlikte örgütleyiyorlar. Birlikte örgütlenen yaşam içerisinde alışkanlıklar ediniyorlar. Tüm bunlar vb. insanların bir toplum haline gelmesini sağlıyor. 12 Eylül’ün topluma karşı ilan edilmiş bir savaş olma ve özel savaşın 12 Eylül ile beraber kendisini kurumlaştırma gerçeği, tüm bu alanlarda özel savaşın hâkim ve etkili hale gelmesi anlamına geliyor.

Özel savaş, 12 Eylül ile birlikte kendisini nasıl kalıcılaştırıp, kurumlaştırmıştır? Türkiye’deki ve Kürdistan’daki özel savaşın anlayacak, kendi kişiliklerimiz üzerindeki yansımalarının ne kadar köklü, ne kadar gelişkin olduğunu bilince çıkaracak, bunları iyi bilmek zorundayız. Bunları iyi bilirsek kendimizdeki özel savaş ya da kişiliklerimizde yaşanan sorunların, özel savaşın yansımaları olduğu da görmüş oluruz.

12 Eylül geldiği zaman ne yapmıştır? Sivil siyasete son vermiştir. Dernekleri, partileri, sendikaları kapatmıştır. ‘Siyaset yasak’ demıştır. Siyaseti yasaklarken topluma neyi sunmuştur? Demıştır ki ‘artık benim dediğim olacak’. Yani ‘ben, elime mikrofonu alıp konuşacağım ve siz bunu yasa olarak kabul edeceksiniz ve bu yasaları uygulayacaksınız’. ‘Eğer bu yasalara uymuyorsanız, ben sizi bu yasalara uydurmak için ne yapacağımı bilirim’. Bundan kast ettiği ise şudur: “Ya bu yasalara uyacaksın ya da bu yasalara uyacaksın. Yasalara uyma dışında başka bir tercihin, başka bir seçeneğin yoktur.” Bu baskı anlamına geliyor. Bunlar kabul edildiği zaman, baskıya boyun eğme anlamına geliyor. Baskıya boyun eğen toplum sürüleştiren, güdülen bir toplum olur. İstedikçe yöne çekip çevireceğin bir toplum olur. Sessiz bir toplum olur. Birisi bir şey söylediği zaman, başını sallar. 12 Eylül’ün özel savaş kurumlaştırırken, ilk yaptığı şey budur. Siyaseti yasaklamak toplumu baskı ve cendere altına alarak onu bir sürü haline getirmektir. Onu koyunlaşan bir topluluk haline getirmektir. Her şeye ‘evet’ diyen, itirazsız onu kabul eden bir topluluk haline getirmektir.

Hitler’in, Nasyonal Sosyalist Partisi’nin amblemi gamalı haçtır. Şimdi dünya genelinde Nasyonal Sosyalist Partilerin kurulması da

gamalı haç amblemini kullanmak da yasaktır. Mahkûm edilip, yasaklanmış bir partidir. 12 Eylül olmuştur Türkiye’de, Ferhan Şensoy diye bir tiyatrocu var. Onların da ‘Orta Oyuncular’ adıyla oluşturduğu bir tiyatro gurubu var. Ferhan Şensoy ve çalışma arkadaşları Ankara’nın en işlek yerlerinden biri olan Kızılay’da, üzerlerine faşist üniformaları giyerek, kollarına Nazi Partisi’nin amblemini takarak, gelen-geçenden kimlik kontrolü yapıyorlar. 12 Eylül’den kısa bir süre sonra oluyor bu olay ve hiç kimse sesini çıkarmıyor. Kimliği sorulan kişiler, kayıtsız, şartsız çıkartıp kimliğini gösteriyor. Bu bir örnektir. Bu toplumun ne hale getirildiğini gösterir. Aklı yetmeye başlayan bir çocuk bile faşist partinin ambleminin, dünyada yasaklanmış olduğunu, Türkiye’de öyle bir amblem ve üniformayla kimsenin kimlik yoklaması yapamayacağını bilir. Ama Türkiye’de 12 Eylül sonrası böylesi bir tablo yaşanmıştır.

Sadece bu da değil. Bunun sayısız örnekleri gündeme gelmiştir. Kendine ‘polisim’ diyen bir kişi, bir eve gidip çok rahat arama yapıyor. Hiç kimse niye arama yapıyorsun, diye sesini çıkarmamıştır. Bir kişi ailesinin yanından alınıp, götürülmüştür. Götürülürken, insanlar bunu nereye götürüyorsun, diye soramamışlardır. Götürülen insan “beni kaçııyorlar”, “beni öldürecekler” dese de hiç kimse yerinden kıpırdarak ona bile bakmamıştır. Bu, toplumun içerisine çekildiği psikolojidir. Bu hale getirilen bir toplum ne olur? İsteddiği yöne sürüklenir. Boynuna ipi takılarak, istenilen yere götürülebilir.

Türkiye’de 12 Eylül sonrasında özel savaş kendini kurumlaştırırken, ilk aşamada yaptığı şey toplumu sessiz, her şeye boyun eğen yığınlar haline getirmek olmuştur. Yasaklı siyaset ortamında bunu gerçekleştirmiştir. Topluma yaklaşımı budur. Ekonomiye yaklaşımı ise her alanda bir tekelleşmenin gerçekleşmesidir. Yani küçük sermaye gruplarının elindeki sermayelerini kaybedecek bir ekonomik sistemin oluşturulmasıdır. İnsanların elinde ne kadar sermaye varsa, onların belli merkezlerde toparlanmasıdır. Türkiye’de 12 Eylül’den sonra yapılanlardan biri de budur. Faizler yükseltilmiştir. Milletın yüzüğü, kolyesi, bileziği, altını neyi varsa satması ve faize yatırması sağlanmıştır. Karaborsa artmıştır, artan karaborsa ortamında küçük esnaf iflas etmiştir. Bunların bıraktığı ticaret alanları büyük sermaye grupları, tekeller tarafından doldurulmuştur. Yani ekonomik alanda 12 Eylül

kendisinin dayandığı sermaye kesimleri dışında, hiçbir kesimin var olmasına müsaade etmemiştir. Bu halkın elinde-avucunda neyi varsa çekip alınmıştır, piyasadaki malın fiyatı artmıştır, işçilerin ücretleri düşmüştür, karaborsa yaygınlaştırılmıştır, üretim yavaşlamıştır. Tüm bunlar yaşandığı zaman toplum açlığa, sefaletle yatırılmış oluyor. Bu da toplum içinde bir avuç kesimin en büyük sermayedarlar, zenginler konumuna gelmesine neden oluyor. Bu anlamda 12 Eylül, kendi ekonomik sermayesini de oluşturmuştur.

Kültür politikası vardır. Kültür politikası yine buna uygun biçimde geliştirilmiştir. Toplum zapturapt altına alınmıştır. Susturulmuş, yoksullaştırılmıştır. Baskı altına alınan, yoksullaştırılan bir toplumun kültürel anlamda yaşayacağı şey de bağımlılık ve düşürülmek olacaktır. Kişilikler buna uygun hale getirilecektir. Kültür, yaşam tarzı ve alışkanlıklardır. 12 Eylül’ün baskı ve yoksulluk ortamında neler yaşanmıştır? Toplumda buna uygun alışkanlıklar, yaşam, ilişki biçimleri gelişmeye başlamıştır. Bu durum neyi getirir? Yoksulluğu. Yoksullaşıyorsa bir kişi hırsızlık yapacaktır ya da kolay yoldan para kazanma yolunu arayacaktır. Bastırılmış, susturulmuş bir toplum kendini rahatlatmak için yeni yaşam alanlarını bulmaya çalışacaktır.

Bu, geleneksel yaşam ölçüleri ve kültürel değerlerin ardı sıra çözülmesi demektir. O nedenle 12 Eylül sonrası süreçte Türkiye’de toplum büyük bir çözülme yaşamıştır. Öyle ki, toplum içerisinde her birey kendini pazara sunabilecek bir hale getirilmek istenmiştir. Toplum çözüldüğü zaman, o döneme kadarki ahlaki değer ölçüleri de ortadan kalkıyor. O değer ölçüleri ortadan kalktığı zaman ise kişi her şeyiyle beraber kendini pazara sunan, pazarı satan, pazarlayan bir hal alıyor. Toplumu toplum yapan manevi-ahlaki değerleri bir yana bırakılıyor. ‘Kafanı işlet, sen de zengin ol, köşeyi dön’ felsefesi toplumun bilincine kazılıyor. ‘Kafanı işlet, köşeyi dön’ yaklaşımı toplumda yeni bir ‘felsefe’, yeni bir ‘yaşam’ ve yeni bir ‘kültür’ geliştiriyor.

Bir yandan bunları yaparken, ideolojik anlamda ne yapıyor? Toplumun önüne, kendisini temsil edecek seçenekler sunuyor. Toplumda yozlaşma geliyorsa, yozlaşmaya karşı çıkanların tepkisini nasıl manüple edecektir? Dini kullanarak bunu yapmaya çalışacaktır. Bir yandan toplumu düşürüyor, yozlaştırıyor diğer yandan da buna karşı olanların tepkisini manüple etmek için dini kullanmaya

çalışıyor. Dini kullanma eğilimi içerisine girmenin bir parçası olarak kendisine göre olan tarikatları besleyip öne çıkarıyor. Tarikatları geliştirerek kendisine göre ahlaki erdemlerin savunucusu haline geliyor. Böylece bir yanıyla toplumu çözerek kendisi için tehlike olmaktan çıkarırken, diğer taraftan da tepkisi gelişenleri farklı yaklaşımlarla kendi çizdiği sınırlar içerisinde bir örgütlenme içine çekiyor. Her ikisini de yapan kendisidir. Her ikisini yaptığı koşullarda artık o kendisini bir bütün olarak toplum üzerinde çok daha fazla örgütleyen bir güç haline geliyor. Bugün AKP'nin birinci parti olarak Türkiye siyasetinde yer alması, o zamanlardan beri yapılan hazırlıkların bir sonucudur. Tarikatlar o zaman örgütlendirilmiştir. Bu tarikatların siyasal organizasyonlar haline gelmesi, o süreçten itibaren başlamıştır. Bizzat bunu da yapan Türkiye'deki darbeyi gerçekleştiren generallerden başkası değildir.

Yani özel savaş Türkiye'de kendisini ideolojik, silahlı, kültürel, toplumsal alanlarda kurumlaştırıyor. Tüm alanlarda kurumlaştırdığı zaman kendisi tek, yenilmez, yıkılmaz bir güç haline geliyor. Bu çok tehlikeli bir durumdur. 12 Eylül'den sonra Türkiye'de bu yapılmıştır. 12 Eylül'den sonra doğanlar için, ya da 12 Eylül'den sonra şekillenenler için, "12 Eylül Kuşağı" derler. Nedir bu? Düşüncede aklılaştırılmış, siyasetten uzaklaştırılmış, keyfince yaşamayı esas alan, hiçbir sorumluluk taşımayan, anı daha çok da güdülerini temelinde yaşamayı esas alan, tamamıyla değerler sisteminden kopmuş bir kuşak. 12 Eylül Kuşağı denince bu anlatılır. 12 Eylül ortamında oluşan, yetişen kesimlerin bu gerçekliği hareketimiz de dahil devrimci hareketlere de etki yapmıştır. Zira insanların içinden geldiği toplumsal yapı, önemli ölçüde özel savaş rejimi tarafından şekillendirilen, iradesi kırılgan, toplumsallıkla örtüşmeyen alışkanlıkların edinildiği bir özellik kazanmıştır. Bu da kendisiyle birlikte bir bozulmayı ve yozlaşmayı getirmektedir.

12 Eylül bir insanın, devlet için tehlike olmasını engelleyecek uygulamaları pratikleştiren bir yönetimdir. Bunun boyutları da vardır. Örneğin yapılan işkenceler vardır. Üç aya, altı aya varan gözetim süreçlerinde işkence tezgâhlarından geçirilmiştir toplum. İradeyi kırmak ve teslim almak için gözetim süresi üç aydan altı aya çıkarılmıştır. Hatta bazıları bir seneden fazla işkenceye tutulmuştur. Öylesi süreçler yaşanmıştır. Bu da 12 Eylül'ün ortaya çıkardığı bir tarzdır.

İnsanlar idam sehpalарına götürülmüştür. Çok yaygın ve günlerce süren operasyonlar yapılmıştır. Yakalanan insanlar helikopterlerden aşağıya sarkıtılmıştır. Sokak ortalarında panzerlerle sürüklenmişlerdir. Bunlar hepimizin çeşitli biçimlerde duydukları ya da yaşadıklarıdır. Bunlar özel savaşın, devrimci muhalefeti tamamıyla bastırma, yok etme, teslim alma çabalarıdır. Bu belli bir süreci kapsar. Bir yere kadar işkence yapar, bir yere kadar seninle çatışır ya seni öldürür ya da kendisi ölür. Bu dönemsel anları ifade eder. Ama özel savaşın kendisini bir toplumda kurumlaştırması bir anı değil, bir süreci anlatır.

Türkiye'deki anayasa hala 12 Eylül Anayasası'dır. Yirmi yedi yıldır Türkiye'ye bir deli gömleği giydirilmiş gibi hiç kimse bu anayasanın dışına çıkamıyor. Bu kadar kalıcı etkileri olmuştur. Bununla beraber daha farklı uygulamaları da vardır, toplum üzerinde. Bizim devrimci mücadelemizin en gelişkin olduğu yerler, özel savaşın bilinçli politikalarının yöneldiği yerlerdir. Örneğin, Batman; örgütün kitlese ve kadro olarak en gelişkin olduğu yerlerden biridir. Burada daha önceden kökleri de olsa, dini gericilik bizzat devlet tarafından geliştirilmiştir. Bununla yapılmak istenen nedir? Bir daha orada örgütün örgütlenme ve gelişme şansının kalmamasıdır. Antep de öyledir. Örgütün 12 Eylül öncesi en yoğun kadro bulundurduğu bir alandır. Mücadelemizin en çok geliştiği yerlerden biridir. Ama devlet 12 Eylül'den sonra öyle bir yönelmiştir ki oraya, bizim örgütlenme koşullarımızı tümenden ortadan kaldırmaya çalışmıştır.

Tarikatları, baskıyı, istihbaratı, ajanlaştırmayı da geliştirmiştir. Bazı yerlerde yozlaşmayı geliştirmiştir. Gençlerin, devrimci mücadeleye katılımının engellenmesi için, bilinçli olarak tüm bu alanlarda yozlaşmayı geliştirmiştir. İçki, kumar, fuhuş geliştirilmiştir. Bizzat bunu devletin kendisi yapmıştır. Devlet bünyesinde, memur statüsünde olan birçok kesim, bizzat gittikleri yerde temel görev olarak bunu yapmışlardır. Musakkadım ile ilk fuhuşu gerçekleştiren devlet, bu geleneğini devam ettirerek fuhuşu geliştirmişlerdir; içkinin, kumarın, yozlaşmanın ve her türlü sapkınlığın gelişiminin önünü açmışlardır. Bu türden özel savaş uygulamaları 12 Eylül ile beraber gelişmiştir ve giderek kurumlaşmıştır. Bu, toplum için çok büyük bir tehlike haline gelmiştir. Özel savaş ele alırken, bir önceki kısmın son bölümünde onun kurumsallaşmasından, bir rejim haline gelmesin-

den bahsetmiştik. 12 Eylül bu anlamda Türkiye’de öylesi bir kurumsallaşmanın temelini oluşturmuştur. Bu uygulamaları, önünde engeller olmadığı sürece, büyük bir serbestlikle pratikleştirmiştir. Bunların önünde engeller oluşmaya başladığı andan itibaren, özel savaş ciddi darbeler almaya başlamıştır. Oluşturmaya çalıştığı kurumsal yapılar da gedikler açılmıştır.

12 Eylül süreci özel savaş açısından en önemli dönemlerden bir tanesidir. Belirttiğimiz gibi 12 Eylül siyasetin, toplumun, ekonominin, kültürün her alanda özel savaşın kurumsallaştırılmaya başlandığı bir sürecin adıdır. 12 Eylül’ün, özel savaş içindeki yeri doğru kavranıp çözümlenmezse, bugünkü yaşananlara da anlam veremeyiz. 12 Eylül yeniden şekillendirdiği toplum üzerinde, kendini var etmek istemiştir. 12 Eylül toplumun tüm kesimlerine, özel savaş kapsamında, karşı özel politikalar uygulayarak kendi sistemini kurumsallaştırmak istemiştir. 12 Eylül’ün Türkiye tarihindeki en büyük bir karşı devrim olmasının temel nedeni budur. Kalıcı etkilerle karşı devrimi, tarihin ilerleyen yıllarına kadar götürmüştür. 12 Eylül böylesi bir etki yaratmıştır.

Buna bağlı olarak bugün Türkiye’de siyaset, toplum, ekonomi yeniden şekillendirilmeye çalışılıyor. Bu yeniden şekillendirme çalışması ya onu reddedecek ya da kabul edecektir. Yani ret ve kabul noktasında ele alınan konuların temelinde 12 Eylül yer almaktadır. 12 Eylül kendi sistemini kurumsallaştırırken, önünde engeller oluşmadığı sürece onu başarıyla götürmüştür. Önünde direnişler çıkmaya başladığı andan itibaren ise hem kendi oluşturmaya başladığı sistemde gedikler açılmış, hem de özel savaşa karşı direnişin yeni mevziler elde etmesi, toplumu farklı arayışlar içerisine çekmeye başlamıştır. PKK’nin 15 Ağustos 1984 yılında Eruh-Şemdinli’de gerçekleştirdiği baskınlar bu anlamda önemli bir göstergedir.

Eruh ve Şemdinli eylemleri Türk özel savaş rejimine karşı en önemli bir başkaldırı olurken, aynı zamanda özel savaş temelinde oluşturulan sistemde açılan önemli bir gedik olmuştur. Daha sonra özel savaş rejimine karşı geliştirilen mücadeleler de bu gedikten geçerek, önemli gelişmelerin yaşanmasına neden olmuştur. O süreçle birlikte 12 Eylül sistemi karşısında farklı bir mücadele ve direniş odağı ortaya çıkmıştır. Bu direniş odağı, aynı zamanda kendi tarihini de yazmaya başlamıştır.

12 Eylül, Kürdistan ve Türkiye zemininde kendisini kurumsallaştırmaya, örgütlemeye çalışırken, 1984 yılında başlayan bu direniş mücadelesi, aynı zamanda geliştiği zemin üzerinde kendi sürecinin önünü açarken, tarihini de yazmaya başlamıştır. Bu da yeni bir toplumsal şekilleniş ve özelliğin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Yani, Kürdistan’da direnişin gelişmesi, direnişçi toplum özelliklerini canlandırmıştır. Dirilişin tamamlanması, sömürgeci kimliğin, sömürgeci toplumsal yapılanmanın parçalanmasıdır. Bu tamamlandığı zaman, kendi gelişim sürecine göre yeni özellikler edinecektir. Bu özellikler 1990’larda serhıldanlara dönüşmüştür. Serhıldancı bir toplumdaki kişilikler de serhıldancı özellikler taşımaya başlamıştır. Ama bunun karşısında, Türkiye toplumu diye adlandırdığımız alanda, Kürdistan’da gelişen mücadelenin belirli etkileri görülürken, 12 Eylül’ün oluşturmaya çalıştığı ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel şekilleniş kendi istikametinde yol almaya devam etmiştir. Böylece iki farklı toplumsal şekilleniş meydana gelmiştir. Bunlar: Sömürgeciliğin biçim verdiği şekillenişle mücadelemizin biçim vermeye çalıştığı toplumsal şekillenıştır. Bunlar karşılıklı bir çatışma ve mücadele içerisinde olmuşlardır. 12 Eylül’ün yaratmaya çalıştığı toplum gerçekliğine karşı en büyük direniş ve mücadele de bu olmaktadır. Bunu burada özel olarak belirtmekte yarar vardır.

Gelişen direniş mücadelesi, beraberinde Kürdistan’da özel savaşın kendisini farklı biçimlerde örgütlemesine de neden olmuştur. Türk özel savaşının bunu sağlayabilmesinin temelleri ve koşulları da vardır. Hatta bununla birlikte kendini üzerinde şekillendireceği tarihsel dayanakları söz konusudur. Bu Kürdistan’da süren Türk özel savaşının dayandığı tarihsel temellerin anlaşılması açısından da önemli bir anlama sahiptir.

Kuşkusuz Türk özel savaş 1984 Eruh ve Şemdinli baskınları ile bir sarsıntı yaşayıp, kendisini yeniden organize etmeye çalışsa da, o zaman başlamamıştır. Öncesi vardır. Kökleri Osmanlı Devleti’nin Kürdistan’daki uygulamalarına ve Cumhuriyet’in kuruluşuyla birlikte başlayan yıllara kadar uzanmaktadır.

Osmanlı Devleti’nin son yüzyılı bilinmektedir. Çöküş halinde olan bir devlettir. İmparatorluk çözülmeye başlamıştır. İmparatorluk sınırları içerisinde yer alan halklar ayrılarak, ayrı devletler kurmaya başlamışlardır. Osmanlı Devleti de yaşanan bu kopuşları ve dağılma-

yı engellemek için kendini yeniden yapılandırma gereğini duymuştur. Osmanlı Devleti 18. yy'ın sonlarında daha çok da 19.yy'ın başlarından itibaren böyle bir sürece girmiştir. Bu çerçevede de yeni gelişen güçlü devletlerle anlaşmalar imzalanarak, fermanlar yayınlamaya başlamıştır.

Osmanlı Devleti'nin o süreçte Kürdistan politikası da buna göre belirlenmiştir. Osmanlı Devleti böyle bir yaklaşımla Kürdistan'ı sınırları içerisinde tutarak; sınırda bir tampon bölge oluşturmak suretiyle kendisi için tehlike olarak gördüğü güçlere karşı kullanmayı esas almıştır. Kürtlerin, Ruslara ve Ermenilere karşı o süreçte yoğun bir şekilde kullanılmak istenmesi de bu gerçeklikle doğrudan ilişkili bir sonuç olmuştur.

İşte Kürdistan'da daha sonra bir sistem olarak kendini kurumlaştıran özel savaş uygulamalarının öncelleri o süreçte yaşanmaya başlamıştır. Yaşanan Kürt isyanlarının bastırılmasında da Kürt'e karşı Kürtler kullanılmıştır. Bedirxan Bey İsyanı'nın bastırılmasında, yeğen Yezdan Şer'in kullanılması bu konuda yaşanan bir örnektir. O süreçte Osmanlı Devleti'nin Kürtlere karşı politikası bununla da sınırlı kalmamıştır. Sürgünler, katliamlar yaşanmıştır. Sultan Hamit döneminde onun adıyla anılan Kürtlerden Hamidiye Alayları kurulmuştur. Oluşan bu alaylar, 1984'ten sonra oluşturulan 'Korucular'ın temelini oluşturmuştur. Yine aynı dönemde Aşiret Mektepleri'nin kuruluşu söz konusu olmuştur. Kurulan bu mekteplerde Kürt aşiret reislerinin, ileri gelenlerinin çocukları devşirilip adeta rehin tutulurken, birer işbirlikçi gibi eğitilmişlerdir. Zaten daha sonra da İstanbul'da kurulan bu aşiret mekteplerinde eğitim görenlere bu temelde görevler verilmiştir.

Cumhuriyet'in kuruluş ve sonraki yıllarında da yine Kürdistan'da benzeri uygulamalara tanık olunmuştur. Bu, özellikle Koçgiri İsyanı'nın bastırılması esnasında çok açık bir hal almıştır. Koçgiri İsyanı'nın, başladığı coğrafyayla sınırlı kalmasında bunun rolü olmuştur. Koçgiri Kürtlerinin diğer alanlara geçişi, işbirlikçi Kürt aşiretleri tarafından engellenerek, teslimiyete zorlanmışlardır. İsyanın bastırılmasında teşvik edici açıklamalar ve vaatlerle birlikte, kullanılan güçlerin niteliği de sıradan askeri bir güç olma özelliğinin ötesindedir.

Koçgiri İsyanı'nın bastırılması göreviyle sorumlu kılınan Sakallı

Nurettin Paşa ve Topal Osman İttihat Terakki tarafından kurulan Teşkilat-ı Mahsusa'nın üyeleridirler. Bunların komutaları altında bulunan güçler de özel yetki ve donanımlı olan güçlerdir. Koçgiri İsyanı bu tür bir niteliğe sahip olan güçler tarafından bastırılmıştır. Topal Osman'ın daha sonra Cumhuriyet'in ilanı sürecinde Rusya'dan dönen Türkiye Komünist Partisi yöneticilerinin Karadeniz'de boğdurularak katledilmesi başta olmak üzere birçok kirlı ve karanlık işte yer alması, Koçgiri İsyanı'nın bastırılmasında kullanılan güçlerin niteliğinin anlaşılması açısından önemli bir veri sunmaktadır.

Cumhuriyet'in ilanından sonraki yıllarda da benzer politikaların Kürtlere karşı uygulanmasından vazgeçilmemiştir. Şeyh Said İsyanı olarak bilinen Genç- Hani- Palu İsyanı'nın bastırılması esnasında Kürtler mezhepsel farklılıkları da kışkırtılarak birbirine kırdırılmaya çalışılmıştır. İsyanın belirli bir alanla sınırlı kalarak, kuşatılması ve imhası için çevre bölgelere taşınması engellenmiştir. Bu, gerçekleştirilirken de yine çevrede bulunan Kürt aşiretlerinden yararlanılmaya çalışılmıştır. Gerçekleştirilen katliamlara dayanarak isyan bastırıldıktan sonra da "Takrir-i Sükun" yasaları temelinde oluşturulan ve olağanüstü yetkilerle donatılan İstiklal Mahkemeleri'nde yargılamalar yapılmıştır. Kurulan bu ayaküstü mahkemelerin aldığı kararlar doğrultusunda da başta Şeyh Said olmak üzere isyanın liderleri olarak kabul edilen şahsiyetler idam edilerek katledilmişler, halk da sürgünlere tabii tutulmuştur. İsyanlarda yapılan katliamların uluslararası alanda duyulmaması için, katliamların yaşandığı alanlar "yasak bölgeler" olarak ilan edilmiştir. Ağrı ve Dersim İsyanlarında benzeri ortak politikalar devreye sokulmuşlardır.

1925'lerde başlayarak 1938'lere kadar yaşanan isyanların bastırılmasında başvurulmuş özel savaş yöntemleri, sonraki yıllarda yeni eklenen yöntemlerle devam etmiş, yeni imha ve tasfiye planları devreye konulmuştur. Beyaz sömürgecilik, asimilasyon ya da kültürel alanda uygulamaya konan soykırım gerçekleştirilmeye başlanmıştır. Kürt kültürü ve dili yasaklanmıştır. Açılan Yatılı İlköğretim Bölge Okulları'nda Kürt çocukları Türkleştirilmeye başlanmıştır. Kürtlük hor görülüp, aşağılanırken; Kürtlerin de kendi kimliklerinden utanmaları sağlanmaya çalışılmıştır. Cumhuriyet sonrasında bürokratlardan olan Mahmut Esat Bozkurt'un dediği gibi, "Türkiye'de Türk olmayanların tek hakkı olan hizmetçilik" Kürtlere kabul ettirilme

sürecine sokulmuştur.

1960 ve 1971'de Türkiye'de gerçekleşen darbelerden sonra da Kürdistan'da benzeri uygulamalara devam edilmiştir. Kürdistan'da darbe karşıtı ciddi bir halk hareketi olmamasına rağmen böyle olmuştur. Böyle olmasının asıl nedeni, her zaman Kürtlerin potansiyel tehlike olarak kabul edilmesidir. 12 Eylül 1980 Darbesi'yle birlikte de Kürdistan, tam bir özel savaş cenderesi altına alınmıştır.

Aslında, Kürdistan 12 Eylül öncesinde böyle bir ortama çekilmeye çalışılmıştır. Darbe öncesinde Kürdistan'da faşist militer ve yerli işbirlikçi güçler bu nedenle harekete geçirilmişlerdir. Bu güçler başta Maraş Katliamı olmak üzere provokasyonlar düzenlemişlerdir. Bu provokasyonların ardından da Kürdistan'ın tamamında sıkıyönetim ilan edilmiştir. İlan edilen bu sıkıyönetimin ardından Kürdistan, adeta yeniden işgal edilmeye başlanmıştır.

12 Eylül Darbesi ise, bu sıkıyönetim sürecinin tamamlayıcısı olmuştur. 12 Eylül'le birlikte yeniden işgal edilmeye başlayan Kürdistan topraklarında halk bir zindan yaşamı içerisine çekilmiştir. Her şey yasaklanmış ve yaşam katlanılmaz bir hale getirilmiştir. İşkence günlük olaylar haline gelmiştir. Amed Zindanı ise Kürdistan'da uygulanan özel savaşın tam bir maketi olarak ele alınmıştır. O nedenledir ki Kürdistan'da gerçekleştirilen özel savaşın boyutu, Amed Zindanı'nda yaşanan vahşetle birlikte ölçülmelidir.

İşte Eruh, Şemdinli baskınlarından sonra kendini gözden geçirme gereğini duyan Türk özel savaş rejimi, sahip olduğu bu mirasa dayanarak kendisi için de yeni bir süreç başlatmış ve ona uygun bir konumlanış içerisine girmiştir. Bu temele dayalı olarak da 1984'ten sonra Türk özel savaş rejimi kendisini Kürdistan'da yeniden kon rejiminde, savaşın özelleştirilmesi gibi çok temel bir özellik vardır. Savaş nerede yapılıyorsa, orahlaştırılmalıdır. Örneğin savaş, Vietnam'da geliyorsa, savaşın Vietnamlaştırılmıştır.

Kürdistan'da Olağanüstü Hal Bölge Valiliği ilan edilmiştir. Bunun ilan edilmesi, Kürdistan'ın, Türkiye'nin siyasal yapılanması içinde farklı bir bölge, alan, coğrafya olduğunun kabul edilmesi anlamına gelmiştir. Türkiye'nin siyasal devlet sınırları içerisinde farklı bir siyasal şekillenişin, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği biçiminde dile getirilmesi, bu gerçekliği ortaya koymuştur. Kürdistan, 1980'ler sonrası Türkiye'deki özel savaşın kendisini kurumlaştırmaya çalıştığı, buna

karşı da bir direniş mücadelesinin geliştiği koşullarda özel bir bölge valiliğinin ilan edilmesi, Kürdistan'daki özel savaş rejiminin kurumlaşmasının en önemli adımlardan biri olmuştur.

Özel savaş savaşın Vietnamlaştırılmasıdır. Ya da savaş Küba'da geliyorsa, savaşın Kübalılaştırılmasıdır. Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesine karşı savaşın gelişimi, özel savaşın kedisini Kürdistanlaştırması anlamına geliyor. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin ilan edilmesi bunun bir adımıdır. Bundan sonra koruculuk ilan ediliyor. Bu korucular Kürtlerden seçilmiştir. Bu şekilde; Kürt'ün Kürt'e karşı çıkarılarak kırıdırılmak istenmesi, Kürdistan'daki özel savaşın ikinci ve önemli uygulaması olmaktadır.

Özel savaşın Kürdistan varlığını her yönüyle yürütmek için kendini kurumlaştırması yada kendi hukukunu yada hukuksuzluğunu yaratması ise Kürdistan yürütülen özel savaşın en önemli uygulamalarından bir başkasını-üçüncüsünü- oluşturmuştur.

Özel savaşın kendi hukukunu **yada hukuksuzluğu** oluşturma sorunu yoktur. Toplumsal ve siyasal yaşamın her alanına nüfuz etmeyi kendi varlık nedenini olarak görmüştür. Bu anlamda, siyaset, eğitim, ordu, sivil örgütlenmelerde yer alarak sonuç almak istemiştir. O nedenle kirli işlerini dokunulmazlık örtüsü altında ve kendine hak görerek hareket etmiştir. İç siyaseti, diplomasiyi ve uluslar arası ilişkilerini de buna göre biçimlendirmiştir. Anayasa ve kanunları da buna göre kendi siyasal amaçlarına uygun olarak düzenleyerek biçimlendirmiş, böylece "iktidarını meşrulaştırma" yoluna gitmiştir.

Türk özel savaş yapılanmasında hukuk olgusuna hep bu şekilde yer verilmiştir. Özellikle cumhuriyet sürecinde bu son derece iyi kullanılmış, yasama ve yürütme süreçleri özel savaş hukukunun ruhuna ve esprisine göre düzenlenmiştir. Bu anlamda İstiklal Mahkemeleri özel savaş hukukuna tipik bir örnek teşkil etmiştir. Bu mahkemelelerin kuruluş amacı, hedefleri ve içeriği bütünen bu özel savaş mantığıyla ilgilidir. Neredeyse bu tip mahkemelerin kuruluşu bir güne sığdırılmıştır. Amaç ise muhaliflerin kalkışmalarını kurulu düzene itirazlarını bastırmaktır. Bastırılırken de alelacele oluşturulan "hukuka" göre bir süreç esas alınmıştır. Buna karşı gelebilecek itiraz ve eleştirileri bertaraf etmek içinde hasmının varlığını ve varsa eylemini olabildiğince toplumsal ve siyasal içerikten yoksun hale getirmeye çalışmıştır. Bunun için var olan tüm kuvvetini kullanmıştır. Bunu yapar-

ken de Kendince “oğlan üstü” bir süreç yaratmıştır.

Türk özel savaş tarihinde istiklal mahkemeleri bu oluşturulan hukuk yada hukuksuzluğun en temel ayaklarından birini oluşturmuştur. Oğlan üstü yöntemlerle donatılmış bu mahkemeler yapılanma süreçleri tümüyle siyasaldır. Amacı da Kürdistan’da gerçekleşen isyanları bastırmak, isyana katılım gösteren ve potansiyeli taşıyanları mahkum etmektir. Bu mahkemelerin işleyiş ve yapılanma yöntemlerinin normal bir hukukla hiçbir alakası yoktur. Bu şekilde amaç muhalifleri yok etme olunca her yargılaması da darağacı ile sonuçlanmıştır. Yargılama linç kültürünü aratmayacak tarzdadır. Şex Sait ve Seyit Rıza’yı yargılayan bu mahkemeler cezayı uygulamalarını meydanlarda gerçekleştirmişlerdir. Seyit Rıza’nın Elazığ Buğday Meydanı, Şex Sait’in Amed’in merkez meydanı olan Ulu Cami meydanında asılmaları bu linç kültürünün tipik bir örneğini temsil etmiştir.

İstiklal Mahkemelerinde yapılan sözde yargılamaların amacı sadece muhalifleri yargılamak ta değildir. Yargıladıklarının şahsında topluma korku salmakta bu mahkemelerin diğer bir amacı olmuştur. Özel savaşın hukuksuzluğu tamda bu noktada kendini gözler önüne sermiştir. Bu mahkemelerin sadece isimleri mahkemedir, amaç ve kuruluş gerekçeleri yargılama yöntemleri çete hukukuyla aynıdır. Özel savaşta iktidar imha hareketlerini geliştirirken, hemen akabinde özel “hukukla”la donatılmış mahkemeler kurdurmuştur. Türk özel savaş tarihinde 12 Mart ve 12 Eylül faşist askeri darbeleri de bu anlamda özel savaş “hukuku” alanında çarpıcı örnekler sunmuştur. Bu mahkemelerde düzmece belgelere dayanarak idam kararları çıkarılmış, yasal olarak idamı mümkün olmayan kişiler(12 Sıkıyönetim Mahkemeleri tarafından idama gönderilen Erdal Eren 17 yaşındaydı) idama gönderilmişlerdir. Daha sonra kurulan Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) aynı muhteva sahip mahkemeler olarak tarihe geçmişlerdir. Özel savaş kendine cepheden karşıt olan söz konusu bu güçleri bertaraf etmek amacıyla DGM’leri olağan üstü yetkilerle donatarak süreci işletmiştir. Bu mahkemelerde gerçekleşen yargılamalarda gerçekten hukuk değil, özel savaşın siyasal amaçlarına uygun yargılama yöntemleri esas alınmıştır. DGM’ler Türkiye siyasi tarihinde darbe ve ara darbe süreçlerin hukuk ayağı olarak rolünü oynamışlardır. Verdikleri kararlar da engizisyon mahkemelerinin zihniyeti

belirleyici olmuştur. Bu mahkemelerin kuruluşu özel savaş hukukun yada hukuksuzluğunun konseptinin bir gereği ve sonucu olarak gerçekleşmiştir. Buralarda milyonlarca insan adaletsiz ve haksız bir biçimde ağır cezalara çarpıtılırken, binlerce insanın işkenceyle katledilmesi de aklanarak onay görmüştür.

Türk siyasi tarihinde yer yer isim değişiklikleri de olsa bu temelde özel savaş hukuksuzluğu sürekli bir hal almıştır. Birbirinin ardı sıra farklı süreçlerde oluşturulan; İstiklal mahkemeleri, Sıkıyönetim mahkemeleri, DGM’ler son haliyle Ağır ceza mahkemeleri bu hukuksuzluğun adları olmuşlardır. Bu mahkemelerde esas olarak Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler, demokratlar, sosyalistler, aydınlar ve yurtsever güçler yargılanmışlardır.

Tabii ki burada Özel savaşın hukukundan yada hukuksuzluğundan söz ederken İmralı gerçeği üzerinde de durulması gerekmektedir. İmralı mahkemelerinde bir halkın iradesi tarihte eşine rastlanmayan bir uygulama ve hukuk ile “yargı”lanmıştır. İmralı da kurulan mahkeme adı geçen diğer mahkemelerden farklıdır. İmralı’nın özel bir statüde bulundurularak ayrı bir sisteme dahil olması burada belirleyici bir role sahiptir. İmralı sistemi direkt uluslar arası komployu gerçekleştiren güçlerin sorumluluğu altında bulunmaktadır. O nedenledir ki burada ki yargılama, özel savaşın uluslar arası düzeyde olan “hukuku” ekseninde gerçekleşmiştir. Kurulan mahkemede ne Türk yargı sisteminin yasaları nede Türk devletinin altına imzasını attığı uluslar arası hukuk kurallarına uyulmuştur. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin, kişilerin yargılanmasına ilişkin ilgili maddelerine ise hiç uyulmamıştır. Önder APO hakkında verilen hüküm bile hukuka göre değil, Avrupa konsey ve Türkiye hükümeti arasında varılan antlaşmaya dayalı olarak verilmiştir. Önder Apo’nun yargılanma süreciyse tam bir linçe dönüşmüştür. Bu gerçekliğin kendisi bile İmralı mahkemelerinin niteliğini ortaya koymaya yetmektedir. Önder Apo’nun kaçırılmasında kullanılan uçağın CIA’ uçan hapishanelerinden biri ve İmralı’nın Guatamano’nun pratikleştirildiği ilk alan olması da bunun bir sonucudur.

Tüm bu belirtilenlerle birlikte, Kürdistan’da gelişen mücadeleyi, dirilişi bastırma amacıyla alınmış tedbirler vardır. Özel savaş kapsamında değerlendirilebilecek bu tedbirlerin başında geleni itirafçılık yasası olmuştur. Kürdistan’da özel savaş dendiği zaman, anlamamız

gereken noktalardan biri de, geliştirilen bu itirafçılık yasasıdır. Yine Devlet Güvenlik Mahkemesi'dir. Bununla beraber halkı yoksullaştırma, yoksullaştırılan halkı düşürme etkili yöntemlerden biri olarak kullanılmıştır. Bugün bile mikro kredi uygulamalarına, bedava ev eşyaları, yakacak ve yiyecek dağıtımlarına temel oluşturan, Yeşil Kart uygulamaları, Fakir Fukara Fonu'nun çıkarılması bunun bir sonucu olarak geliştirilmiştir. Bu, son derece ve bilinçli olarak geliştirilen ve özel savaşın sosyal alana taşınmasını hedefleyen bir yaklaşım olarak yaşam içerisinde yerini bulmuştur.

Bunun içindir ki Türk özel savaşı genel siyasetlerini topluma indirirken kendince uygulanabilir konseptler de hazırlamıştır. Askeri konseptlerin yanı sıra ekonomik, sosyal, kültürel ve eğitsel planlarını devreye sokmuşlardır. Muhafızları, tehlike ve potansiyel tehlike gördükleri kesimleri etkisiz kılmak, direk ya da dolaylı kendine bağlamak için birçok yol ve yöntem de baş vurmuşlardır. İşbirlikçiliği derinleştirme bu yöntemlerde biri olurken; teşvik primlerinin verilmesi, vergi indirimlerinin veya vergiden muaf kılmaların gündeme getirilmesi ile küçük bir azınlığı palazlandırma vb. bu temelde uygulamaya konulmuştur. Sosyal planda ise çeşitli sivil görünümüne kurum ve kuruluşlar ile de hedef kitleye ulaşmaya çalışmışlardır. Adına sosyal kuruluşlar dedikleri bu kurumlarla; sözde yardım, eğitim, mesleki eğitim, burs, psikolojik danışmanlık vb. sağlanarak toplumla ilişki kurma arayışları içerisine girmişlerdir. Bu ilişki yöntemiyle de bireyleri, toplulukları kendine bağlamaya çalışmışlardır. "Hizmet", "yardım" vb. adlarla yürütülen bu tür faaliyetler cazibeli kılınmaya ve en önemlisi masum gösterilmeye çalışılmıştır. Toplumda "devlet baba böyle hizmet aşkıyla doludur." vb. gibisinde bir algı ve imaj yaratmak istenilmiştir. AKP'nin son yıllarda Kürdistan'daki örgütlenmesinde bu tür yöntemleri yaygınca kullanmasına tanık olunmuştur. Deniz Feneri vb. kurumlar eliyle yürüttüğü faaliyetler bu konuda en somut örnekler arasında yer almaktadır. Yine Türk Amerikan işbirliğiyle kurulan ve merkezi Mersin'de bulunan ÇATOM (Çok Amaçlı Toplum Merkezi) kuruluşu söz konusudur. ÇATOM tam bir özel savaş politikasının ürünüdür. Bu özel savaş kuruluşu savaşın en yoğun olduğu dönemde kurulmuş ve süreç içerisinde kendini Kürdistan'a taşıyarak kurumlaşmıştır. Özellikle Mersin, Amed, Şırnak illerinde 1996'dan beri de faaliyet göstermektedir. Amaç savaş kitlesi dediğimiz özgür-

lük savaşından etkilenen yada içinde yer alan ama şehirlere göç etmek durumunda kalan toplulukların sorunlarıyla "ilgilenip" görünerek, onların devlete karşı tepkilerini nötralize ederek, saflarına çekmektir. Bunun için okuma yazma kursları, dil kursları, mesleki kurslar, rehberlik ve danışmanlık üniteleri kurarak yoksul halk kesimlerini bu çalışmalar üzerinden kontrol etmek istemektedir. Mersin, Amed ve Şırnak'ta bulunan en yoksul halk kesimleri bu kuruluşun temel çalışma sahası haline getirilerek, devletin safına geçirilmek istenilmektedir.

Kürdistan'da sömürgeci uygulamaları teşvik etme ve özel savaş derinleştirme açısından içerisine girilen başka yönelimler vardır. Bu çerçevede Kürdistan'da görev yapan memurların maaşı iki katına çıkarılmıştır. Daha önceki yıllarda temelleri atılmış olsa da GAP bu amaca hizmet temeline kullanılmaya başlanmıştır. O zamanın Başbakanı Turgut Özal'ın deyimiyle "Beş yüz bin Kürt Kayseri'nin batısına göçertildiğinde, bu sorun çözülür" mantığıyla harekete geçilmiş, bunun için de bir yanda sürgünler dayatılırken, diğer yandan da göçü özendirici, teşvik primleri dağıtılarak Kürdistan insan-sızlaşmaya çalışılmıştır. Bunlarla birlikte 1970'li yıllarda CHP Genel Başkanı olan Bülent Ecevit'in "köy-kent projesini" andıran "stratejik köyler" uygulamasını devreye koymuşlardır. Bunun için de köylülerin zorla köylerini terk etmeleri sağlanmaya çalışılmıştır. O süreçten itibaren üç binden fazla köy boşaltılmış, sayısı milyonlara varan Kürt yerinden-yurdundan göçertilmiştir.

Bu kapsam dahilinde kadına ve gençlere yönelik olarak özel politikalar da geliştirilmiştir. Gençler politikadan uzak hale getirilmeye çalışılmıştır. Bunu sağlamak için de Üç S (seks, sanat, spor) ya da Üç F (fuhuş, fiesta, futbol) gençliğin önüne tek yaşam seçeneği olarak konulmaya başlanmıştır. Gençlere adeta "politikayla uğraşma da ne ile uğraşırsan uğraş" denilmiştir. Kadına meta gibi bir yaklaşım gösterilmiş ve tüketimin temel nesnesi kılınmıştır.

Tüm bunlar, gelişen mücadelemiz karşısında, Kürt halkına karşı geliştirilen birer özel savaş taktikleri olmaktadır.

Bunlarla birlikte özel savaş askeri olarak da bazı düzenlenişler içerisine girmeyi kendisi açısından bir zorunluluk olarak görmüştür. Bu süreçle birlikte "Balığı yakalamak için denizi kurutma" mantığından vazgeçmemiştir. O nedenle gerillayı etkisiz kılmak için, halka

yönelik baskılar hızından bir şey kaybetmeden sürdürülürken, Çevik Güç, JİTEM; ordu içerisinde A Takımı, B Takımı diye adlandırılan özel harekât birlikleri oluşturulmaya başlanmıştır. O zamana kadar Kürdistan'da komando gücüne dayalı olarak geliştirdiği operasyonların, saldırıların sonuç alamadığı bir ortamda, bu şekilde gerillaya karşı askeri anlamda yeni yöntemler belirleme ve yeni araçlar kullanma ihtiyacını duymuştur. Bunun için kendisini gözden geçirmek durumunda kalmıştır. Bunlar, 1984 sonrası süreçte mücadelemize karşı geliştirilen özel savaşın pratik yönelimleri olmuştur.

Özel savaş topluma karşı ilan edilmiş bir savaştır. Toplumsal alanda gelişen mücadeleye karşı, her zaman özel savaşın kendisi de karşı bir hamlede bulunma ihtiyacını duymuştur. İçerisine girilen bu yönelimin hedefinde de halkın gelişen mücadelesini bastırma, yok etme bulunmuştur. Özel savaş taktikleri sonuç almadığında, Kürdistan'da ve Türkiye'de yeni özel savaş taktikleri devreye konulmuş ve bu doğrultuda oluşturulan araçlar da kullanılmaya başlanmıştır.

Kürdistan halk hareketinin yaygınlaşması ve tırmanışa geçmesi karşısında, özel savaşın uygulamaya koyduğu taktikler de bunlar arasında yerini almıştır. Böylesi bir süreçte; gerilla mücadelesi daha fazla gelişmiş ve serhıldanlar gündeme girmeye başlamıştır. Artık o noktadan itibaren özel savaş, gerillaya karşı saldırılarını, baskılarını tırmandırırken; gelişen serhıldanlara, halk hareketlerine karşı da harekete geçmeye başlamıştır. 1990'dan sonra yaşananlar bu çerçevede geliştirilmiştir.

Bu süreçle birlikte özel savaş tüm ayrıntıları ile halka karşı kullanılır bir hal almıştır. Halk hareketlerine karşı, Dargeçit'te, Cizre'de, Nusaybin'de, Şırnak'ta vb. kitle katliamları yaşanmaya başlamıştır. Halkın kutsal olarak kabul ettiği dini inançları istismar edilmiştir. Bu temelde bugün Ergenekon ve JİTEM ile ilgili açılan mahkemelerde okunan iddianamelerde ve yürütülen soruşturmalarda açığa çıktığı gibi kendini İslami kavramlarla adlandıran, özünde ise bir kontra örgütlenmesi olan Hizb-i Kontra devreye konulmuştur. Bu cinayet şebekesi tarafından binlerce yurtsever katledilmiştir. Şehirlerde Kürt muhalefeti geliştikçe bunlar ve JİTEM tarafından Kürtler içinde bilinen insanlar, birbiri ardı sıra tutuklanmaya, kaçırılmaya, işkenceyle katledilmeye başlanmıştır. Kürtlere karşı Türkiye metropollerinde

gerçekleştirilen saldırılara kontrgerilla ile ilişkisi açığa çıkmış tescilli faşistler de ortak edilmişlerdir. Zamanın Başbakanı Tansu Çiller'in cebinde ismi olan kişiler, birbirinin ardı sıra bu cinayet şebekeleri tarafından katledilmişlerdir.

Böylesi kanlı bir süreçte Behçet Cantürk, Medet Serhat, Savaş Buldan vb gibi toplumca bilinen, tanınan ve değişik alanlarda ağırlığı olan insanlar katledilmişlerdir. Yine bunlar tarafından; Musa Anter, Cengiz Altun, Kemal Kılıç, Ferhat Tepe, Hafız Akdemir vb. daha birçok gazeteci, demokrat, yurtsever kaçırılarak katledilmiştir.

Öyle bir süreçte birbirinin ardı sıra insanlar kaçırılmaya, aslında faili belli olan cinayetler işlenmeye başlanmıştır. Türkiye'de, Kürdistan'da daha önce insanlar kaybedilmeye başlanmıştı ama 1990'dan sonra Kürdistan'da insan hakları kuruluşları tarafından resmi olarak da açıklandığı gibi on yedi bin (17.000) insan kaçırılarak kaybedilmiştir. Bunların birçoğunun akıbeti, cesetlerinin nerede olduğu hala bilinmemektedir. Yine bu süreçte kitle operasyonları ve tutuklanmaları yoğun bir hal almıştır. Daha önce de Kürdistan'da kitle tutuklamaları oluyordu, ama bu sefer tutuklamalar Türkiye metropollerine de çok yaygın bir şekilde taşırılmıştır. Yüzlerce, binlerce insan tutuklanmıştır. Genç, yaşlı, işçi, memur, esnaf, din adamı, kadın, erkek yani hem mesleki hem de toplumsal açıdan tüm kesimleri içine alan çok yaygın tutuklamalar yapılarak, insanlar zindanlara alınmış ve işkencelerden geçirilmiştir.

Kürdistan'da özel hareket ve kirli savaş temelinde özel savaş kendini bu şekilde yeniden konumlandırırken; yaygın ve etkili bir şekilde psikolojik bir savaş da yürütmüştür. Denilebilir ki, Türk Özel Savaş Rejimi Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta, psikolojik savaşa dayanarak sonuca ulaşmak istemiştir. Bu çerçevede Kürdistan'da psikolojik savaşın kapsamı geniş tutulmuştur. Hedefinde gerilla, halk, tarafsız kesimler bulunmuştur. Aynı zamanda Kürdistan'da kullandığı özel hareket elemanlarını da bu psikolojik savaş kapsamında hazırlamış ve kendince dost gördüğü çevrelerden aldığı desteği psikolojik bir üstünlüğe dönüştürmek istemiştir.

Gerillaya yönelik olarak geliştirilen psikolojik savaşta inanç ve iradenin kırılması hedeflenmiştir. Aslında bugün Türk Genel Kurmay Başkanı'nın defalarca dile getirdiği gerillaya karşı özel savaş konseptlerinin özünü oluşturan "umut ve inancı kırma" stratejisi, o zaman

yaygın bir şekilde uygulamaya konulmuştur. Hatta bu yönelimin o zaman inanılmaz bir vahşet eşliğinde sonuç alması sağlanmaya çalışılmıştır. Gerillaya yönelik psikolojik, moral bozucu, inanç kırılmasına neden olacak propaganda ve ideolojik saldırılarla yetinilmemiştir. Bu, özel savaşın tüm kirli ve vahşi yönelimleriyle birlikte sürdürülmüştür. Bu şekilde gerçekleştirilen tüm saldırıların merkezine gerillanın moral açıdan çökertilmesi, inancının kırılması, savaşamaz hale getirilmesi ve son tahlilde de teslim olması konulmuştur. Tutsak düşen gerillalara yapılan işkenceler, gerilla cenazelerinin tankların ardından sürüklenmesi, gerilla cenazelerinin parçalanması vb. hep bu kapsamda uygulamaya konulmuştur. Gerillaya yönelik psikolojik savaş bununla da kalmamıştır. Psikolojik savaş yürütücülerini kendince gerillanın zayıf yanı olarak gördükleri yanlarını da kullanmaya çalışmışlardır. Ailelerin kullanılmak istenmesi, vaatlerde bulunulması vb. bunlar arasında yer almıştır. Yine gerillayı içten çözmeyi hedefleyen politikaların geliştirilmesinden geri kalınmamıştır. Gerilla arasına nifak tohumları ekmek, fitne-fesat sokmak, suni sorunlar yaratarak gücünü, enerjisini, zamanını boşa kullanmak, eylemsiz bırakarak asi-avare güçler haline gelmesini sağlamak, iftiralarda bulunarak saygınlığı ve itibarı ile oynamak vb. gibi yönelimlerin de sahibi olmuştur.

Bunlarla temel amaç gerillaya karşı sadece fiziksel alanda değil, psikolojik alanda da bir savaş yürütülmüş olurken; aynı zamanda halka yönelik olarak da bir psikolojik hareket başlatılmış olmaktadır. Çünkü gerillaya yönelik geliştirilen psikolojik hareketin halka yönelik boyutları ve verdiği mesajları vardır. Bununla halkın çocuklarının gerillaya katılmasının önünün alınması, verdiği desteği kesmesi, tarafsızlaşması ve giderek de devletin yanında yer alması sağlanmaya çalışılmaktadır. Tabii halka yönelik olarak geliştirilen psikolojik savaş sadece gerillaya yönelik saldırılar üzerinden sürdürülmemektedir. Halka yönelik olarak da başvuru psikolojik savaş yöntemleri bulunmaktadır.

Bir bütün olarak halka karşı yürütülen özel psikolojik savaş ile asıl hedeflenen toplumun sürüleştirilerek kolay yönetilir hale getirilmesi ve tüketici kılınması olurken; bu yönelim ile sisteme karşı başkaldırmasının önüne geçilmek de istenilmektedir. Bu şekilde oluşacak olan potansiyel tehlikelerin önü de alınmış olmaktadır.

Daha önce özel savaş rejiminin aynı zamanda bir bio-iktidar

olduğunu söylemiştik. Bu tür rejimler toplumun yaşayan bir organizma olduğunu ve sahip olduğu, yarattığı değerlerle var olduğu gerçeğini bir yana bırakarak; toplumu ve insanı sadece kaba bir madde olarak ele almaktadır. Topluma ve insana bu şekilde herhangi bir nesne olarak baktıkları için de onların üzerinde her türlü oynamayı kendilerine hak olarak kabul etmişlerdir. Kürdistan'da özel savaşın halkımıza yaklaşımı da bu şekilde belirlenmiş ve psikolojik savaş bu temelde geliştirilmiştir. Halkımızın doğal toplum kaynaklı kültürel değerlerini bozmak, tüketici kılmak ve yozlaştırmak için tüm yöntemlere başvurulmuştur. Önderliğin kültürel soykırım dediği bir katliamın gerçekleşmesi için gerekli olan altyapı hazırlanmaya çalışılmıştır. Böylece Kürtlüğünden uzaklaştırılmış olan halkımıza istedikleri şekilde bir biçim vermek istemişlerdir. Bu hedefe ulaşmak için de Türkleşmeyi özendiren politikalar devreye sokulmuştur. Basın-yayın organları harekete geçmiş, okullar bu anlamda tamamen ulusal inkar yuvaları haline getirilmiştir. Halkın dini duyguları istismar edilmeye başlanmış, sahte tarikatlar oluşturularak, dini adlar kullanan kontra örgütler örgütlendirilmeye başlanmıştır. Genç kızlar dikiş-nakış, meslek vb. öğretilme adı altında asimile edilmeye ve yoz bir yaşam içerisine çekilmeye çalışılırken, yerden mantar biter gibi spor kulüpleri yaygınlaşmıştır. Fuhuş ve uyuşturucu gençler içerisinde birer salgın haline getirilmiştir. Bununla da yetinilmeyerek gençler yönelik ajanlaştırma faaliyetleri içerisine girilmiştir. Özellikle de Kürdistan şehirlerinde ve Kürtlerin yoğunlukta bulunduğu metropol kentlerde bu uygulama yoğunlaştırılmıştır. Genç kızlar ve erkekler türlü vaatlerle kandırılmaya ve düşürülmeye başlanılmıştır. Tecavüze uğratılarak, uyuşturucuya, paraya alıştırılarak ajanlaştırılan gençler Kürt özgürlük mücadelesi içerisine sızdırılarak kullanılmaya ve bunlar cinayet işleme dahil bir çok suçu bulaştırılmak istenilmiştir. Bu konuda basın yayın organlarına yansıyan onlarca haber geçmiştir. Franko'nun Üç F'si (fuhuş, futbol, fiesta) ya da genel olarak ifade edilen toplumu yozlaştırma ve başkalaşıma uğratmada kullanılan Üç S (seks, sanat, spor) halkımıza karşı ilan edilen psikolojik savaşın temel araçları haline getirilerek kullanılmıştır.

Özel savaş halka karşı böyle bir psikolojik savaş yürütürken, kendince dost gördüğü güçlerin de desteğini almıştır. Sadece bununla da yetinmeyerek, bu çevrelerin farklı kesimlere de aynı şekilde destek

vermesi çağrısında bulunması istenmiştir. Ve bu çevrelerin de bu yönlü pek çok açıklaması olmuştur.

Böylece özel savaş geliştirdiği psikolojik savaş ile gerilla, halk ve kendince ortada gördüğü tarafsız kesimleri etkisi altına almaya çalışmış olmaktadır.

Bir yandan bunlar yaşanırken, diğer yandan da gelişen Kürt halk hareketine, serhıldanlarına karşı Türkiye halkında şovenizm geliştirilmeye çalışılmıştır. Böylece şovenizm yoluyla Türkiye’de faşizm kitleselleştirilmek istenmiş, Türkler, Kürtlerin karşısına çıkarılmaya ve Kürt oldukları için insanlar düşman haline getirilmeye başlanmıştır. Kürtleri düşman gören Türkler, ona karşı savaşan bir güç konumuna getirilmek istenmiştir. Yapılan tahrikler sonucunda da Türkiye’nin değişik yerlerinde Kürtlerin bulunduğu mahallelere saldırılar yapılmıştır. Kürt olduğu için 1990’lı yıllarda insanlar linç edilmeye, evleri, iş yerleri yakılmaya, talan edilmeye ve insanlar göç etmeye zorlanmışlardır. Çanakkale’de, Antalya’da, Muğla’nın ilçelerinde, Mersin’de, İzmir’de bu tür olaylar yaşanmıştır. Partiler kapatılmış, milletvekilleri tutuklanmıştır. Gazeteler bombalanmış, dergiler kapatılmıştır. Bunların hepsi Kürtlere karşı geliştirilen özel savaşın 1990’lardan sonraki uygulama biçimleri olmuştur. Özel savaşın bu şekilde geliştirilmesi, özel savaşın farklı boyutlarda tartışılmasını beraberinde getirmiştir. Özellikle Doğan Güreş, Tansu Çiller sürecinde yürütülen özel savaş, belirttiğimiz kapsamda topyekûn savaş olarak ele alınmıştır.

Kürtlerin gerillasıyla, halkıyla, gerçekleştirdiği serhıldanlarla bir bütün olarak ulusal dirilişin tamamlandığını dile getirdikleri, “Sıra Kurtuluşta” sloganını gündemlerine aldıkları böyle bir süreçte; TC, Kürtleri toptan düşman ilan ederek, özel savaşı topyekûnleştirmiştir. Bu topyekûnleştirme, ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel, yani yaşamın her anına, alanına yönelik geliştirilen bir saldırı anlamına gelmektedir.

Özellikle 1990 sonrası süreç Türkiye’de yürütülen özel savaşın biraz daha profesyonelce yürütüldüğü, biraz daha stratejik olarak ele alınıp, uygulamalarla geliştirildiği bir dönemdir. 1995 yılında Genelkurmay’ın çıkarttığı Özel Harp ile ilgili iki ciltlik bir kitap bulunmaktadır. O kitaplarda PKK’ye yönelik yaptıkları incelemelerin ve bunun sonucunda ulaştıkları sonuçların dökümünü yapmışlardır. Örneğin, dağdaki güçlerin, Şam’daki güçlerin, Avrupa’daki güç-

lerin, Kuzey’deki güçlerin, eyalet diye adlandırılan alanlardaki güçlerin durumunu buna göre izah etmişlerdir. Yine ‘komutanların durumu, kullandıkları silahlar, geliştirdikleri taktikler budur’ demişlerdir. Yani gerillayı en ince ayrıntısına kadar ele almışlar ve oradan kendilerine göre sonuçlar çıkartmışlar. O çıkarttıkları sonuçlara göre mücadelemize karşı hangi yöntemleri kullanarak, boşa çıkartabileceklerinin tespitine ulaşmışlardır. Buna göre ‘gerillaya karşı ne yapılabilir?’ sorusunu kendilerine sorarak, saptamalarda bulunmuşlardır. Bunun bir sonucu olarak da ‘Özel Ordu’yu geliştirmeyi kararlaştırmışlardır. Bu noktada özel, profesyonel ordunun oluşturulması yönünde kararlar almışlardır. Gerillaya karşı büyük güçlerle saldırıldığında sonuç elde etmenin zor olduğunu görmüşlerdir. Bu nedenle “özel harekâtlar geliştirilmelidir” şeklinde bir sonuca ulaşmışlardır. Daha sonra, “uçar birlik hareketi” adını verdikleri ve operasyonel güçler tarafından 1987-1988 yıllarında bu temelde saldırılarını yoğunlaştırmışlardır. O süreçten itibaren bize karşı özel savaş biraz kendi belirlediği stratejiye, kurallara göre sürdürülmüştür.

PKK mücadelesi, gerillalaşarak gelişip serhıldanlarla bütünleşmiştir. Serhıldanlardan sonra da PKK mücadelesi siyasallaşma sürecine girmiştir. PKK başından itibaren siyasaldır. Ama 1990’dan sonra yasal alanda mücadelemizin ortaya çıkarttığı demokratik ulus bilinci, siyasal zeminde savunularak, meşru bir ortamda onun mücadelesini yürütmenin koşulları ortaya çıkmıştır. Gerilla, serhıldan ve siyasal mücadelenin bu şekilde bütünlüklü bir hal alması; özel savaşın da tüm bu alanlarda saldırılarının artmasına neden olmuştur. Özel savaşın topyekûnleştirilmesi bu anlama gelmiştir. Bunun için de özel savaş topyekûn bir savaşa dönüştürülmüştür.

Özel savaşın topyekûn bir biçim kazanması ise, Türk Devleti’nin Kürt halkına karşı geliştirdiği saldırıların her şeyiyle; ordusuyla, polisiyle, kontra güçleriyle, partileriyle, meclisiyle, desteğini aldığı faşist kitlelerle birlikte ortak bir kanalda birleştirilmesi, ulusal mutabakat çerçevesinde ele alınarak sürdürülmesi anlamına gelmiştir.

1990’dan sonra böylesi bir biçim alan özel savaş, AKP hükümeti iktidarı ile beraber kendisini yeni bir şekilde ortaya koymuştur. Bunun içindir ki, AKP iktidarına özel savaş hükümeti denilmektedir. Bu süreçle birlikte AKP özel savaşın siyasal sorumluluğunu üstlenmiştir. Geline aşamada ise özel savaş AKP’nin siyasal sorumluluğu

altında sürdürülmektedir. Bu aşamadan sonra da özel savaşın alacağı yeni biçimler olacaktır. Onun için özel savaş rejimi şimdi, PKK'ye karşı nasıl mücadele edileceğini, mücadelemizi nasıl durduracağını veya nasıl bastıracağını tartışmakta ve yeni kararlar almaktadır. Özel profesyonel orduyu da bunun için yeniden tartışmaya başlamışlardır. Yine Türk Ordusu'nun sayısal olarak küçültülmesini gündeme getirmişlerdir. Kürtler içerisinde, Kürtlüğünü inkâr eden uşak bir kesime dayalı olarak bir model geliştirme arayışları içerisine girmişlerdir. Öyle ki, AKP içerisinde bulunan yetmiş Kürt milletvekilini kullanarak: "En büyük Kürt partisi benim" demeye kadar işi vardiirmaya çalışmıştır. AKP bunu yaparken basın-yayın organlarına da yansıdığı gibi, kendine "Kürt'üm" diyen bazı kişileri de yedeğine almaktan geri kalmamıştır.

AKP siyasal sorumluluğunu üstlendiği bu özel savaş daha çok da psikolojik savaş boyutuyla yürütmeye çalışıyor. Bugün onlarca gazete ve TV'yi hizmetine sunmuş kullanıyor. Bugüne kadar olmadığı kadar basın-yayın organları kullanılmış oluyor. Bu konuda özel psikolojik savaş grupları ve komisyonları oluşturuyor. Bu grupların geliştirdikleri projelere dayanarak da toplum yönlendirilmeye çalışılıyor. Hatta bununla da yetinilmeyerek çok ince yöntemler kullanılarak, ajanlar sızdırılarak muhalif kesimler de yönlendirilmeye çalışılıyor. Gerçekleşen genel ve yerel seçimlerde bu çok açık bir şekilde yaşanmıştır. Bu konuda kamuoyuna yansıyan belgeler olmuştur. O belgelerde AKP ve AKP'yi destekleyen, onun arkasında olan kesimlerin neler yaptıkları açıkça ortaya konulmuştur.

Tüm bunlar, günümüz koşullarında özel savaşın yürütülmesinin almış olduğu biçimler oluyor. Özel savaş askeri, siyasal, toplumsal boyutuyla uygulanmasını bu şekilde ortaya koyabiliriz.

Burada anlaşılması gereken, içerisinde bulunduğumuz koşullarda özel savaşın en tehlikeli ve kapsamlı boyutunun askeri boyut olmadığıdır. Geline aşamada bu aşılmıştır. 12 Eylül'ün üzerinde o kadar durmamızın nedeni budur. Ekonomik alanda yöneliyor, toplumsal alanda yöneliyor, ideolojik ve kültürel alanda yöneliyor. Toplumu tek tek bireylerine kadar ayrıştırarak nasıl etki altına alıp, özünden boşaltacaksa ona uygun şekilde politikalar geliştirerek yöneliyor. Günümüzde özel savaş budur. Mesela, televizyon izliyoruz. İzlediğimiz televizyon baştan sona kadar tam bir özel savaş aygıtıdır.

En büyük bombadan çok daha tehlikelidir. Atom bombasından daha tehlikelidir. Atom bombası, belki düştüğü alanda kütlesine oranla tahribat yaratıyor. Ama televizyon denen olgu, aynı anda on milyonlarca eve giriyor ve her evde birden bomba etkisi yaratıyor. Toplumun alışkanlıklarına yön veriyor, kişiliklerin şekillenmesine, konuşmasına, giyimine ve her şeye yön veriyor. Bu şekilde toplumu etkisi altına alıyor. Psikolojik savaşa ilişkin, yayınlanan bir röportaj basına yansımıştır. Orada yapılan röportajda sorulara bir gazeteci cevap veriyor. Vermiş olduğu cevaplardan bir tanesi şudur: "Televizyonda konuşulan bir sözcüğü, toplumda üç kişi konuşmaya başlamışsa orada bir sonuç elde edilmiş ve çok korkunç bir durum yaşanmıştır." demektedir. Bu şekilde özel savaş, psikolojik savaş kullanılarak beyin nakli gerçekleştirilmiş olmaktadır.

Günümüzde özel savaş böyle yürütülüyor. Beyin nakli gerçekleştiriyor. Beyin nakli, insanları masaya yatırıp, kafasını kırıp içerisindeki beyni değiştirip, başka bir beyni takma değildir. Topluma sunduğu imkânlarla bunu yapıyor. Televizyonla, televizyondaki programlarıyla yapıyor. Bu nedir? Örneğin, TV' de bir dizi var. Bu dizideki tiplerin, aktörlerin söylemiş olduğu kelimeler ertesi gün toplumun büyük bir bölümünün ağzındadır. Öyle ki televizyon hangi kişinin, hangi kelimeyi nasıl konuşacağını bile belirliyor. Yine neye güleceğini belirliyor. İnsanların hangi espriye güleceği, hangi kelimeleri konuşacağı, konuştuğu kelimeleri nasıl bir aksanla konuşacağı bile böyle belirleniyorsa, orada özel savaş yüzde yüz başarılı olmuş demektir. Onun için özel savaş, sadece askeri anlamda bir savaş olarak değerlendirmek gerekir.

Adı savaştır, askeri bir kavramdır, ama bugün egemen, sömürücü güçler, kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak için bütün topluma karşı her alanda tüm imkanlarını kullanarak kimi zaman şiddet araçlarının kullanımına bile gerek duyulmadan yürütülen bir savaştır. Örneğin, televizyonda bir yemek reklâmı yapılıyor, böylece reklâmı yapılan malzemenin alınması teşvik ediliyor. Yaz ayları geliyor, elbise modası, kış oluyor ayrı bir elbise modası geliştirerek insanları tüketim teşvik ediyorlar. Saçınızı şu şampuanla yıkarsanız şöyle olur. Daha birçok şey söylenebilir. Bunları izleyenleri kendisine benzetmek için ya da istediği bir tip haline getirmek için yapıyor. O zaman onu izleyenler de, onlar gibi olmaya başlıyor, onlar gibi davranıyor,

onların söylediği şarkıları, türkülerini söylüyor. Onların yaptığı her şeyi yapıyor. Bunlar basit şeyler değil. Tüm bunları onlar gibi yapmaya başladığı zaman insanlar artık onlar gibi düşünmeye başlıyor. Onlar gibi düşünmeye başladığı zaman da, özel savaş amacına ulaşmış oluyor. Psikolojik savaşın amacı budur. İnsanların bilincine akmaktır, bilincini yönlendirmektir, iradesini kırmaktır, teslim almaktır, etkilemektir, istediği hale, biçime getirmektir, istediği gibi davranış içerisine girmesini sağlamaktır. Bu topluma karşı çok yaygın bir biçimde sürdürülüyor. Bizim içimizde de etkisi çokça var. Mesela bizim beğeni ölçülerimiz de televizyonlarda özel savaş kurmaylarının, psikolojik savaş uzmanlarının hazırlamış olduğu programlarda, bize benimselimeye çalışılan beğeni ölçülerinden fazla uzak değildir. Hemen onların piyasaya sürdüğü şarkılardan etkileniyoruz, çok daha fazla dinliyoruz. Bizleri meşgul etmek için yayınladığı dizi filmleri var. Onları izliyoruz ve ondan sonra aynı tepkileri göstermeye başlıyoruz. Yaşamımızda onlara göre ilişkiler arıyoruz. O ilişkilere yakın olanlar varsa, o bizim grubumuz oluyor. O ilişkilerin dışında olanlar varsa onlar ötekiler, karşıtlar oluyor. Bizim toplumumuz içinde, ‘bizim grubumuz’, ‘bizim gibi düşünenler’ ya da ‘ötekiler’ biçiminde bir ayırım yapıldığı zaman özel savaşın amacına hizmet edilmiş oluyor. Özel savaş bize diyor: ‘bu şarkıyı dinleyeceksin, şu sözü söylediğim zaman güleceksin.’ Televizyonlarda vardır. Birisi bir hareket yapar, hemen kakhaha fonu yayına girer. Komut veriyor, siz de “gülün” diye. Biz özel savaşın, bir rejim haline gelerek kurumsallaşmasından bahsederken, toplumun tümüne karşı ilan edilmiş bir savaştan söz etmiş oluyoruz. Biz istediğimiz kadar gerilla mücadelesi verelim, istediğimiz kadar düşmanı darbeleyelim; hatta Kürdistan’dan kovalım. Eğer, belirttiğimiz çerçevede yürütülen özel savaşa karşı güçlü bir mücadele vermezsek, tüm kazanımlarımız boşa gider. Bunu açıkça söylüyoruz.

Nikaragua’da 1979’da devrim oldu. Uzun yıllar süren gerilla mücadelesi sonucunda gerillalar iktidarı ele geçirdiler ve on yıl boyunca devrim hükümeti, Daniel Ortega başkanlığında iktidar oldu. Ama ABD, Nikaragua’ya karşı öyle özel bir savaş yürüttü ki yapılan ilk seçimlerde devrim hükümeti yenildi. Daniel Ortega hükümeti yerini ABD yanlısı bir hükümete bıraktı. O kadar mücadele edildi, o kadar bedel ödendi, ama sadece on yıl iktidarda kaldı. 1989’da Ortega ikti-

dardan indi, ama mücadeleyi bırakmadı. Geçen yıl seçimler yapıldı Nikaragua’da 1989 ile 2007 arasında gelişen on sekiz yılın ardından yapılan seçimlerde Ortega tekrar devlet başkanlığına getirildi. Yani böylece silahla devrimi yapanlar bu sefer seçimlerle iktidara gelmiş oldular. İndirildikleri iktidara yeniden kavuşabilmek için çok yoğun bir şekilde ideolojik mücadele verdiler ve örgütlenme yürüttüler. Onun sonucunda tekrar hedeflerine ulaştılar. Burada iktidarcı siyaseti eleştirebiliriz, bu ayrı bir konudur. Bizim burada anlatmak istediğimiz şudur: Biz istediğimiz kadar mücadele edelim, savaşalım, bedeller ödeyelim ama bu yetmiyor. Bu kazanımlarımızın kalıcılaştırılması için, güçlü bir şekilde kültürel ve ideolojik mücadelenin verilmesi gerekmektedir. O nedenle özel savaşın toplumun beynini felç etme yaklaşımlarına karşı güçlü mücadelelerin verilmesi şarttır. Böyle yapılsa başarı kazanılır, zafer sürekli kılınır. Ama yapılmazsa, kaybedilir. Düşman özellikle iki bin yılından beri bize karşı özel savaşı daha da yoğunlaştırarak, farklı yöntemleri devreye koyarak sürdürüyor. Öncesinde de yürütüyordu. Fakat şimdiki süreçte bize karşı özel savaşını daha kapsamlı ele alarak yoğunlaştırmış bulunuyor.

Bize karşı özel savaşın bu şekilde yoğunlaştırılarak bir konsept dahilinde sürdürülmesi, düşünsel anlamda devrimci ilkelerden, düşüncelerden vazgeçmemizi, düzen ve sistem içerisine savrulmamızı mutlaka sağlamayı ifade etmektedir. Onun için ‘siz eski alışkanlıklarınızdan vazgeçin, yeni alışkanlıklar edinin. Eskiden neyi reddetmişseniz onları bırakın ve reddettiklerinizi yaşayın’ denilmektedirler. Bu bize resmi olarak iki binden sonra dayatılmıştır. Denilmiştir ki: “PKK’nin uluslararası alanda kabul görebilmesi için Önderliğinden vazgeçmesi gerekir. Eski kadroları bir kenara atması gerekir. Partiye giriş, çıkış serbestliğini tanıması gerekir.” En önemlisi de, “PKK’nin mevcut yaşamını terk etmesi gerekir.” Bize iki binden sonra bunu dayattılar ve dayatmakla kalmayıp sistemin yaşamını içimizde örgütlemek için her şeyi yaptılar. Bazı şeylerin önünü açtılar.

Sosyal reform tartışmaları bunlardan biridir. “İki kişi arasındaki ilişkiye niye başkası karışıyor” denilmiştir. Liberal yaşam tarzı ve ölçüleri ilericilik; PKK’lilik de gericilik, dogmatiklik olarak propaganda edilerek sistemiçileşme hakim hale getirilmeye çalışılmıştır. PKK’nin geçmişte yaptıklarının yanlış olduğu ve eskisi gibi yaşayamayacağı zihinlere yerleştirilmeye çalışılarak insanları sisteme çekme

faaliyeti çok yoğunca yürütülmüştür. Böylelikle de hareketin yaşamda ve kadrosal duruşta iflası sağlanarak teslim alınması, sistemiçileşmesi sağlanmak istendi. Hiyerarşik devletçi sisteme karşı özgürlük mücadelesi yürüten PKK içinde, demokrasi talepleri ve birey hakları icat edildi. Adeta PKK algılaması devlet şeklinde oldu. Sanki karşısında mücadele yürütülmesi gereken devlet değil de PKK imiş gibi bir algılama yaratıldı. Bunun için de PKK zamanı geçmiş, dogmatik, kalıpcı, özgürlükleri kısıtlayan ve geri bir hareket olarak yansıtıldı. Çağ demokrasi çağıydı, değişmeyen aşıldığı bir çağdı. Herkes de özgürdü, herkesin tercihi yapması özgürlüğü vardı ve dıştan yapılan müdahaleler esasında irade kırma anlamına gelmekteydi. Tüm bunların özellikle dış güçlerin hareketi istedikleri çizgiye çekme ve sistemiçileştirme yönlü faaliyetlerin bir sonucu gerçekleştiği bir yana, devletçi sistemin yarattığı köle özelliklerin bir dışavurumu olduğu anlaşılmadı. Kendini bilmezlerin kendi olmak adına içine girdikleri yabancılaşma sonucu olduğu görülemedi. Dış güçlerin bir yönlendirmesi olduğu fark edilemedi.

Kürt Özgürlük Mücadelesine dayatılanlar bunlar oldu. Süreç sivilleşme olarak algılandı. Denildi ki, “askeri elbiseleri niye giyiniyoruz? Kırmızı, yeşilli, sarılı başörtüler takmaya devam edelim ya da sivil gömlek, sivil yelek giyelim. Şütiğe ne gerek var. Dağda o kadar kendimizi sersefil niye yaşıyoruz. Herkes ağalar, beyler gibi yaşıyor, biz de yaşayalım. Bunların hepsini değerlendirelim. Niye eğitim görüyor, eleştiri, özeleştiriyi yapıyoruz? Bunların hepsini değerlendirelim” denildi. Hatta yazdığımız notların altına ‘Devrimci Selam ve Saygılar’ yazmayı bile fazla görenler oldu. Bunlar basit şeyler değildir. Bunlar Özgürlük ortamında, yaşamında var olan temel ölçülerle oynama yaklaşımlarıdır. Özel savaş Özgürlük güçlerimiz içerisinde bunları geliştirmiştir. Bunları geliştirirken elde ettiği sonuçların onun başarı düzeyini ortaya koymuştur. Özgürlük ortamından kaçanlar hemen gittiler, Irak’ta şurada, burada sistemin bir parçası haline geldiler.

Peki, bunlar nasıl gelişmiştir? Biz bu Türk televizyonlarını izliyoruz, ama sadece normal bir biçimde izlemiyoruz. İzlediklerimiz bizim şu veya bu şekilde davranışlarımıza yansıyor. Kendimizi onlara benzetiyoruz. Bizim kültür gruplarımız var. Aşırı müdahaleler ettik, öyle yapmayacaksınız dedik. Ama oluşan kültür gruplarımızın

diğer rock gruplarından pek farkları yok. Bizim farkımız nerede kaldı? Birisi açıkça ‘sevgilim’ diyor, ama diğeri de açıkça sevgilim demiyor ‘ah Kürdistan’ diyor. Ama aynı şeyi söylüyor. Bunlar bilinen şeyler, değişen bir şey yok. Bu bizdeki benzeşmenin bir göstergesidir. Biz, özel savaşa karşı bir mücadele vereceksek, sadece özel savaşa, kontr-gerillaya karşı gerillayı geliştirmekle değil, aynı zamanda özel savaşın tüm kesimlerine, kültürel olarak özünden boşalttığı davranış ve alışkanlıklarına yön-biçim vermeye çalıştığı tüm yaklaşımlara karşı da bir mücadele içerisinde olacağız. Eğer bu şekilde bir mücadele vermezsek, geliştirmezsek elbette ki özel savaş başarılı olacaktır.

Özel savaş, kurlsız bir savaştır. Tüm imkânların hedefe ulaşmak için kullanıldığı bir savaştır. Özel savaş, kişiyi kendi kendine düşman haline getirme savaşıdır. Toplumu özünden boşaltma savaşıdır. Bunları, sömürücü, egemenlikli, devletçi güçler tüm toplum ve birey üzerinde egemenliklerini kurmak için yapıyorlar. İster askeri olsun ister kültürel, ideolojik olsun saldırılarını bunun için yapıyorlar. Öyle ise ona karşı komple bir mücadele içinde olacağız. Özel savaşa karşı asıl kazanım, asıl mücadele böyle başarılı olacaktır. Yoksa başka türlü biz özel savaşı yerle bir edemeyiz.

Özel savaş topluma karşı yürütüldüğünde eğer başarıya ulaşırsa sonuç elde eder. Ama toplumsal alanda güçlü direniş geliştirildiğinde özel savaşın başarıya ulaşması mümkün değildir.

Günümüzde özel savaş, almış olduğu biçimle yaşamın her alanında sürdürülmektedir. Bu alanların başında da basın-yayın alanı gelmektedir. Mesela çocuklar için çizgi filmler yayınlanıyor. Ama bu çizgi filmler eğitici değil, sistemin etkilerini çocuğa empoze ediyor. Gençler için de aynı politika uygulanıyor. Eskiden bazı politikalar vardı. Devlet bir taraftan halkı aç bırakırken, diğer taraftan da besliyordu, böylelikle de toplumda devlete karşı olumlu bir tablo çizmeye çalışıyordu. Ama halkı yoksullaştıran, aç bırakan yine devletin kendisiydi. Halk bunları görüyor ama sesiz kalıyordu.

Burada özel savaşın, sistemin etkisini sadece giyim-kuşam, yeme-içme, beğeni ölçüleriyle sınırlı tutmamak gerekir. Bununla birlikte özel savaşın bir de bize kabul ettirdiği çalışma, yaşam düzeni ve ilişkileri var. Eskiden bir devrimci için “Yirmi dört saatini devrime adanmış kişidir” deniyordu. Bu bir devrimci için yapılan en doğru belir-

lemelerden bir tanesidir. Ama şimdi bizim devrimcilerimiz, özel yaşam ve alanlarını yaratma arayışı içerisinde, hak arayışçılığında bulunuyorlar, tatil yapıyorlar. “Devrimci gönüllü olarak yaşamını adayan kişidir. Neyi var, neyi yok halkına hizmet için kullanan kişidir” tanımlaması ölçüyü belirliyordu. Şimdi bizim çalışanlarımız bizden maaş alıyorlar. Çalışmalarını örgütün ihtiyaçlarına göre, dönemin propaganda yöntemlerine göre, öne çıkan sorunlara göre sürekli canlı, aktif hızlı kılması gerekirken bunu yapmamaktadır. Bu yönüyle bir memurculuktan bahsedilebilir. “Benim haftalık planım budur. O hafta içinde ne olmuş, benim için önemli değil” denilmektedir. Bu şekilde özel savaş bize bir yaşam, çalışma düzeni kazandırıyor. 2000 sonrası dağda bizde memurlaşma eğilimleri görüldü. Bu nasıl kendini gösterdi? Sabah kalkılıyordu, akşam beş, altıya kadar çalışmalar yapılıyordu. Akşam altı, yediden sonra da televizyonun başına geçiliyordu. Birkaç arkadaş da geldi mi biraz sohbet ediliyor ya da tavla oynanıyordu. Bu normal bir devrimcinin yaşamı mı yoksa düzende memurluk yapan birinin mi yaşamı mıdır? Bir memur bu şekilde sabah kalkar işe gider, saat beşte evine gelir, pijamasını giyer, terliğini ayaklarına takar, televizyonun karşısına geçer, çay getirir der ve içer. Veya eşi, dostu falan gelirse muhabbet eder, tavla oynar. Devrimciliği sekiz saattir. Bizde de 2000’den sonra devrimciliği sekiz saat olan bir yaşam, bir çalışma modeli geliştirilmeye çalışıldı. Bu şekilde içimizde sadece farklı eğilimler, yaklaşımlar, anlayışlar değil, bunlardan daha tehlikeli olarak; bir yaşam, ilişki tarzı ve alışkanlıklar geliştirilmek istendi.

Özel savaş deyip, geçilmemelidir. Özel savaş asıl olarak da kendi yaşam tarzını, ilişki biçimini, yaklaşımını kabul ettirmeye çalışıyor. Özel savaşın bu dayatmalarını yaşam içerisinde kabul ettikten sonra, istenildiği kadar ona karşı mücadele içerisinde olduğu söylense de bunun bir inandırıcılığı ve anlamı olmaz. O da “bizdendir” der. Yani özel savaş bu şekilde, karşısında olanı kendisinden yana çekme, kendisine benzetme ve kendisi gibi düşünür, yaşar hale getirme savaşıdır.

Buraya kadar anlatımlarımızda daha çok genel olarak özel savaş ve bunun Türkiye’de ve Kuzey Kürdistan’da gerçekleşmesi üzerinde durduk. Bu Kürdistan’ın diğer parçalarında özel savaşın uygulanmadığı anlamına gelmemelidir. Kürdistan’ın diğer parçalarında da özel

savaş tüm kirli yöntemleriyle uygulanmıştır. Kürdistan’ın diğer parçalarında uygulanan özel savaş ayrıca ele alınıp kapsamlı bir şekilde incelemeye tabii tutulabilmelidir. Bura da çok sınırlı da olsa yetersiz de kalsa Kürdistan’ın diğer parçalarında gerçekleştirilen özel savaşa bazı yönleriyle değinme gereğini duyuyoruz.

Doğu Kürdistan;

İran devlet geleneği olarak dünyada en fazla deneyim sahibi olan ülkeler arasında yer almaktadır. Sadece bununla da kalmakta, üzerinde yer aldığı coğrafya nedeniyle farklı kültürlerin uğrak ve geçiş yeri olma özelliğine de sahiptir. Bunun savaş ve siyaset geleneğinin güçlü ve zengin olmasına sağlayacağı katkı açıktır. Ayrıca İran tarihsel olarak siyasal, kültürel vb. açılardan kendisinin de dünya üzerinde yarattığı etkiler söz konusudur. Burada Pers İmparatorluğu’nun etkisini ve Herodot tarihinde anlatılanları hatırlatmak yeterli olacaktır.

Böyle bir tarihsel mirasa sahip olan İran Devleti Kürtler karşısında klasik bastırma yöntemleriyle birlikte özel savaş temelinde geliştirilen yöntemleri de kullanmıştır. Özellikle İkinci Paylaşım Savaşı’ndan sonra bu çok açık bir şekilde yaşamaya başlamıştır. Mahabad Cumhuriyeti’nin yıkılmasından sonra bu çok açık bir şekilde görülmüştür. 1953 yılında Musaddık yönetimine karşı CIA tarafından organize edilen darbe ile bu çok daha bariz bir hal almıştır. O süreçle birlikte Kürtlere karşı özel politikalar uygulanmaya başlanmıştır. Kürt’e karşı Kürt’ün kullanılması, var olan Kürt örgütlerinin içten bölünmeye uğratılması, Türkiye’deki koruculuğa benzer milis güçlerinin oluşturulması, toplu katliamlar, göç ettirmeler vb. hep bu çerçevede geliştirilmeye başlanmıştır. Ayrıca bir nevi kendi içerisinde farklı kültürü temsil eden halkların (Azerilerin Kürtlere karşı kullanılması gibi) birbirlerine karşı kullanılmasının daha fazla geliştirilmesi gündeme getirilmiştir.

1979 İslam Devrimi’nden sonra da Kürtlere karşı özel savaş uygulamalarından vazgeçilmemiştir. Günümüzde ise bu özel savaş uygulamaları giderek daha fazla tırmandırılan bir hal almıştır.

Doğu Kürdistan’da İran Devleti Türk Devleti’nin aksine özel savaş yöntemi olan inkar ve imha yönelimlerini daha çok sinsi ve İslam kardeşliği adı arkasına sığınarak yürütmektedir. İran Devleti için dillendirilen ‘düşmanını pamuk ipliği ile boğuyor’ söylemi, özel

savaşın inkar politikasını uygularken nasıl bir yol izlediğini ortaya koymaktadır.

İran İslam Cumhuriyeti hile entrika ve imha çalışmalarını devrimin hemen arifesinde Kürtlere karşı başlattığı imha yönelimleriyle başlatmıştır. İslam Cumhuriyeti'nin ilk uygulamalarından olan Kürtlere şiddet yöntemi ile direniş odakları kanla bastırıldıktan sonra, geri kalan Kürt bölgelerini de sistemli bir şekilde şiddet yöntemiyle baskı altında tutmaya çalışmıştır. Böylece bu yöntemle halkın direnişinin gelişmesinin önüne geçilmek istenmiştir. İran Devleti de Türk Devleti'nde olduğu gibi katliamdan sonra bir yandan cami, medrese gibi dini yerler vasıtasıyla insanların dini duygularını istismar edip sisteme entegre etmeye çalışmış, diğer yandan da karakol, işkence hane ve cezaevi uygulamalarıyla baskı ve tehdidi halkın üzerinden eksik etmemiştir.

Türk Devleti'nin aksine İran Devleti Kürdistan diye bir eyaleti de oluşturup resmiyette Kürt dili ve kültürü önünde çok engelleyici gözükmemesine rağmen, fiiliyatta bunun tamamen içi boşaltmış ve böylece insanların ulusal duygularının gelişmesinin önü alınmak istenmiştir. Basın, okul gibi kültürel ve ulusal talepleri önlemek için 'Ne isterseniz, biz veriyoruz' biçimindeki yaklaşım ile de özgürlükçü bir düşünce ve kimlik talebinin ortaya çıkmasını engellemeye çalışmış, bunu basın-yayın ve farklı şekillerde dillendirmek isteyen yazar ve gazetecilere çeşitli kamu haklarından men dahil ağır cezalar verilmiştir.

Diğer yandan İran Devleti Kürtlere karşı inkar ve imha politikasını yürütürken, diğer parçalardaki çelişki ve çatışmaları da halk üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmıştır. Birçok yerde Kürt örgütlerini de birbiriyle çatıştırarak çatışmaları kendi sınırları dışında tutmayı esas almıştır. İran Devleti bu politikayı Kürtlere karşı da uygulamıştır.

İran Doğu Kürdistan'daki Kürtlerin dil ve lehçe bakımından var olan farklılıklarını da kullanmıştır. Bölgesel ve yöresel çelişkiler yaratmak suretiyle suni bir şekilde bölgeler arası farklılıklar ortaya çıkarmıştır. Bu politika İran rejimine karşı mücadele eden örgütlere karşı da uygulanmıştır. Böylece bu örgütlerin gerçek anlamda genelleşmesi engellenmiştir. Bu şekilde, Soran-Kurmanç ve bölgeler arasındaki çelişkiler vasıtasıyla İran Devleti'nin Kürt halkı üzerinde sistematik

olarak uyguladığı böl- parçala- yönet politikası gerçekleştirilmiş olmaktadır.

Ayrıca, İran Devleti'nin uyguladığı yöntemler arasında Kürtler arasında ajanlaştırmının yaygınlaştırarak halk arasında güven ortamını yok edilmesi de yer almaktadır. Böylece Kürt halkı içerisinde ciddi bir güvensizlik ortamı yaratılmıştır. Öyle ki, bir ailenin üyeleri arasında bile güvensiz bir ortam yaratılmıştır. Bununla halk arasında ulusal çapta bir düşüncenin yayılması önlenmeye çalışılmıştır. Devlet bu politikayı pratikleştirirken, halkın ekonomik durumunu kullanmış ve daha çok da yoksul halk kesimlerini ajanlaştırmak istemiştir.

Bunlarla birlikte İran Devleti'nin uyguladığı özel savaş yöntemleri de söz konusudur. Bunlar ise satır başları ile şu şekilde geliştirilmiştir.

-Ajanlaştırma ve istihbarat ağlarının yoğun bir şekilde geliştirilmesi ve bunun halk içerisinde özendirici kılınması,

-Koruculuk sisteminin geliştirilmesi (Besic),

-Ekonomik olarak Kürdistan'da yatırım yapmayarak halkın fakirleştirilerek ekonomik sorunlar ile uğraşır hale getirilmesi. Bu şekilde sınırlarda kaçakçılığın ya da devlete bağımlı ajanlaşma ve koruculuğun geliştirilmesi,

-İran'ın diğer eyaletlerinde yasak olan uyuşturucu ve içkinin, istihbaratın denetim ve bilgisi dahilinde Kürdistan'da dağıtımının yapılarak kullanımının yaygınlaştırılması,

-Uyuşturucu ve içkiye bağlı olarak fuhuş şebekelerinin yaygınca geliştirilmesi, 'sixe sistemi' adı altında fahişeliğin resmi evlilik temlinde geliştirilerek insanların ahlaki olarak çöküntüye uğratılması ve buna meşru zeminin oluşturulması,

-Kaçakçılığın devlet denetiminde geliştirilmesi. Kendi denetiminde olmayan kaçakçılığa karşı sert önlemler alması, operasyonlar geliştirmesi ve yapanları cezaevlerine koyarak ev dahil tüm mal varlıklarına el koyması,

-Cezaevlerinin özel savaş kapsamında bir işkence haneye çevrilmesi, basit suçlardan bile cezaevlerine girenlerin ajanlaştırılması ve uyuşturucu şebekelerine katılımlarının sağlanması,

-Darağaçları özel savaşın Kürtleri sindirme ve yok etmenin en etkili yollarından biridir. Diğer eyaletlere göre Kürdistan'daki darağaçların kurularak idamların tamamen siyasi ve ibret mantığı ile

geliştirilmesi,

-Cami, Kuran kursları ve medreselerin diğer eyaletlere göre çok daha fazla olarak Kürdistan'da yaygınlaştırılarak birer özel savaş kurumları olarak kullanılması,

Güney Kürdistan;

Güney Kürdistan'da gerçekleşen özel savaşı Irak siyasal yapısından yine bu coğrafyada yaşanmış tarihsellikten ayrı olarak ele almak mümkün değildir. Özel savaş devletçi sistemin savaş tarihinin 20. yüzyılın ikinci yarısına doğru aldığı en üst bir düzeyi temsil ettiği göre, Irak ve G. Kürdistan'daki özel savaşı da bu gerçeklik içerisinde ele almak gerekmektedir.

Irak bir krallık biçiminde Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngilizler tarafından oluşturulmuş olsa da belirli bir tarihsel geçmişin de sahibidir. Irak'taki bu tarihsel yaşanmışlık içerisinde, tarihe damgasını vurmuş kişilikler ve olaylar bu coğrafyada insanlık tarihi üzerinde önemli bir etkide bulunmuştur. İnsanlık tarihinin ilk tanık olduğu emperyalist Akadlı Sargon hükümdarlığı bu coğrafyada ortaya çıkmıştır. Akad ile başlayan bu sürecin tarihin ilk imparatorluğu olan Babil ile devam etmesi yine bu topraklarda görülmüştür. Daha sonraki süreçlerde egemenlikli devletçi toplum tarihine damgasını vuran sömürgeci tiranlıklar, sultanlıklar, imparatorluklar vb. bu mirası devralmışlardır.

Egemenlikli devletçi toplumun devraldığı bu miras, insanlık tarihinde olduğu gibi Kürtlerin tarihinde de önemli bir etkiye sahiptir. Bunun bir sonucudur ki tarihte ezilenler, sömürülenler üzerinden egemenliklerin kurulmasında başvurulmuş entrikalar bu coğrafyada yaşanmıştır. Enki'nin, İnanna'dan 'me'leri çalmasında da bu kurnazlık ve entrika kendisini çok çıplak bir biçimde ortaya koymuştur. Medlerin Persler içerisinde ikinci sınıf vatandaş olarak tutulmasına neden olan sürecin de bu gerçeklikle doğrudan bir bağı vardır. İskender'in ordularının Kürdistan'a girip o zamana kadar yapılmayanı gerçekleştirmesi ve kendi ırkını bölge halklarının ırkıyla karıştırarak egemenlik kurma yaklaşımının da bununla doğrudan bir ilişkisi söz konusudur. O nedenledir ki İskender'in "on binlerin düğünü" adıyla soyları birbirine karıştırılarak kurmaya çalıştığı egemenliği, yabancılaşma ve kültürel başkalaşmayı sıradan bir politika olarak

görmek mümkün değildir. Daha sonraki yüzyıllarda da Arap Emevi hükümdarlığının burada yapmış olduğu katliamlar ve dinsel başkalaşıma uğratma politikaları tam bir özel savaş özelliği taşımıştır. Halife Ömer döneminde 7 yaşından büyük on binlerce Kürt erkeği katliamdan geçirilmiştir. Kürt kadınları da Mekke'ye varana kadar Arap egemenlerinin hizmetine sunulmuştur. Bununla da kalınmamış İslamiyet'i kabul ettirme adına kültürel ve fiziki bir katliam yaşatılmıştır. Bu anlamda o süreçte Emevi hanedanlığının Zerdüştü inanca sahip olan halkımızı katliama uğratması ve o zaman dünyada eşi az bulunan bir kültürel hazine olan kütüphaneleri yakması, basit bir politika olmanın ötesinde bir anlam ifade etmiştir. Abbasi halifesi Harun Reşit'in despotizmi ve İmam Gazali'nin içtihat kapılarını kapatması da sıradan bir yaklaşımla ele alınamaz. Osmanlı'nın Mısır Memluk Devleti'ni tarihten silişle birlikte bu coğrafyayı da egemenlik altına alması ve halifeliği İstanbul'a taşıması, aynı zamanda yaşanmış olan bu egemenlikçi devletçi mirası da devralması anlamına gelmiştir.

Osmanlı Devleti de bu coğrafyada özel politikalar geliştirerek kendi egemenliğini sürdürmeye çalışmıştır. Kürtlerden oluşan özel ordular, Kürt aşiretlerinin birbirine kırdırılması, Kürtlerin diğer kültürel topluluklara karşı kullanılması, işbirlikçiliğin geliştirilmesi yine Kürtlerin diğer bölge devletlerine karşı kullanılmak istenmesi de bu gerçeklik içerisinde yerini bulmuştur.

1. Dünya Savaşı tüm Kürdistan parçalarında olduğu gibi G. Kürdistan'ı da derinden etkilemiştir. Bu süreçle birlikte Kürdistan dörde bölünmüş, G. Kürdistan ise İngiltere'nin oluşturduğu Irak manda rejimi sınırları içerisinde kalmıştır. Bu yer alışı içerisinde ise Kerkük ve Musul 'İngiliz özel himaye bölgesi' olarak tutulmuştur. Irak'ta manda rejiminin 1930'ların sonlarına doğru Kral Faysal tahta indirilerek yerine Gazi geçirilmiştir. Gazi'nin öldürülmesinden sonra da yerine Gazi'nin 8 yaşındaki oğlu Küçük Faysal'ın kral ilan edilmesi ve iktidar iplerinin ise Başbakan Nuri Sait Paşa'nın eline geçmesiyle birlikte Irak içerisinde iktidarda yeniden bir yapılanma süreci başlamıştır. Bu süreçle birlikte Irak'ta çatışmaların ve iç çekişmelerin önü de alınamamıştır. Saddam Hüseyin'in 2003 yılında iktidardan devrilmesine kadar da bu çatışmalı süreç sürmüştür. Bu yaşanan süreçte ise (General Kasım dönemini ara ve istisnai bir süreç olarak ayrı

tutmakla birlikte) askeri darbeler ve iktidarın askeri diktatoryal niteliği öne çıkmıştır. Siyaset topluma yasaklanırken Şii, Sünni ve Kürt çelişkisi varlığını korumuştur. İktidar dengesi ise Arap Sünni azınlığın lehine kurulmuştur. Buna karşı ise Şiilerin ve Kürtlerin sürekli bir direnişi yaşanmıştır. Irak ve G. Kürdistan'da 1920'lerle birlikte oluşan statü ve bunun oluşumundan sonraki süreçten itibaren yaşanan özel savaş da bu gerçeklik üzerinden yükselmiştir.

Irak Devleti'nin Şiiler ve Kürtler üzerinde uygulamış olduğu özel savaşın özgünlükleri olmakla birlikte özünde bunların imha ve tasfiye temelinde geliştirilmesi söz konusu olmuştur. Irak Devleti o coğrafyada gerçekleşen egemenlikli tarihin bir mirasçısı olarak kendini şekillendirirken, aynı zamanda uluslar arası güçlerin de desteğini almıştır.

G. Kürdistan'ın Irak sınırları içerisinde yaşadığı 80 yıllık süreç içerisinde maruz kaldığı sömürgeci politikalara karşı bir direniş içinde olduğu görülmüştür. Denilebilir ki bu süreçte G. Kürdistan'da sürekli bir çatışma yaşanmıştır. Bu gerçeklik ise G. Kürdistan'da uygulanan özel savaşın daha çok askeri stratejik yönleriyle öne çıkmasına neden olmuştur. O nedenledir ki bu süreçte G. Kürdistan'da yaşanan özel savaş klasik bastırma yöntemleriyle birlikte stratejik anlamda geliştirilen taktikler bütünlüğü içerisinde ele almak gerekmektedir. Bu taktikler- içerisinde en fazla da Kürtlerin birbirlerine karşı kullanılması, katliamlar, stratejik köylerin oluşturulması, sürgünler, Araplaştırma, işbirlikçiliğin ve koruculuğun geliştirilmesi, iç ihanetin teşvik edilerek ihanetçilerden oluşan özel birliklerin kurulması, Kürt topraklarına Arapların yerleştirilmesi ve Arap memurların Kürtlerin başına idareci olarak atanması, Kürt dili ve kültürü üzerine konan yasaklar yine Kürtlerin diğer parçalardaki Kürtlere ve bölge devletlerine karşı bir güç olarak kullanılması yer almıştır. Bununla birlikte en son Türkiye'de AKP hükümetinin TRT 6 adıyla yapmaya çalıştığı gibi, Kürtçe yayın yapan radyo vb. TV'ler kurularak işbirlikçilik ve ihanet geliştirilmeye ve asimilasyon hızlandırılmaya çalışılmıştır. G. Kürdistan 20. yy'ın tanık olduğu en büyük katliamların (Halepçe'de görüldüğü gibi) yaşandığı bir yer olma özelliğine sahip olmuştur.

G. Kürdistan'da yaşanan 80 yıllık bir sürecin ardından ise özel savaş son bulmamış, aksine rejimsel bir karaktere bürünmeye başlamıştır. 20. yy. Ortadoğu'sunun Sargon'u olan Saddam Hüseyin'in

yıkılma sürecine girmesi burada bir başlangıç oluşturmuştur. Böyle bir sonucun ortaya çıkmasında ise köleci Sargon İmparatorluğu'nun günümüzdeki temsilcisi olan ABD'nin rollü büyük olmuştur. 1991 Birinci Körfez Savaşı'yla birlikte Irak Saddam rejiminin G. Kürdistan'daki etkisi azalmaya başlamıştır. 1992 yılında Dablin görüşmelerinin başlamasıyla birlikte bu sürece yön verilmeye çalışılmıştır. Bu süreçle birlikte G. Kürdistanlı güçlere dayanarak ABD Irak'ta etkili olmaya istemiştir. Bu da doğrudan G. Kürdistan üzerinde toplumsal ve siyasal açıdan bir etki yaratmıştır. Siyasal alanda Kürdistanlı renk isim olarak kullanılmaya başlanırken, toplumsal alanda da o sürece kadar yerelliğin, aşiretçiliğin perdelediği sınıflaşma öne çıkmaya başlamıştır. Bununla birlikte oluşmaya başlayan bu şekilleniş üzerine rant elde etme ve işbirlikçi tarzda iktidar olma çatışması da artarak devam etmiştir. 17 Eylül 1988'de yapılan Washington antlaşmasıyla Güney Kürdistan'da yaşanacak olası gelişmelerin rotası belirlenmek istenmiş ve 2003 yılında gerçekleşen ABD askeri müdahalesiyle birlikte de Irak genelinde olduğu gibi, G. Kürdistan'da da yeni bir süreç başlamıştır. Aslında denilebilir ki, 2003 yılıyla başlayan bu süreçte G. Kürdistan, merkezi Irak Devleti'nin sınırları içerisinde kabul edilen coğrafyada avantajlı bir konuma geçmiştir. Siyasal ve ekonomik alanda Basra ve Bağdat'a oranla daha istikrarlı bir konumda bulunması, bu anlamda bir gösterge oluşturmuştur.

G. Kürdistan açısından içerisine girilen bu süreç diğer bölgelere oranla bir istikrar olarak ele alınmasına rağmen, özel savaş kapsamında değerlendirildiğinde, daha farklı bir anlama gelmektedir. Bu G. Kürdistan'da özel savaşın, rejimsel bir karaktere bürünmeye başlaması olmaktadır. Daha çok siyasal, sosyal, kültürel vb. alanlarda özel savaş uygulamaları oluşmuştur. Ancak özel savaşın klasik bastırma yöntemlerinden de vazgeçilmemiştir. Özel birliklerin oluşturulması, var olan haklardan herkesin eşit oranda yaralandırılmaması ve adaletsizlik, siyasal yasaklar ve engellemeler, muhalefete ve özgürlükçü düşüncelere açık olmama, örgütlenme ve kendini ifade etme hakkının tanınmaması vb. katı yaklaşım içinde olunmaktadır. Avrupa taklitçiliği ve postmodernizm geliştirilirken, demokratik komünal özellikler taşıyan Kürt, doğal halinden hızla uzaklaştırılmaktadır. Kürtler içerisinde oto-asimilasyon geliştirilerek, burası Kürtlüğün tüketilmek

istendiği bir alan haline getirilmek istenmektedir. Ekonomik alanda tam bir uçurum denilebilecek farklılaşma yaşanmaktadır. Bir yandan açlık, sefalet, işsizlik gelişirken, diğer yandan da ülkenin tüm zenginlik kaynaklarını kendine mal eden bir avuç işbirlikçi zenginler sınıfı yaratılmaktadır. Tüm bunlar da özel savaşın kazanmış olduğu rejimsel özelliğin tipik bir dışavurumu olmaktadır.

G. Kürdistan'da özel savaşın rejimsel bir karakter kazanmaya başlaması, sadece içe yönelik değil Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımıza karşı yaklaşım ve bölgedeki egemen devletlerle ilişkilerde de kendisini göstermektedir. Denilebilir ki, G. Kürdistan Türkiye ve İran'ın açık pazarı haline gelmiştir. YNK alanında İran'ın, KDP alanında ise Türkiye'nin ekonomik ve istihbari etkinliklerinin olması da bunu doğrulamaktadır. G. Kürdistanlı güçler bu şekilde bölge egemen devletleriyle içerisine girmiş olduğu ilişkiyle Kürdistan'ın diğer parçaları karşısında da konumlarını belirlemişlerdir. Bu G. Kürdistanlı güçlerin kendi çıkarları uğruna diğer parçalar karşısında bölge egemen devletleriyle işbirlikçiliği tercih etmesi anlamına gelmektedir. Bunun da anlamı daha önceki süreçlerde olduğu gibi bir özel savaş taktiği olarak Kürtlerin karşı karşıya getirilmesidir. Türk Devleti'yle içerisine girilen ilişkilerde bu çok daha net bir şekilde kendisini göstermektedir.

PKK ve onun öncülüğünde somutluk kazanan Kürt özgürlük mücadelesine karşı oluşturulan bir imha konsepti söz konusudur. Bu konsept kendisini önce üçlü, daha sonra da G. Kürdistanlı güçlerin içinde yer almasıyla birlikte dördü mekanizma biçiminde somutlaştırmıştır. Oluşturulan bu mekanizmayla PKK karşısında temelde G. Kürdistanlı güçler kullanılmak istenmektedir. Bu gerçeğin kendisi G. Kürdistan'da rejimsel bir boyut kazanmaya başlayan özel savaşın niteliğini ve uluslar arası bir boyutta olduğunu ortaya koymaya yetmektedir.

Güneybatı Kürdistan;

Irak gibi Suriye de Birinci Paylaşım Savaşı'ndan sonra oluşan bir devlettir. Suriye o zamana kadar Osmanlı sınırları içerisinde yer almıştır. Birinci Paylaşım Savaşından sonra da Fransa mandası altına girmiştir. Güneybatı Kürdistan ise Suriye sınırları içerisinde kalmış-

tır. Ancak buna karşı Kürtlerin bu egemenliğe Cizre ve Afrin bölgelerinde İbrahim Henano gibi yerel önderlerin öncülüğünde önemli olarak değerlendirilmesi ve ele alınması gereken bir direnişi söz konusu olmuştur. Kürdistan'ın diğer parçalarına oranla Güneybatı Kürdistan hem coğrafi hem de nüfus olarak daha az bir oranı kapsamaktadır.

İkinci dünya savaşından sonra Araplar içerisinde Mısır'da Cemal Abdul Nasır öncülüğünde gelişen Arap Birliği projesi Suriye hükümetini de etkilemiştir. Cemal Abdul Nasır'ın Mısır'da iktidara gelmesiyle birlikte Suriye ve Mısır arasında birleşme kararı alınmıştır. Ancak bu birleşme kararı iki yıl, 1958 yılının sonlarından 1961 yılının başlarına kadar yürürlükte kalabilmiştir.

Güneybatı Kürdistan üzerinde de en derin asimilasyon bu iki yıllık süreç içerisinde uygulanmış ve sonrasında gelen hükümetlerce de devam ettirilmiştir. Kürtlerin varlığı ve kimliği bu süreçte resmi olarak inkar edilmeye başlanılmıştır. 1962 yılında uygulamaya konan Arap kemeri politikası ile de Kürtlere kendi kimliklerini inkar teminde vatandaşlık hakkı tanınmaya başlamıştır. Yine bu politika ile Kürtlerin dili ve kültürü yasaklanmış ve Kürtlerin yaşadığı topraklara Araplar yerleştirilmeye, Kürtlerin toprakları elinden alınarak Araplara verilmeye başlanmıştır. Bununla birlikte Kürtler sürekli olarak Arap milliyetçiliğinin tehdidi altında tutulmuşlardır.

Beyaz sömürgecilik ya da beyaz imha olarak adlandırabileceğimiz asimilasyoncu politikaların öne çıkarılmaya başlandığı bu süreçte, Kürtlerin buna karşı direnişleri de gelişmiştir. Amude sinemasında gerçekleştirilen Kürt katliamı da böyle bir süreçte yaşanmıştır. Bu katliamla Kürt halkına gözdağı vermek istenmiştir.

1961 yılında Mısır ve Suriye arasında var olan birlik anlaşması bozulmuş olsa da Kürtlere karşı izlenen Arap Kemeri politikası ısrarlı bir şekilde uygulanmaya devam etmiştir. Kürtler yaşadıkları topraklardan çıkarılarak Arap'ların yoğun olarak yaşadıkları bölgelerde yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Hafız Esat'ın iktidara gelmesinden sonra da bundan vazgeçilmemiştir. Aksine bu politika toprak reformu adı altında daha da inceltilerek sürdürülmüş, Kürtlerin varlığı hiçbir şekilde resmi kayıtlara geçirilmemiş adeta yok sayılmışlardır. Buna rağmen Hafız Esat rejiminin Kürtlere yaklaşımın pragmatizm öne çıkmıştır.

İktidarını dengeler üzerine kuran Hafız Esat uluslar arası alanda nasıl Sovyetlerin, ABD ile olan çelişkisini kullanarak desteğini almış ve kendini bölgede etkili bir güç haline getirmişse, aynı şekilde ülke içerisinde de Kürtlerin desteğini alarak iktidarını sağlama almaya çalışmıştır. Bu çerçeve de İsrail'e karşı yürüttüğü savaşta Kürtleri ön cepheye göndermiştir. Bu durum, Hafız Esat rejimini Kürtler karşısında daha politik davranmaya ve dikkatli olmaya, kimi zaman da karşı karşıya gelmemek için özel bir çaba içersine girmesiye yöneltmiştir.

Özel savaş kapsamında en sistemli bir şekilde sürdürülen baskılar ise daha çok Hafız Esat'ın ölümünden sonra gündeme getirilmiştir. Hafız Esat'ın ölümünden sonra Suriye'de siyasal yapılanma da belirli bir sarsılma içersine girmiştir. Hafız Esat gibi tecrübeli ve orta doğu dengelerini iyi bilen bir siyaset adamının ölümünün bunda etkisi olsa da, daha çok uluslar arası kuşatma, başta Türkiye ve İsrail olmak üzere kimi bölgesel devletlerin oluşturduğu baskılarında rolü olmuştur. Bu süreçten sonra Suriye hükümetinin Kürtlere yönelik politikası da değişmeye başlamıştır. PKK'nin buradaki çalışmalarının engellenmeye ve kadrolarının üzerinde baskıların kurulması da bu yönde atılan ilk adımları oluşturmuştur. Suriye hükümeti bu çerçevede birçok PKK taraftarı ve kadrosunu tutuklamış, işkencelere almış ve Türk devletine teslim etmiştir.

Suriye hükümeti bu süreçle birlikte her yönüyle PKK'nin Güney Batı Kürdistan halkı üzerindeki etkisini kırmaya ve özgürlük mücadelesine yapmış olduğu katılımı durdurmaya çalışmıştır. Bu çerçevede de Gerilla da çocukları olan aileler üzerinde baskılar geliştirilmiş ve bu ailelerden çocuklarını gerilladan kaçırmaları istenilmiştir. Bununla da kalınmayarak; PKK içersindeki Güney Batı Kürdistanlılara yönelik özel politikalar geliştirilerek içten bir çözülme yaratmak için ihaneti teşvik yönünde bir politika devreye konulmuştur. Yoğun tutuklamalar geliştirilerek zindanlara alınan PKK'liler ve yurtseverlerin teslim olmaları için işkence ve baskılar geliştirilmiştir. Yine aynı süreçle birlikte Güney Batı Kürdistan halkı üzerindeki PKK'nin etkisini kırmak için TECEMA gibi örgütler işbirlikleştirerek ajanlaştırılmaya çalışılmıştır. Bu şekilde Kürtler her yönüyle baskı altına alınmış, örgütlenme ve kendilerini ifade etmelerinin tamamen önüne geçilmek istenmiştir. Baskılar, tutuklamalar ve el

koymalar yaşanmıştır. Kürt gençleri içersinde uyuşturucu ve fuhuş geliştirilmeye çalışılmıştır.

12 Mart 2004 yılında Kamışlo'da gerçekleşen katliam Hafız Esat'ın ölümünden sonra BAAS iktidarının Kürtlere karşı daha sistemli hale getirdikleri baskının somut olarak yaşanan bir göstergesi olmuştur. Bu katliamla birlikte BAAS iktidarı Kürtleri daha fazla baskı altına almaya başlamış adeta genel bir katliam provasında bulunmuştur. Ancak Kürtlerin buradaki örgütlü direnişi oynanmak istenen bu oyunu bozmuştur.

Halk içersinde geliştirilmeye başlanan bu baskıların yanı sıra halkın başta Avrupa olmak üzere değişik yerlere göç etmelerinin de önü açılmıştır. Bu göçler bir yanda bir zorunluluk olarak yaşatılırken diğer taraftan da teşvik edilmiştir. Denilebilir ki, o sürece kadar Güney Batı Kürdistan'dan en fazla siyasal amaçlı göç bu süreçte yaşanmıştır.

Kuzey, Doğu ve Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin doğrudan etkisin görüldüğü Güney Batı Kürdistan'da Suriye hükümeti yeni politikalar belirlerken, Türkiye ve İran hükümetleriyle de yakın ilişkiler içersinde olmuştur. Bu çerçevede bu devletlerle de anti-Kürt ittifaklar içersine girmiştir. Suriye hükümeti bu devletlerle ortak istihbarat, operasyon, teknik donanım vb. konular üzerine antlaşmalar yapmıştır.

Son süreçte ise başta Türkiye olmak üzere Kürtler karşı izlenen klasik inkar politikaların iflasıyla birlikte Suriye hükümeti de yeni arayışlar içersine girmiştir. Bu güne kadar göçmen sayılan ve vatandaş olarak kabul edilmeyen Kürtlere yönelik nüfus sayımları yapılmaya ve bunların varlığını kayıt altına alınmaya başlanmıştır. Bunu yaparken de Güney Batı Kürtleri içersinde ileri gelenleri ile ilişkilendirilerek komisyonların oluşturulması yönünde adımlar atılmıştır. Suriye hükümeti bu yönlü bir yaklaşım içersine girerken, Güney Batı Kürtlerinin başta Kuzey Kürdistan olmak üzere göç etmeleri yönünde bir yaklaşım içersine girmektedir. Ayrıca PKK içersinde bulunan Güney Batı Kürdistanlılara yönelik yeni kararlar almakta ve böylece bir yönüyle de Kürt Özgürlük Mücadelesini tasfiye etme temelinde uygulanmaya konulan uluslar arası komployla ortak bir tutum içersine girmektedir.

Tüm bunlar da Suriye rejiminin Güneybatı Kürdistan'da uygula-

maya koyduğu özel savaşın pratik göstergeleri olmaktadır.

Sonuç olarak;

Özel savaş kapsamlı bir muhtevaya sahiptir. Salt askeri boyutları aşmaktadır. Bu yönleriyle de; siyasal, ekonomik, kültürel vb. boyutlar da taşımaktadır. Sadece toplumun bir kesimine karşı sürdürülen bir savaş da değildir. Bir bütün olarak topluma karşı ilan edilen bir savaş olma özelliğine sahiptir. İçerisinde bulunduğumuz 21. yüzyılda ise daha da kapsamlı ele alınıp uygulanan bir savaş özelliğine gelmiş bulunmaktadır. Küresel sermaye güçlerinin kendi egemenliklerini sağlama almak için bio iktidara başvurması gerçeği böyle bir sonuç yaratmıştır.

Küresel sermaye güçleri dünyaya yeni bir biçim vermeye çalışmaktadır. Dünyaya verilmeye çalışılan bu biçimin hedefinde ise toplum bulunmaktadır. Küresel sermaye güçleri dünyaya biçim verirken, tamamen toplumu kendileri için bir tehlike olmaktan çıkarmak istemektedirler. Bunun için de topluma dayattıkları tam bir kırım olmaktadır. Bu anlamda bu gün küresel sermaye güçleri her yönüyle bir toplumsal kırım gerçekleştirmektedir.

Toplum kültürel anlamda bir saldırı altındadır. Tarihsel temellerinden kopararak tamamen yönlendirilmeye, tabiri caizse tam bir sürü haline getirilerek yönetilmeye çalışılmaktadır. Bireye biçilen rol de buna göre belirlenmek istenmektedir. Tamamen toplumsallıktan uzaklaştırılmaya çalışılan birey insan olma kimliğinden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır.

Topluma ve bireye yok etme temelinde bir yaklaşım gösteren küresel sermaye güçleri bu hedeflerine ulaşmak için ellerinde bulunan tüm imkanlarını da seferber etmiş bulunmaktadır. Bilim çağının ürünü olan tüm teknik imkanları kullanmaktadır. Hem de bunu bilimsellik ve çağdaşlık adına yapmaktadır.

Küresel sermaye güçlerinin tüm dünya insanlığına karşı ilan ettiği bu savaşın en somut gerçekleşme alanlarından birini de Türkiye oluşturmaktadır. Türkiye’de AKP hükümeti eliyle bu gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Küresel sermaye güçlerinin tüm dünya insanlığına karşı bio iktidara dayanarak geliştirdiği özel savaşı AKP, halkın egemenlikli siteme karşı biriken öfkesini kullanarak yürütmeye çalışmaktadır. Bunun için de halkın örgütsüzlüğünden yararlanmaya

çalışmaktadır. Bu anlamda dünya genelinde olduğu gibi Türkiye özgülünde özel savaş, bürünmüş olduğu bu yeni biçimler altında sürdürülmeye devam etmektedir.

Özel savaşa karşı yürütülecek olan mücadelelerde bu yönün doğru anlaşılması önemlidir. Çünkü topluma karşı ilan edilen özel savaşın boşa çıkarılması, ancak bununla mümkün olacaktır. Geline aşamada topluma karşı sürdürülen savaşlar sadece cepheden ve kaba bastırma yöntemleri ile değil, daha ince yöntemler devreye konularak sürdürülmektedir. Psikolojik savaş burada öne çıkan bir yöntem olmaktadır. AKP bu yöntemi hükümete geldiği süreçten itibaren çok yaygın bir şekilde kullanmaktadır. Toplumun açlığa mahkum edilerek terbiye edilmek istenmesi, sadaka kültürünün geliştirilmesi, kapitalist modernitenin ideolojik söylemlerinin iflas ettiği bir noktada halkın dini inançlarının istismar edilmesi, örgütsüz bir pozisyonda bulunan halkın biriken öfkesinin sisteme güç veren bir enerjiye dönüştürülmeye çalışılması, halkın özgürlük ve demokrasi istemlerinin saptırılarak kullanılması vb. hep bu çerçevede gösterilen yaklaşımlar arasında yer almışlardır.

Bunların boşa çıkarılması gerekmektedir. Bunun başarılması için de özel savaşa karşı bir duruş ve mücadele içerisinde olunması gerekmektedir. Bu da öncelikli olarak özel savaşın direkt saldırıya geçtiği noktalarda toplumsal duyarlılığı arttırmaktan geçmektedir. O toplumsallıktan uzaklaşmayı dayatıyorsa, onun karşısında toplumsallaşmayı dayatmak gerekmektedir. Küresel sermaye güçlerinin dünyaya vermeye çalıştığı biçim karşısında, küresel demokrasi mücadelesini geliştirerek komünal demokratik yaşamı kurma mücadelesi içerisinde olmak gerekmektedir. Yaşam komünal demokratik temellerde örgütlendirildiğinde, küresel sermaye güçlerinin geliştirdiği her türden özel savaş boşa çıkarılmış olacaktır.

Bu temelde özel savaş konusunda Türk Özel Savaş Rejimi’nin kendi belgelerinden psikolojik savaş boyutuyla devreye koyduğu bazı dönemsel örneklemelere yine kendileri tarafından hazırlanan bir belgeye ek olarak burada yer vererek konumuza son vereceğiz. Ama unutmayalım ki, özel savaş sadece düşman olanak ve çabasıyla sonuç vermemektedir. Onun için özel savaşın temel uğraşlarından birisi de başarıya ulaşacağı alan aramak ya da alan yaratmaktır. Bu alanlar top-

lumculuğun zayıfladığı, bireyciliğin uç verdiği ya da güçlendiği kişiler, topluluklar olmaktadır.

EK BELGE

2002 YILI PİSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ

Aşırı Sol, Yıkıcı- Bölücü ve İrticai terör örgütlerinin ve unsurlarının gençlik kesimi üzerinde yapabileceği olumsuz etkilerin bertaraf edilmesi, hedef olarak seçilen özellikle liseli gençliğin aydınlatılması için 1998 yılından başlayarak günümüze kadar eğitim ve öğretim dönemlerinde, gerek il merkezinde gerekse ilçelerde bulunan lise ve dengi okullarda gençlerimizi, aileleri ve öğretmenleri **“Terör ve Terörizm”** konusunda aydınlatmak, onları terör örgütlerinin ağına düşmeden önce bilgilendirmek amacıyla slayt ve spot film destekli bilgisayar ortamında konferanslar düzenlenmiş olup, bu amaçla;

1-a-02.12.2002 tarihinde Tekkeköy İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 200 öğrenciye,

b-03.12.2002 tarihinde Terme İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 250 öğrenciye,

c-09.12.2002 tarihinde Bafra İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 250 öğrenciye,

d-10.12.2002 tarihinde Havza İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 200 öğrenciye,

e-11.12.2002 tarihinde Kavak İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 200 öğrenciye,

f-12.12.2002 tarihinde Alaçam İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 150 öğrenciye,

g-13.12.2002 tarihinde Ladik İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 125 öğrenciye,

h-16.12.2002 tarihinde On dokuz Mayıs İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 150 öğrenciye,

i-17.12.2002 tarihinde Yakakent İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 125 öğrenciye,

k-18.12.2002 tarihinde Vezirköprü İlçesindeki Lise ve dengi

okullarda okuyan 200 öğrenciye,

l-19.12.2002 tarihinde Çarşamba İlçesindeki Lise ve dengi okullarda okuyan 250 öğrenciye

m-24.12.2002 tarihinde İl merkezi Karşıyaka Lisesi'nde okuyan 300 öğrenciye,

n- 25.12.2002 tarihinde İl Merkezi Namık Kemal Lisesi'nde okuyan 350 öğrenciye,

o- 26.12.2002 tarihinde İl Merkezi Samsun Anadolu Lisesi'nde okuyan 300 öğrenciye,

ö- 27.12.2002 tarihinde İl merkezi Atakum Endüstri Meslek Lisesi'nde okuyan 350 öğrenciye

birimizde sorumlu amir tarafından konferans verilmiştir.

2-10.06.2002 tarihinde İl Emniyet Komisyonu Toplantısı'nda alınan karar gereği, ilimiz On Dokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde öğretim görevlisi Prof. Dr. Osman ZÜMRÜT, Yrd. Doç. Dr. Mahmut AYDIN, Doç. Dr. Şinasi GÜNDÜZ ve Doç. Dr. Mustafa KÖYLÜ tarafından;

a-Garnizon Komutanlığı,

b-C.Başsavcılığı,

c-İl ve İlçe Jandarma Komutanlıkları,

d-Emniyet Müdürlüğü,

e-İlçe Kaymakamlıkları,

f-Kamu Kurum ve Kuruluşları üst düzey yöneticileri,

g-İl Milli Eğitim Müdürlüğü,

h- İl Müftülüğü,

ı-İlköğretim ve Lise Müdürleri,

i-Belediye Başkanlıkları üst düzey yöneticileri,

k-Sivil Toplum Örgütleri,

l-Mahalle muhtarlarının katılımları ile On Dokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi konferans salonunda 18-19-20/09/2002 tarihlerinde **“Misyonerlik Faaliyetlerine Karşı Halkın Bilinçlendirilmesi”** konusunda konferans verilmiştir.

3- İlimiz On Dokuz Mayıs Üniversitesi'ni kazanıp yeni kayıt yaptıran öğrencilere kayıt sırasında kayıt dosyalarının içerisine konulmak suretiyle **“Terör”** konusunda aydınlatıcı broşürün dağıtımı yapılmıştır.

4- Misyonerliğin gelişimi, amaçları ve bu faaliyetlere karşı alınabi-

lecek önlemleri konu alan ve İlimiz 19 Mayıs Üniversitesi'nde görevli Prof. Dr. Kenan ERZURUMLU, Doç. Dr. Şinasi GÜNDÜZ, Yrd. Doç. Dr. Mahmut AYDIN ve Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yavuz ERLER'e, Türk Ocakları Samsun Şubesi tarafından hazırlattırılan "Misyonerlik " isimli rapor-kitaptan Emniyet Genel Müdürlüğü TEMÜH Dairesi Başkanlığı ve (80) İl Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüklerine birer adet gönderilmiştir.

2003 YILI PSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ

1- 17 MART 2003 günü saat 14.00'te İlimiz 19 Mayıs Üniversitesi Kongre Kültür Merkezi'nde üniversite öğrencilerine yönelik olarak, Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı'nda görevli amir tarafından "Gençlik ve Terörizm" konulu konferans verilmiştir.

2- **Asılsız Soykırım İddiaları İle Mücadele Koordinasyon Kurulu** tarafından kabul edilen **Kamuoyu Oluşturma Planı 2003 Yılı Faaliyet Programı** çerçevesinde; söz konusu iddialarla mücadele amacıyla TRT Genel Müdürlüğü Yayın Arşivleri Daire Başkanlığı tarafından hazırlanıp, Valiliğimize gönderilen "Ermenilerin Türklere Yaptığı Mezalimler" ile ilgili program CD'leri, Garnizon K.lığı, Sahil Güv.Krd.Böl.K.lığı, 19 Mayıs Ün. Rektörlüğü, Büyükşehir Belediye ve Alt Bld.Bşk.ları, İl Milli Eğitim, İl Kültür Müdürlükleri, İl J.K.lığı ve Kaymakamlıklara, personelin bilgisine sunulmak üzere iki bölüm halinde büromuzca çoğaltılan CD'lerden birer adet gönderilmiştir.

3-İçişleri Bakanlığı Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı'nın 31.01.2003 tarihli emirleri gereği İlimizde 21 MART Nevruz etkinlikleri çerçevesinde; İl Emniyet Müdürlüğü, Büyükşehir Belediye Başkanlığı, On Dokuz Mayıs Üniversitesi Rektörlüğü, İl Kültür Müdürlüğü ve İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile müştereken faaliyet programı hazırlanmış olup, İl Emniyet Müdürlüğümüz Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü Psikolojik Harekat Büro Amirliği'nce, Psikolojik Harekat Faaliyetleri kapsamında gerek üniversitede okuyan öğrencilere gerekse vatandaşlara dağıtılmak üzere beş bin adet (5.000) broşürün bastırılarak dağıtımı yapılmıştır.

4- Terör örgütlerinin amaçları, faaliyetleri ve eleman kazanma yöntemlerine karşı gençliği, aileleri, öğretmenleri, basını ve kamuoyu-

yunu bilgilendirmek amacıyla Emniyet Genel Müdürlüğü'nden gönderilen "Gençlik ve Terörizm" isimli kitap ile birlikte Samsun Emniyet Müdürlüğü yazılı tabak ve kalite seti; İl Kütüphanesi'ne, İlçe Kaymakamlıklarına, konferans verilen okul müdürlüklerine dağıtılmıştır.

5- 2003/2004 eğitim-öğretim dönemi itibariyle İlimiz 19 Mayıs Üniversitesi'ni yeni kazanan öğrencileri "Terör ve Terörizm" konusunda bilgilendirmek maksatlı (5000) adet broşür, Müdürlüğümüz Psikolojik Harekat Büro Amirliği'nce hazırlanıp öğrencilere dağıtılması sağlanmıştır.

6- İl Merkezi ve ilçelerdeki lise ve dengi okullarda okuyan öğrencileri, terör örgütlerinin eleman temini ve faaliyetleri konularında aydınlatmak için ;

- a- 14.10.2003 tarihinde Vezirköprü ilçemizde,
- b- 16.10.2003 tarihinde Havza ilçemizde,
- c- 22.10.2003 tarihinde Ladik ilçemizde,
- d- 23.10.2003 tarihinde Kavak ilçemizde,
- e- 02.12.2003 tarihinde Terme ilçemizde,
- f- 03.12.2003 tarihinde Çarşamba ilçemizde,
- g- 04.12.2003 tarihinde Tekkeköy ilçemizde,
- h- 09.12.2003 tarihinde Yakakent ilçemizde,
- ı- 10.12.2003 tarihinde Alaçam ilçemizde spot film ve slayt destekli bilgisayar ortamında konferanslar verilmiştir.

7- Bu konferanslar sırasında, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden gönderilen küçük broşürler halindeki 2004 yılı cep takvimi, haftalık ders programı çizelgesi ile kitap aralığının öğrencilere dağıtılması sağlanmıştır.

8- İlimiz On Dokuz Mayıs Üniversitesi'ni kazanıp yeni kayıt yaptıran öğrencilere kayıt sırasında kayıt dosyalarının içerisine konulmak suretiyle "Terör" konusunda aydınlatıcı broşürün dağıtımı yapılmıştır.

9- İlimiz ve ilçelerinde bulunan (Bafra-Vezirköprü-Kavak)Ceza ve Tutukevlerindeki "Tutuklu ve Hükümlüler" ile cezaevi personeline "Terör Örgütlerinin Amaçları, Kullandıkları Yöntemler ve Faaliyetleri" konulu konferans;

- a- 16.05.2003 tarihinde Bafra İlçesi,
- b- 27.05.2003 tarihinde Vezirköprü İlçesi,

c- 05.06.2003 tarihinde Kavak ilçesindeki cezaevinde verilmiştir.

2004 YILI PSİKOLOJİK HAREKAT FAALİYETLERİ

İl Merkezinde

1 05.04.2004 İmam Hatip Lisesi 300 Öğrenciye 2 08.04.2004 Endüstri Meslek Lisesi 250 Öğrenciye 3 13.04.2004 19 Mayıs Lisesi 250 Öğrenciye 4 27.04.2004 Namık Kemal Lisesi 300 Öğrenciye

İlçelerde

1 11.03.2004 19 Mayıs 200 Öğrenciye 2 09.03.2004 Bafra 250 Öğrenciye 3 18.11.2004 Vezirköprü 250 Öğrenciye 4 26.11.2004 Havza 250 Öğrenciye 5 30.11.2004 Ladik 200 Öğrenciye 6 03.12.2004 Kavak 250 Öğrenciye 7 14.12.2004 Terme 350 Öğrenciye 8 23.12.2004 Çarşamba 300 Öğrenciye 9 31.12.2004 Tekkeköy 200 Öğrenciye

“Terör Örgütlerinin Amaçları, Kullandıkları Yöntemler ve Faaliyetler” konusunda aydınlatıcı konferanslar verilmiştir.

2-Yine bu dönemde öğrencilere dağıtılmak üzere Müdürlüğümüz Psk.Hrk.Br.A.ce hazırlanan ve üzerinde **“2004 yılı cep takvimi, haftalık ders programı çizelgesi”** bulunan (10.000) adet broşürün basımı işlemi de tamamlanmış olup , 2.dönem itibarıyla il merkezindeki lise ve dengi okullara dağıtımı yapılmıştır.

3-2004 yılı **“Nevruz Bayramı”** nedeniyle On Dokuz Mayıs Üniversitesi’ne bağlı fakülte ve yüksekokullarda (İlçelerdeki yüksek okullar dahil) öğrenim gören öğrenciler ile vatandaşlara dağıtılmak üzere (10.000) adet broşür bastırılmış ve 21 MART’ta dağıtımı yapılmıştır.

4- Emniyet Genel Müdürlüğü Temüh Dai.Bşk.lığı koordinesinde Samsun bölge merkezli İl Emniyet Müdürlüğümüz polisevi brifing salonunda; **12-23/04/2004** tarihleri arasında Trabzon-Amasya-Giresun-Ordu-Osmaniye-Hatay- Çankırı-Bartın illerinden katılan toplam **(40)** personele **“Terörle Mücadele Hizmetleri Temel Eğitim Kursu”** verilmiştir.

5- Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı koordinesinde Samsun bölge merkezli İl Emniyet Müdürlüğümüz polisevi brifing salonunda **06-10/09/2004** tarihleri

arasında Aksaray-Amasya-Ankara-Artvin-Bartın-Bayburt-Bolu-Çorum-Düzce-Erzurum-Eskişehir-Giresun-Gümüşhane-Kastamonu-Kırıkkale-Nevşehir-Ordu-Rize-Sakarya-Samsun-Sivas-Sinop-temuh Tokat-Trabzon-Yalova-Yozgat ve Zonguldak illerinden katılan toplam (52) personele **“Sol Terörle Mücadele Uzmanlık Kursu”** verilmiştir.

6- Emniyet Genel Müdürlüğü Temüh Dai.Bşk.lığı koordinesinde Samsun bölge merkezli İl Emniyet Müdürlüğümüz polisevi brifing salonunda; **13-24/12/2004** tarihleri arasında Amasya-Çankırı-Giresun-Kastamonu-Kayseri-Trabzon ve İstanbul illerinden katılan toplam **(44)** personele **“Terörle Mücadele Hizmetleri Temel Eğitim Kursu”** verilmiştir.

7- 2004-2005 Yılı Eğitim-Öğretim döneminde gönderilen 3000 adet broşür ilimiz 19 Mayıs Üniversitesi’ne bağlı Fakülte ve Yüksek Okullara yeni kayıt yaptıran öğrencilere dağıtılmak üzere üniversitemize gönderilmiştir.

EK BELGELER

EK BELGELER -1
Bir Özel Savaş Belgesi Örneği:
SAHRA TALİMNAMESİ

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a yönelik yapılmak istendiği ileri sürülen suikastın ardından Türkiye'nin gündemine oturan Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndaki arama 1964 tarihli Sahra Talimnamesi'ni (ST 31-15) tekrar gündeme getirdi. ST 31-15 Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı döneminde yenilenerek yeniden yürürlüğe konuldu.

Türkiye, kuruluşundan bu yana askeri ve sivil yapı olarak iki türlü yönetim olarak kurgulandı. Sivil yapı her zaman askeri yapının gölgesinde kaldı. Bu nedenle askeri ihaleler, askeri bütçeler, askeri yargı konuları denetim dışı bırakıldı. Ergenekon operasyonu ile birlikte ilk kez emekle generallerin tutuklanması bir tabuyu yıktı. Ancak bugüne kadar yapılan en büyük adım Özel Harp Dairesi'ne yönelik soruşturmaydı. Bu soruşturma ile ilk kez derin devletin kalbine inildi fakat Türkiye'nin kirliliğiyle yüzleşmeye ve demokratikleşmeye hazır görünmediği için soruşturmadan ciddi sonuçların çıkacağı beklenmiyor.

"Kozmik oda" olarak tabir edilen komutanlığın arşivindeki belgeler herkes için merak konusu. Burada yer alan belgelerin, devletin

yıllar boyu gerçekleştirdiği, özellikle de Kürdistan'da uygulanan kirlı savaşın gizli kalmış belgeleri olduğu tahmin edilirken en önemli unsur ise Kontrgerilla yapılanması...

Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı döneminde yenilenerek yeniden yürürlüğe konulan Sahra Talimnamesi kontrgerilla yapılanmasının Anayasası niteliğinde. ANF 13 Haziran 2007'de bu Anayasa'yı yayınladığında kamuoyu henüz Ergenekon adı verilen yapılanmadan bihaberdi. İşte ANF'nin de iki yıl önce yayınladığı Sahra Talimnamesi ile ilgili haberimizden bazı detaylar:

KONTRGERİLLA'NIN EL KİTABI: SAHRA TALİMNAMESİ ST 31-15

Sahra Talimnamesi 31-15, ilk kez Orgeneral Ali Keskiner imzasıyla 25 Mayıs 1964 gün ve OPS: 1708-74-64 Mr. Ta.Krl. sayılı Kara Kuvvetleri Komutanlığı emriyle yürürlüğe girmişti. Genelkurmay Başkanı olup olmayacağı uzun süre tartışılan Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın TSK'da iktidarı ele almasıyla yenilenen talimname, resmi ve yasal ordu kuvvetlerine paralel yapılanmaların hangi iç hukuka dayanarak ayakta durduklarını da açıklıyor.

Çünkü ST 31-15, "Gayri nizami kuvvet anlayışına taraftar olan, Silahlı Kuvvetler eski mensuplarıyla gayri nizami kuvvet teşkiline muktedir kuvvetli şahsiyetler ve bunların faaliyetleri üzerinde durulmasını" öngörüyor. Buna göre resmi asker ve resmi olmayan kudret sahibi militer güçlerin kuracakları çeteler, "Barış döneminde savaş halinin varlığını kabul ettirmek yolunda" girişimlerde bulunacaklar.

Talimname kapsamındaki bu örgütler, "Sivil bir örgütlenme şeklinde idari taksimata uygun hücre tipi örgütlenilmesini; tedhiş (korkutma, dehşet salma), sabotaj, gizli haber alma" yöntemlerini benimsiyorlar ve "silahlı soygunları" bu yolda bir finansman yöntemi olarak görebilirler. Bu şekilde Kara Kuvvetleri Komutanlığı Sahra Talimnamesi, yani ST 31-15, "köylere kadar" örgütlenmeyi temel alıyor.

TALİMNAMENİN SERÜVENİ

Amerikan Özel Harekat Birlikleri'ne ait FM (Field Manual) 31-15 talimnamesinin Türkçeye çevrilip yürürlüğe sokulmuş hali olan Talimname, Ziverbey Köşkü etrafında başlayan Kontrgerilla tartışmaları sonrası ortaya çıkmıştı. Bu dönemde, talimname çerçevesindeki yapılanmanın NATO çerçevesindeki resmi yönü gözler önüne serilmişti. ST 31-15'in Ergenekon, Atabeyler, Sauna tipi oluşumlar, kuv-

vacı örgütlenmeler ve çevresindeki olaylarla yeniden canlandırıldığına dikkat çekiliyor. Talimnamenin önerdiği yöntemler ve verdiği haklar ile bu örgütlenmeler arasındaki paralellikler de bu tezi doğruluyor.

ABD'DEN ALINAN TALİMNAME ÖLDÜRME YETKİSİ VERİYOR

İsmi açıklamayan Emniyet eski İstihbarat üst düzey yetkililerin den birinin iddialarına göre Sahra Talimnamesi, daha Orgeneral Hilmi Özkök döneminde yükselen "vatan elden gidiyor" dalgasıyla gündeme geldi. Özel Harp Dairesi'nin kurucusu Kemal Yamak Paşa'nın kaleme aldığı anılarını hatırlatan yetkili, Sahra Talimnamesi'nin Amerika'dan alınışı ve yanlış tercüme edilip, yanlış uygulanışıyla ilgili şu çarpıcı noktalara dikkat çekiyor:

"Sahra Talimnamesi bazı birimlere adam öldürme yetkisi veriyor. Devletin sirayet edemediği bazı ünitelerin bu konuda kritik bir önemi var. Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın Amerika örnek alınarak kuruluşunun mimarı Kemal Yamak Paşa'dır. Ancak burada önemli sorunlar var. Birincisi, bu oluşumun dünyadaki tek örneği ABD'dir, ikincisi de ABD'nin o talimatnameyle kurduğu kuvvetler işgal edeceği topraklardaki ABD Özel Kuvvetleri'nin yapacağı işleri anlatıyor, Türkiye'de ise bu talimname Türk milletine uygulanıyor. Türkiye'de Özel Kuvvetler ve bunların arkasındaki yapılar birbirinden farklıdır. Mevzuata göre Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın barış zamanında hiçbir faaliyetinin olmaması gerekir.

Savaş halinde, diyelim ki Ankara düşman işgaline uğradı, özel kuvvetler Ankara'nın gerisine sızarak gerilla savaşı veren ve önceden de halktan seçtiği insanlarla bunu yapan bir birim olarak tasarlanmıştır. Demek ki Özel Kuvvetlerin barış zamanında halkla beraber yürüttüğü bir ilişki olmalıdır. Bu ilişkiler ve isimler gizlidir. Dikkat edilmesi gereken nokta: Özel Kuvvetler barış zamanında örgütlenir ve eğitim amaçlı faaliyetler yapabilir, bu faaliyetlerin de Komutanlığın bilgisi dahilinde olması gerekir. Oysa Atabeyler'de ne deniyordu? 'Biz yaptığımız eylemleri eğitim amaçlı yaptık.' Böyle bir yapı var. Bunlar, Sahra Talimnamesi'nin uygulanmasından kaynaklanıyor. Barış zamanı örgütleniyorlar. Bu örgütlenmeler içinde bir takım yasa dışı kullanımlar olmuş mudur olmamış mıdır? Olmuştur. Bu nettir. Bu çeteler ideolojiktir. Türkiye'deki 28 Şubat'tan sonraki gelişmelere bakarsanız bu açıkça görülecektir."

HABERİ HAZIRLAYAN MUHABİR KAYBOLDU

Sahra Talimnamesi'nden Türkiye kamuoyu ilk kez 1973 yılında haberdar olmuştu. İlk kez Barış Gazetesi, "şiddetin kaynağı" olarak nitelediği talimnameyi yayınlıyacağını okuyucularına duyurdu. Ancak bu duyuru bile Talimname konusunda derin devletin ne kadar hassas ve şiddet potansiyeli taşıdığını ortaya koydu. O kadar ki, haber daha yayımlanmadan haberi hazırlayan muhabir ortadan kayboldu ve kendisinden bir daha haber alınamadı.

İki yıl sonra 1975'te, Ziverbey Köşkü işkencelerinden geçmiş olan emekli Yarbay Talat Turhan, talimnameyi yayınladı. Bu yayın, dünyada böyle bir talimnamenin ilk kez bu kadar açık ve ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkması demekti. Yayın tüm Avrupa'da etkili oldu ve dünyanın önde gelen gazeteleri Talat Turhan'la röportajlar yaptılar. Dünya medyasının bu ilgisinin nedeni, Türkiye'de böyle bir skandal militer yapının deşifresinden ibaret değildi. NATO çerçevesinde, çok sayıda ülkede benzer gizli çete yapılar ya da "paralel ordular" bulunuyordu ve bu yayınlardan sonra peş peşe çeşitli ülkelerde benzer talimnameler ortaya çıktı. Günümüzde, NATO konseptinde Gladyo tartışma ve araştırmalarının temelini FM 30 tipi talimnameler oluşturuyor.

TÜRKİYE'DEKİ GİZLİ ORDU

Zürih'teki Federal Teknoloji Enstitü'ne bağlı Askeri Akademi'de (MILAK) görev yapan Dr. Daniele Ganser'in tüm dünyada dikkat çeken bilimsel çalışması "NATO'nun Gizli Orduları" kitabında, Türkiye'deki ST 31-15 Talimnamesine geniş yer veriliyor. Ganser, kitabındaki Türkiye bölümüne, "Türkiye'deki gizli ordu, Batı Avrupa'daki diğer tüm gölge ordulardan daha zorba bir tarihe sahip" cümlesiyle başlıyor. Ganser, FM 30 Talimnamelerine göre hareket eden gizli ordunun Türkiye'de halen faaliyette olduğunu şöyle anlatıyor: "Türk gizli ordusu kontrgerilla, NATO gölge orduları Batı Avrupa genelinde açığa çıkartıldıktan sonra da faaliyetini sürdürmeye devam etti"

ECEVİT BİLE AKIL ERDİREMEDİ

Gladio yapılanmasına ilişkin 1992 yılında bir belgesel hazırlayan Gazeteci Can Dündar'a konuşan Bülent Ecevit, böyle bir yapının varlığını 1974'teki Başbakanlığı döneminde tesadüfen öğrendiğini açıkladı. 1974'te dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar'ın, "acil bir ihtiyaç için Başbakanlığın örtülü ödeneğinden bir

kaç milyon dolar istemesiyle" başlayan bilgilendirme sürecini şöyle aktarıyor: "Bu paranın ne amaçla istendiğini sormak zorunda kaldım. 'Özel Harp Dairesi için istiyoruz' yanıtı geldi.

Öyle bir resmi dairenin, o zamana kadar adını bile duymamıştım. 'Şimdiye kadar bu dairenin giderleri nereden karşılanıyordu?' diye sordum. O zamana kadar bu dairenin tüm giderlerini bir gizli ödenekle ABD'nin karşıladığı bana bildirildi. Özel Harp Dairesi'nin nereden bulunduğunu sordum. 'Amerikan Askeri Yardım Heyeti ile aynı binada' yanıtını aldım..."

Ecevit kendisine verilen brifingle daha ayrıntılı bilgiler edindiğini belirterek, şöyle devam ediyor: "Adları gizli tutulan bazı 'vatansever gönüllüler' de sivil uzantı olarak çalışmak üzere ömür boyu görevlendirilmişlerdi. Gereğinde bu gönüllü sivil vatanseverlerin kullanmaları için de, Türkiye'nin bazı yerlerinde gizli silah depoları oluşturulmuştu."

İŞTE KAYNAĞI VE DAYANAKLAR ÖRGÜTLEME:

ST 31-15 Talimnamesi sayfa 4, Madde 5, Fıkra B'de; "Büyük bir gayri nizami kuvvet, kaide olarak biri açık faaliyet gösteren gerilla unsuru, diğeri gizli faaliyette bulunan yeraltı unsuru olmak üzere, iki müşekkel unsurdan tereküp eder" deniyor. Açık faaliyet gösteren unsurdan komando birlikleri kastediliyor. Gizli faaliyet gösteren yeraltı unsurunun ise "Hücre" şeklinde olduğu belirtiliyor. Hücreler sivil bir örgütlenme şeklinde idari taksimat biçiminde kuruluyor.

ETNİK AİDİYET İDEOLOJİSİ:

Kuvayi Milliye Derneği'nden olaylı biçimde ayrılan eski Genel Başkan Yardımcısı Ali Özoğlu'nun Sabah Gazetesi'nde yer alan sözleri ise bu örgütlerin dayandığı etnik düşüncüyü gözler önüne seriyordu: "Kuvayi Milliye Derneği'nde sekiz ay yer aldım, bir yıl önce de istifâ ettim. Çünkü 'Türk anadan Türk babadan doğma diye' bir ayırım yapmak bu ülkenin değerleriyle bağdaşmaz. O albayı o derneğin başına kim getirdi, tüzüğünü kim hazırladı, bunlara bakmak lazım. Bu demekler 10 yıllık bir hazırlığın sonucunda kuruldu" diyor.

Bu konuda Talat Turhan Savunma adlı kitabında şöyle diyor: "Bu örgütlenmelerin bize göre sakıncası örgütlenme biçiminden kaynaklanmaktadır. Çünkü hücre tipinde örgütlenen örgütler, ülkenin düşman işgaline uğraması durumunda istihbarat görevi yanında tedhiş

ve sabotaj da yapacaktır. Gayri nizami Savaş Doktrini'nde iç ve dış düşman birbirinden farksız sayıldığına göre, bu örgütlerin içe yönelik kullanıma olasılığı bulunmaktadır." Turhan, bu duruma örnek olarak 12 Mart öncesinde yaşananları gösteriyor.

KÖYLERE İNME VE PROPAGANDA:

ST 31-15'te öngörülen "köylere kadar örgütlenme" ise Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Hareketi Genel Sekreteri Mesut Sezer'in Mersin'de Türkmen köylerini bir bir dolaşması çerçevesinde değerlendiriliyor. Sezer, bu propagandaları çerçevesinde şehrin PKK'nin eline geçtiğini söylüyor ve köylüleri İstiklal savaşı vermeye çağırıyordu. Sezer'in bu çalışmaları, bir video kaydıyla tespit edilerek ortaya çıkartılmıştı. Sezer, "İki sene sonra Mersin'e Türk şehri diyemeyeceksiniz. Bu bir İstiklal savaşıdır arkadaşlar" diyordu. Sezer'in Mersin'le ilgili bu kanıtsız değerlendirmeleri de yine ST 31-15'in "propaganda, yalan haber yayma ve tedhiş (korku salma)" maddesiyle örtüşüyor.

BARIŞ ZAMANI SAVAŞ HALİ:

Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Hareketi Genel Sekreteri Mesut Sezer'in Türkmen köylerinde her fırsatta sözünü ettiği 'İstiklal savaşının yeniden başladığı' ise ST 31-15'in "Barış zamanı savaş hali yaratılması" şekliyle ifadesini buluyor. Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Başkanı Taner Ünal da "Atatürk'ün Gençliğe Hitabı'nı dikkate alarak yeniden İstiklal Savaşı'nı başlattık" sözleriyle aynı eksende açıklamalarda bulunmuştu.

KANUN ÖNÜNDE KORUNMA:

Sahra Talimnamesi 10, Madde 9, Fıkra B'de: "Bir gayri nizami kuvvetin yer altı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değildir" cümlesi yer alıyor. Sahra Talimnamesi doğrultusunda hareket eden personelin kanunlar önündeki bu durumunu Türk yargı sistemi ilk olarak 1978'de görmüştü. MHP ve Özel Harp Dairesi ilişkisini araştıran dönemin Ankara Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz, ilk kez "Kontrgerilla" kavramını resmi rapora sokmuş ancak bir suikasta kurban gitmişti. Katil zanlısı olarak İbrahim Çiftçi (1997'de MHP Genel Başkan adayı oldu) yakalanmış ve Ankara Sıkıyönetim

Mahkemesi 4 kez oy birliğiyle idam cezası vermişti. Çiftçi'nin Avukatı ise müvekkilinin durumunun "özel" olduğu üzerine savunmasını kurmuştu. İdam kararı 4 kez Askeri Yargıtay tarafından bozuldu. Sonunda yerel mahkeme, "Çiftçi'nin savcı Öz'ü taammüden öldürdüğü mahkememizce sabittir. Ancak hukuki zorunluluk nedeniyle Çiftçi'nin beraatına." şeklinde karar vermek zorunda kaldı.

SİLAHLI SOYGUNLAR:

Sahra Talimnamesi'nde açık ve gizli gayri nizami faaliyetler; "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm bırakma, adam kaçırmak suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinenlerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber, zorbalık ve şantaj..." şeklinde sıralanıyor. Bu bölümde görülen "silahlı soygunlar" sözkonusu "hücrelerin" finansmanını sağlamak için öngörülüyor. Bu haliyle son 5 yılda yaşanan, uzun nam-lulu silahlar ve kar maskeleriyle caddelerin trafiğe kapatıldığı, gaz bombalarının kullanıldığı ve hiçbir delil bırakmadan bitirilen profesyonel işi kuyumcu soygunlarını akla getiriyor.

ÖRGÜTLENME EMEKLİ ASKERLERİ KULLANMA:

ST 31-15 Talimnamesi'nde hücre biçiminde önerilen yapılanmaların kurulma şekline dair şu ifadeler yer alıyor: "Gayri nizami kuvvet politik anlayışına ve benzeri düşüncelerine taraftar olan, Silahlı Kuvvetler eski mensuplarıyla gayri nizami kuvvet teşkiline muktedir kuvvetli şahsiyetler ve bunların faaliyetleri üzerinde durulması gerekir."

Bu durum Kuvvayı Milliye Derneği, Vatansever Kuvvetler Güçbirliği gibi derneklerin yönetim kademelerinde emekli askerlerin yoğun biçimde bulunmasıyla paralellik gösteriyor. Eski MGK Genel Sekreteri ve Ergenekon şüphelisi Tuncer Kılınç, çeşitli defalar yaptığı açıklamalarda bu derneklerin kurulması gerektiğini açıkça desteklemişti. Kimi emekli askerler ise bizzat bu derneklerin içinde yoğun biçimde yer aldılar.

Yörük köylerinde propaganda yapan Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Platformu'nun onursal başkanlığını Emekli Korgeneral Hasan Kundakçı yaptı. Silah üzerine ölme öldürme yemini ettirilen kuvvacı dernekte Emekli Kurmay Albay Fikri Karadağ da yer alıyordu. Başka bir Kuvvai Milliye Derneği'nin basın sözcüsü ise emekli Kurmay Albay Aziz Ergen. Sendikacı Mustafa Özbek'in 'Türkiyem Topluluğu'nun kurucuları arasında da emekli Tuğgeneral Alaettin Parmaksız, danışma kurulunda emek-

li Orgeneral Hurşit Tolon bulunuyordu.

ÇETELERLE İŞBİRLİĞİ:

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda görevli bordo bereli Pilot Yüzbaşı Murat Eren, Pilot Üstteğmen Yakup Yayla, aynı birimde görevli Astsubaylar Erkut Taş, Yasin Yaman, Çorum Emniyet Müdür Yardımcısı Cemal Hasan Özdeş, Merzifon Emniyet Müdürü Mustafa Raşit Çavdar, işadamları Yunis Akkaya, Suat Kiy, İsmail Binici, Başbakanlık Gümrük Muhafaza'da görevli Mehmet Karatepe'nin Atabeyler Çetesi'nin içinde olduğu savcılık iddianamesiyle belirtilmişti. Kendilerine özgü flama bile bastıran Atabeyler grubu yargılama süresince yaptıklarının "eğitim amaçlı" olduğunu vurguladılar. Krokiler, bomba eğitim düzenekleri ve ajandalardaki notlar Sahra Talimnamesi'nin öngördüğü sivil-asker karışımı hücre örgütlenmesinin yapması gereken faaliyetlerden biriydi.

Öte yandan Emniyet eski İstihbarat Daire Başkanlarından yetkilinin talimnameyle ilgili olarak dikkat çektiği, "Barış zamanı sivil halkla kurulan örgütler ve yapılan eğitimler" de dikkatlerin son dönemde Özel Kuvvetler personeli ile işadamlarından oluşan ve eğitim CD'leri ve eğitim krokileriyle yakalanan iki gruba çekilmesine neden oluyor.

CEMİL ÇİÇEK HAKKINDA DOSYA

Genelkurmay Başkanlığı Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı Muhabere Arama Kurtarma timinde görevli Yüzbaşı Nuri Bozkır ve Eski Emniyet Genel Müdür Vekili Ertuğrul Çakır'ın İşadamı Kasım Zengin'le paramiliter bir örgütlenme kurduğu ortaya çıkmıştı. Yüzbaşı Bozkır'ın askeri stratejik bilgileri içeren CD'leri Zengin'e verdiği tespit edildi. Söz konusu örgütlenmenin ST 31-15'te belirtilen şekilde istihbari faaliyette bulunduğu, kamu kurumları ve alışveriş merkezlerinin fotoğraflarını çektikleri, krokilerini çıkardıkları, bunları 68 CD'lik bir katalog halinde arşivlerinde tutukları belirlenmişti. Çetenin aynı zamanda Ankara birinci bölge milletvekillerini ve bu bölgeden seçilip bakan olmuş, -ki aralarında Başbakan yardımcısı Cemil Çiçek'in de bulunduğu- 3 bakanı yakın takip ederek haklarında dosya tuttukları da ortaya çıkartılmıştı. Çete üyelerinin eylem yapmak için bombalı özel eğitimden geçtiği tespit edilmişti. Tüm bu eğitim, bilgi arşivi oluşturma işlemleri Sahra Talimnamesinde belirtilen şekle uyuyor.

SİVİL-ASKER KARIŞIMI HÜCRE ÖRGÜTLENMESİ

Bir diğer önemli çete ise Atabeyler Grubu idi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın evinin çevresinin krokileri ve bomba düzenekleri bulunan Ankara Eryaman'daki hücre tipi eve yapılan baskında ise başka bir örgütlenme ortaya çıkartıldı.

SON VAKA: BÜLENT ARINÇ SUİKASTI

İşte tüm dosya içeriğinde aktardığımız yapının dayandığı Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesindeki illegal yapılanma, bugünlerde Bülent Arınç'a yapılmak istendiği ileri sürülen suikast ile tekrardan gündeme geldi. Arınç'ın evinin önünde yakalanan iki rütbeli askerin Arınç'ın evini gözledikleri ve yanlarında evin krokisi olduğu belirtildi. Olayın medyada geniş çapta yer almasının ardından ordunun "gizli merkezi" olarak bilinen üste geniş çaplı arama gerçekleştirildi. Aramanın yoğunlaştığı "Kozmik oda"da geçmiş cinayetler ve bahsi geçen çok sayıda olaya ilişkin belgelerin ortaya çıkıp çıkmayacağı ise bilinmiyor.

PAPA SUİKASTINDEN MARAŞ KATLİAMINA

Ancak 12 Eylül darbesi ardından işi Papa'ya suikast girişimine kadar varıran Türk kontr-gerillası 1970'li yılların ikinci yarısında Çorum'dan Maraş'a kadar katliamların yapıldığı toplumun belleğinde hâlâ tazedir. 2 Temmuz 1993 Sivas Katliamı unutulmamıştır. Bugün de Kürt ve Alevi toplumlari üzerinde çok ciddi bir baskı ve tehdit mevcuttur.

Sauna, Atabeyler, Hizbullah, Kuvvai Milliye Derneği, Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Derneği, Türkiyem Topluluğu, Ulusal Birlik Hareketi Platformu, Müdafa-i Hukuk Vakfı gibi adlar altında kontr-gerilla asker ve sivil her kesim içinde çok değişik adlar altında örgütlüdür.

'TÜRK PKK'SİNİ YARATTIM'

Eski Genelkurmay Başkanları'ndan Doğan Güreş, görev yürüttüğü zamanda bu örgütlenmeyi 'Özel Kuvvetler Komutanlığı' adıyla yeniden örgütlediğini ve geliştirdiğini açıklamıştı. Hatta 'Türk PKK'sini yarattım' diyerek bir de yaptığı işin 'başarısından' (Hizbullah) dolayı kendini övmekteydi.

Diğer NATO ülkelerinin aksine Türkiye kendi kontr-gerillasını açığa çıkarma ve etkisizleştirme gücünü gösterememiştir. Şimdi

sözkonusu Ergenekon soruşturması ve Özel Harp Dairesi'ndeki incelemeler bu kirliliği ve gizli çete ağının açığa çıkarmasını beklemek çok zor. Çünkü Türkiye kirliliği geçmişle yüzleşmeye ve demokratikleşmeye hazır görünmüyor.

KAYNAK: ANF NEWS AGENCY

EK BELGE – 2 BİR GENERALİN AĞZINDAN GAYRİ NİZAMİ HARP KONSEPTİ

Gayri Nizami Harp Ortamı:

Gayri Nizami Harp (GNH), Ülkeleri işgale karşı korumak için TOPYEKÜN Savunma sisteminin bir gereği olarak, işgal vaki olan bölgelerde ve istilacı güçlerin gerisinde faaliyetlerde bulunmak ve meşru devletin otoritesini hakim kılmak ve mütecavizin işgal ettiği bölgede otoritesini yıkmak amacıyla organize olmuş mahalli halk tarafından veya hedef ülkede mütecaviz ülkeye müzahir (taraf) unsurlardan yararlanarak örtülü ve gizli harekât icra etmek amacıyla uygulanan bir harp türüdür.

GNH, nizami kuvvetlerin tamamen mağlup olup saf dışı kaldığında ülke sathında veya yenilerek geri çekildiğinde, düşman istilasına maruz kalan bölgelerde, işgale maruz kalan devletin meşru düzeninin (Anayasa, yasalar, merkezi ve mahalli idarî sistem ve teşkilâtı) istilacı tarafından yok edildiği durumda, daha önce teşkil edilmiş, eğitilmiş, donatılmış, ihtiyaç duyacağı silah ve malzemeleri muhtemel kullanma yerlerine depolanmış, mahalli halktan organize edilmiş birimler tarafından, nizami (düzenli) silahlı kuvvetlerin görevlendirdiği mukavemet

komutanlıklarınca ve mahalli mukavemet liderlikler vasıtası ile sevk ve idare edilen, **gizli ve örtülü hareket teknikleri** kullanılarak uygulanan, Devletler hukuku ve Cenevre Sözleşmelerine göre meşru bir savunma ve harp şeklidir.

Kuvvetleri :

GNH'in **Yer altı, Gerilla ve Yardımcı** Kuvvetlerinden ve kesinlikle görevi için yeterli olandan fazlası hakkında bilgi verilmeyen mahalli personelden oluşan bir **teşkilatı**,

Başta **psikolojik harp ve hareket** olmak üzere, **sabotaj, baskın, pusu, tahrip, suikast, kurtarma ve kaçırma, tedhiş, sokak hareketleri** türü eylemlerden, ve **gizli** etkinliklerden oluşan **harekat teknikleri**, Emniyete öncelik veren bir **harekât konsepti**,

Gizli ve özel yöntemlerle yürütülen bir **irtibat sistemi** bulunmaktadır.

Düzenli Ordunun bir unsuru olan **Özel Kuvvetler** de, başlıca görevi mahalli **Gayri Nizami Harp** Kuvvetlerini eğitmek ve onlara **müşavirlik yapmak** olmakla birlikte, GNH'in her faaliyet ve safhasında görev alabilirler. GNH' te **güvenlik ve emniyet** bütün faaliyetlerin başında gelmekte, **"önce emniyet sonra verim"** prensibi bütün birimlerinde hayati öneme haiz olarak uygulanmaktadır.

GNH, bir ülkedeki hakim otoriteye karşı uygulanan örtülü bir savaştır. Hakim otorite, işgalci ise yerli halk tarafından uygulanan GNH meşru bir **mukavemet harekâtı**; hakim otorite meşru devlet ise uygulanan GNH, **gayri** meşru bir **ayaklanma** olarak kabul edilmektedir.

Ülkemizde **modern anlamda** GNH organizasyonu, Türkiye'nin **NATO'ya girişini müteakip**, Askerî Yardım Anlaşmaları çerçevesinde, **Türkiye-ABD işbirliği ile 1955 yılında** başlamıştır.

1967 yılından itibaren tamamen milli vasa bürünen teşkilat, 1984-1986 döneminde kapalı kutu olma durumundan çıkarılarak, Özel Harple direk emir komuta bağlantısı olmayan Türk Silahlı Kuvvetleri mensuplarına da tanıtılmaya, plan tatbikatı ve **harp** oyunlarında fonksiyonunu anlatmaya başlamış ve **ilk yazılı GNH Konsepti 1986 yılında** zamanın Genelkurmay Başkanı tarafından onaylanmıştır.

Mevcut Konsepte göre, **GNH teşkilatının aktif hale getirilmesinin şartı, ülkemizin fiili düşman işgaline maruz kalmasıdır. Savaş ve işgal dışında GNH'in sefer personeline aktif görev verilemeye-**

ceği, kendilerine görev tebliğ edilirken özellikle bildirilir. Gayri Nizami Harekat görevleri, düşman gerisinde ve sağ kalabilenler tarafından yürütülür.

GH Kuvvetlerinin **sivil personeli, Seferberlik kanununa tabi**, düzenli orduda sefer görevi planlanmayan, **özel çağrı ile**, barış zamanında eğitim faaliyetlerine, **sefer durumunda da, işgal gerçekleşen bölgelerde aktif göreve başlayan yedek personeldir.** Barışta da seferde de göreve alınmaları **Bakanlar Kurulu Kararları** ile mümkündür.

Personeli:

Gayri Nizami Kuvvetlerin seferi kadrosunu tespit, tetkik, göreve alma ve eğitime, uygulanacak GNH'in etkinliği için fevkalade önem arz etmektedir. Özellikle, **ideolojik kadrolaşmanın ve inançlı insanların tasfiyesinin hat safhaya ulaştığı 28 Şubat döneminde** seçilmiş olan , hem profesyonel hem de sefer personelinin karakter ve dokusu dikkate alındığında, bu kurumun bütün faaliyetlerinin **mercek altında bulundurma-sını** Ülkenin istikrarı için hayati önem arz etmektedir.

Gayri Nizami Kuvvetlerin sefer personeli; muvazzaf askerlik döneminde arkadaşları arasında temayüz etmiş, hem fiziki hem de ahlaki değerler bakımından **örnek vasıflara sahip**, liderlik nitelikleri bulunan, sivil yaşantısında çevresinde **sevilip-sayılan**, mesleğinde başarılı ve istikbal vaad eden kişiler ve teklif edilen görevi kabul edenler arasından seçilen ve görevde kaldıkları sürece de bu nitelikleri geliştirilen kişilerdir.

Yani, **tahsilinin müsaade ettiği her kamu görevinde aranan ve girdiği mesleklerde zirveye tırmanmaya namzet olan kişilerdir.**

Diğer bir ifade ile; siyasete girmek isteyenler, istedikleri partiden, parti kademelerinde **genel başkanlık** dahil görev alabilirler ve **milletvekili** olabilirler. Hukukçu ise **hakim** olabilir, hakim olunca da **yüksek yargı kurumlarına** seçilebilirler. Gazeteci ise, çok okunan ve **aranan bir köşe yazarı** olabilirler. Öğretim üyesi ise, **dekan, rektör, YÖK üyesi** gibi kademelere kolayca getirilebilirler. Esnaf veya sanayici ise, hem meşhurdurlar, hem de istedikleri **meslek odası** veya sivil toplum kuruluşu **yönetiminde** yer alabilirler.

Sözün özü her zaman ve her yerde aranan, nitelikli insanlara, bu görevler teklif edilir.

Adnan Tanrıverdi

